

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İPUCU EGİK MUM

EDGAR WALLACE

Polisiye

Tutku

ÖZEL FİYAT
7,95 TL

İPUCU EĞİK MUM

John Lexman yetenekli bir cinayet romanı yazarıdır. Lexman mutlu bir evliliği olmasına karşın kendisine verilen kötü tavsiyeler, gizemli ve bir o kadar da tekin olmayan bir kişiden borç alması sonrasında ise ciddi parasal problemler yaşamaya başlar.

Borç para aldığı kişi bir cinayete kurban gider. Birinci derece şüpheli olarak kendisi dahiyane bir planla cinayeti işlemekle suçlanır.

Gerilim ve polisiye yazarı Edgar Wallace 20. yüzyılın en başarılı yazarları arasında gösterilip kitapları dünya çapında 50 milyon adetten fazla satış yapmıştır.

Sürükleyiciliği, temposu ve zeka dolu kurgusuyla elinizden bırakamayacağınız "İpucu - Eğik Mum" bir Edgar Wallace başyapıtı.

Tutku

Sipariş için:
Tel: (312) 442 73 95

ÖZEL FİYAT
7,95 TL

~~17 TL~~

İPUCU EGİTİM MÜHÜRÜ

İpucu Eğik Mum

TUTKU YAYINEVİ ©

Editör : Füsün Dikmen
Kapak Tasarımı : Faruk Erşahin
Baskı : Ayrıntı Matbaası
Çeviri : Enver Günsel
Yay. Sertifika No : 15304
ISBN : 978-605-4756-99-5

1. Basım: Mart 2014

TUTKU YAYINEVİ

Hilal Mah. Aleksander Dupçek Cd.
No:16/1 Çankaya - Ankara
Tel: (312) 442 73 95 - Faks: (312) 442 73 97

DAĞITIM

Dost Dağıtım : (312) 430 48 95
Alfa Dağıtım : (212) 511 53 03

TEMSİLCİLİKLERİMİZ

İzmir : Pan Kitabevi, Aykut Yenersu, Tel: (232) 369 11 99
Bursa : Bursa Kültür Merkezi, Tel: (224) 225 52 52
Adana : Kitapsan, Tel: (322) 239 06 22
Trabzon : Yolcu Kitabevi, Tel: (462) 326 83 13
Diyarbakır : Eğitim Kitabevi, Murat Aburşu, Tel: (412) 229 13 17
Elazığ : Batı Kitabevi, Hanifi Batı, Tel: (424) 237 69 71

© 2014 Tutku Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Tutku Yayınevi'ne aittir.

Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

www.tutkuyayinevi.com

İPUCU EGİK MUM

EDGAR WALLACE

Çeviri: Enver Günsel

Tutku Yağmıneri

BÖLÜM I

Victoria'dan Lewes'e giden 4.15 treni bir raydan çıkma olayı nedeniyle Üç Köprülerde beklemiş ve John Lexman, gecikmeli de olsa Beston Tracey trenini yakalamıştı ama köyle dış dünya arasındaki iletişimi sağlayacak olan vagon yoktu bu trende.

İstasyon Şefi, "Eğer yarım saat kadar bekleyebilirsiniz, köye telefon eder ve Brigs'i buraya çağırabilirim, Mr. Lexman," dedi.

John Lexman dışarıdaki yemyeşil manzaraya baktı ve omuzlarını silkti.

Sonra valizini istasyon şefine bırakarak yağmurluğunu ilikledi ve "Ben yürürüm," diyerek, küçük istasyonla Little Tracey arasındaki iki millik yolu yürümek üzere, yağmur altında kararlı bir ifadeyle yola çıktı.

Yağmur hiç kesilmemişti ve bütün gece devam edecek gibi görünüyordu. Yolun iki yanındaki çalılardan sular boşalıyordu ve dar patika bazı yerlerde topuğa kadar çamur içindeydi. John büyük bir ağacın altına sığınıp durdu, piposunu yaktı ve ıslanmaması için ters çevirip yine yürümeye başladı. Fakat yağmurluğuna rağmen ensesinden içeriye

süzülen yağmur damllarına rağmen yürümekten zevk aldığı belliydi.

Romanlarında Beston Tracey'den Little Beston'a giden yolu pek çok kez kullanmıştı. "Tilbury Sırrı" adlı romanını bu yolda tasarlamıştı. "Gregory Stndish"i yılın en popüler polisiye romanı yapan olayı, istasyonla ev arasında kurgulamıştı. Çünkü John Lexman şeytanca planlar yapma konusunda çok ustaydı.

Edebiyat dünyasında ünlü kişiler tarafından şok edici romanlar yazarı olarak kabul ediliyor, heyecan verici hikayelerini büyük bir okuyucu kitlesi okuyor, onun romanını eline alanlar, nefes kesici sonunu okuyana kadar ellerinden bırakamıyorlardı.

Fakat şimdi Little Beston'a giden ıssız yolda yürürken kafası karışık ve herhangi bir kitap, hikâye ya da konu düşünenecek halde değildi. Londra'da iki görüşme yapmıştı ki, bunlardan biri normal koşullarda onu çok sevindirebilirdi: T.X.'i görmüştü ve T.X. Meredith şu anda Baş Komiser Yardımcısıydı ve yakın bir gelecekte Cinayet Masası Şefi olacaktı.

T.X. ona her yazarın çok arzu edeceği çok güzel bir fikir, bir konu vermişti. Fakat John Lexman o sırada Beston Manastırı gibi muhteşem bir adı olan küçük evin bulunduğu yamaca tırmanırken T.X.'i düşünenecek halde değildi.

O şimdi, iki gün önce Yunanlı ile yaptığı söyleşiyi düşünüyordu ve onu hatırlayınca kaşlarını çatı. Bir süre sonra, tarlanın etrafındaki çitin ahşap kapısını açarak eve doğru

yürürken, o tefeciyle yaptığı olağandışı ve hiç de öğretici olmayan tartışmayı unutmak için elinden geleni yapıyordu.

Beston Manastırı denen ev çok büyük değildi, ama duvarlarından biri on üçüncü yüzyılda dindar Howard tarafından inşa edilmişti ve eski eser sayılıyordu. Yüksek bacaları, kafesli pencereleri, gül bahçesi ve geniş çayırıları olan ve Elizabeth dönemi tarzında inşa edilmiş olan bu küçük ve gösterişsiz bina sahibinin gurur kaynağıydı.

John çatısı sazlarla kaplı olan verandadan geçti ve üzerinden yağmur suları damlayan yağmurluğunu çıkarmak için geniş holde bir süre durdu.

Hol karanlıktı. Grace muhtemelen akşam yemeği için kıyafet değiştiriyordu ve onu şu anda rahatsız etmek istemiyordu. John, uzun koridordan evin arka tarafındaki büyük çalışma odasına doğru yürüdü. Büyük odada eski tarz bir şömine yanıyordu ve John bir anda rahatladığını hissetti. Ayakkabılarını değiştirdi ve masa üzerindeki lambayı yaktı.

Burası bir erkeğin çalışma odasıydı. Deri kaplı sandalyeler, bir duvarı tamamen kaplayan, rafları kitap dolu bir kütüphane, üzeri kitaplar ve henüz tamamlanmamış yazılı kâğıtlarla dolu büyük meşe yazı masası, oda sahibinin neler yaptığını açıklar gibiydi.

John ayakkabılarını değiştirip piposunu yeniden doldurduktan sonra şöminenin yanına gitti ve çıtırdarak yanan odunların parlak alevlerini seyretti bir süre.

Boyu ortanın biraz üzerindeydi, ince ama geniş omuzlu, atletik yapılı bir adamdı John. Kürek yarışlarında 4 numara olarak kürek çekmiş, İngiltere amatör boks şampiyonasında yarı finale kadar çıkmıştı. Sert ifadeli, ama güzel bir yüzü vardı, yakışıklı bir erkekti. Anlamalı bakan ela gözleri, düz, siyah, çoğu zaman çatık kaşları vardı. Her zaman tıraş olmuş, temiz bir yüzü, sağlıklı ve hafif güneş yanığı yanakları açık havada çok dolaştığını gösterirdi.

Görünüşünden meraklı, her şeye ilgilenen bir adam olduğu belliydi. Aslında İngiliz ordusunun subay kulüplerinde, donanma gemilerinin dinlenme odalarında görülen ya da İmparatorluğun uzak topraklarında görev yapan hükümet elemanlarına benzer, tipik bir İngiliz erkeğiydi.

Bir süre sonra kapı hafifçe vuruldu ve John daha "Gir" demeden, açıldı ve Grace Lexman içeriye girdi.

Ona güzel ve tatlı bir kadın da diyebilirdiniz elbette, ama zarif tavrılı ve çekici olduğunu söylemek de gerekirdi. John odanın ortasına doğru ilerledi ve onu yanağından hafifçe öptü.

Grace onun oluna girdi ve "Senin geri döndüğünü ancak..." derken sustu.

John gülümsedi ve "Ancak yağmurluğumun her tarafı ıslattığını, berbat ettiğini görünce anladın, değil mi?" diyerek tamamladı onu. "Yöntemlerini biliyorum, Watson!"

Grace güldü ama hemen ciddileşti ve "Erken döndüğüne sevindim," dedi. "Bir misafirimiz var."

John kaşlarını kaldırıp meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

“Misafir mi geldi? Böyle berbat bir günde kim gelir ki buralara?”

Kadın hafifçe içini çekti ve “Mr. Kara,” diye cevap verdi.

“Kara mı? Ne zaman geldi peki?”

“Saat dörtte.”

Grace misafirden pek de hoşlanmamış gibi görünüyordu. Kocas, “Bu adamı neden sevmediğini bir türlü anlamıyorum, hayatım,” dedi.

Kadın fazla konuşmak istemiyormuş gibi, “Bunun birçok nedeni var,” diye cevap verdi ona.

John Lexton birkaç saniye düşündü ve sonra, “Her neyse, tam zamanında gelmiş o halde,” dedi. “Nerde şimdi?”

“Salonda oturuyor.”

Evin salonu alçak tavanlı, büyük bir odaydı ve John oraya, “eski resimler ve krizantemler odası” derdi. Odadaki rahat koltuklar, büyük bir piyano, nerdeyse ortaçağdan kalma bir ocak, donuk-yeşil tuğla zemin, eski ama güzel bir halı ve iki büyük gümüş şamdan, misafirlerin en çok hoşlandığı şeylerdi.

Bu salonda sinirlerini yatıştırmak isteyen bir edebiyat adamını rahatlatacak, sakinleştirecek, mutlu edecek bir düzen, yumuşak bir hava vardı. İki büyük bronz kâse menek-

şelerle, bir diğeri çeşitli çiçeklerle doluydu ve salona hoş bir çiçek kokusu yayılmıştı.

John Lexman salona girince, bir koltukta oturan adam ayağa kalktı ve rahat bir tavırla ona doğru yürüdü. O da yakışıklı bir adamdı yazardan yarım baş kadar daha uzun boyluydu ve zarif bir tavırla ilerledi.

“Seni şehirde göremedim ve burada görebilirim umu-
duyla kalkıp geldim.”

İyi bir öğrenim görmüş, İngiltere üniversitelerinde oku-
muş bir adam gibi, çok güzel konuşuyordu adam. Konuş-
ması aksansızdı ama Remington Kara bir Yunanlıydı ve ka-
rışık Arnavutluk’ta doğmuş ve büyümüştü.

İki erkek tokalaştılar.

“Akşam yemeğine kalacak mısınız?”

Kara hafifçe başını çevirdi ve Grace Lexman’a bakarak gülümsedi. Grace bir koltuğa dimdik oturup ellerini kuca-
ğına koydu ve ciddi bir ifadeyle iki erkeğe baktı.

Yunanlı, “Mrs. Lexman için bir sakıncası yoksa kalırım
tabii,” dedi.

Grace hiç beklemeden, “Kalırsanız memnun olurum ta-
bii,” diyerek hafifçe başını salladı. “Berbat bir gece, Lond-
ra’nın bu taraflarında doğru dürüst yiyecek bir şey bula-
mazsınız, ama ne yazık ki, ben de size ziyafet sayılabilecek
bir şeyler ikram edemeyeceğim galiba...” Sustu ve hafifçe
gülümsedi.

Misafir başını hafifçe eğerek, "Bana verebileceğiniz ne olursa olsun, yeterli olacaktır, hanımefendi," dedi ve John'a döndü.

İki erkek çok geçmeden kitaplarla ve bazı yerlerle ilgili derin bir sohbete daldılar ve Grace de onların bu halinden yararlanarak yavaşça çıktı odadan. İki adam özellikle de Lexman'ın kitapları konusunda konuşuyorlardı.

Kara, yazarın yüzüne bakarak, "Biliyorsun, senin bütün kitaplarını okudum," dedi.

John hafifçe yüzünü buruşturdu ve alaycı bir sesle, "Benim zavallı dostum!" diyerek hafifçe gülümsedi.

"Hayır, hayır, benim acınacak bir halim yok, bayım. Sen polisiye romanlar konusunda büyük bir ustasın, bunu rahatça söyleyebilirim, Lexman."

John yine hafifçe gülümsedi ve "Teşekkür ederim, dostum," dedi.

Yunanlı da gülümsedi ve "Ben sana iltifat etmeye çalışmıyorum," diye devam etti. "Sen çok güzel polisiye konular bulabiliyorsun. Gerçi bazı romanların beni şaşırtıyor, hatta sinirlendiriyor. Kitabın yarısına kadar okuduğum zaman ondaki gizemi tahmin edemezsem kendime kızıyorum. Fakat romanlarının çoğunda, beşinci bölüme gelene kadar çözümlü tahmin edebiliyorum diyebilirim sana."

John bunu duyunca şaşkın bir ifadeyle baktı onun yüzüne, oldukça da kırılmış gibiydi ve hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Hâlbuki ben romanlarımda sonucun son bölüme kadar tahmin edilemeyeceğini düşünür, kendimle gurur duyardım.”

Kara ona bakıp başını salladı.

“Normal okurların için doğru olabilir bu söylediğin, ama unutma ki ben bir öğrenciyim, Lexman. Ben senin romanda bıraktığın en küçük ipuçlarını bile dikkatle değerlendirim.”

John koltuğundan kalkıp şöminedeki ateşi karıştırırken, “Sen T.X. ile tanışmalısın,” dedi ve hafif bir kahkaha attı.

“T.X. mi? O da kim?”

“T.X. Meredith korkunç zeki bir adamdır. Caius’ta onunla beraberdim ve kendisi çok iyi arkadaşımdır. Çok iyi bir polistir ve Cinayet Masası şefi oluyor.”

Kara sessizce başını salladı. Yunanlı konuyla çok ilgiliniyormuş gibiydi, gözleri parlamıştı ve konuşmaya devam etmek istiyordu, ama o sırada yemeğin hazır olduğunu bildirdiler.

Grace pek konuşmadığı için yemek pek neşeli geçmiyordu ama iki erkek yine kendilerine göre ilginç konular buluyor, konuşmaya devam ediyorlardı. Grace’in içinde nedense garip bir sıkıntı vardı ve kadın bunun nedenini de pek kestiremiyordu. Yemeğin sonuna kadar, o gün olanları düşünerek sıkıntısının, huzursuzluğunun nedeni bulmaya çalıştı.

Normal olarak böyle sıkıntılı zamanlarında kısa bir süre içinde yaşadıklarını hatırlamaya çalışır ve sonunda canını sıkıan olayın çok küçük bir şey olduğunu bulurdu, ama o akşam yemekte hiçbir olumsuz olay gelmedi aklına. O sabah gelen mektupların hepsinde güzel haberler vardı ve evde bir sorun çıkmamış, hizmetkârlar canını sıkıkmamıştı. Sağlığı yerindeydi, gerçi John, Romanya altın hisseleriyle borsada biraz para kaybetmişti ve Grace, bazı gereksinimleri için onun bir yerlerden borç almak zorunda kaldığından kuşkulanıyordu, ama kocasının beklentileri olumluydu, son kitabı da çok beğenilmişti ve sıkıntılı olması için pek bir neden olmadığına emindi.

Yemeğin sonunda Grace, "Herhalde kahvelerinizi çalışma odasında içersiniz, değil mi baylar?" diye sordu. "Beni mazur göreceğinizden eminim, ben bazı ev işleri konusunda Mrs. Chandler ile konuşmak zorundayım, özür dilerim."

Grace masadan kalktı, Kara'yı başıyla hafifçe selamladı ve John'un omzuna da hafifçe dokunduktan sonra, ağır adımlarla yemek odasından çıkıp gitti.

Kara güzel kadının arkasından bir süre baktı ve sonra gözlerini yazara çevirdi.

John Lexman, "Seninle biraz konuşmak istiyordum, Kara," dedi.

Yunanlı başını hafifçe salladı ve "İstersen birkaç saat bile konuşabilirsin, dostum," diyerek güldü.

İki adam çalışma odasına geçtiler, hizmetçi hemen bir tepsiyle onlara kahve ve likör getirip şömine yanındaki sehpa bıraktı ve sessizce çıkıp gitti.

Bir süre yine havadan sudan konuştular, güncel olaylardan söz ettiler. Yunanlı Kara, John'un rahat çalışma odasının döşeniş tarzından, eşyalarından çok hoşlanmıştı ve onun az bir harcamayla sağladığı bu konforu kendisi çok para harcasa da sağlayamayacağını biliyor, üzüliyordu. Ama bu konuda konuşmak istemediği için hiç açmadı.

Kara bir ara yazara, "Buraya elektrik getirmek mümkün olmuyor galiba, değil mi dostum?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Neden peki?"

"Ben bu lambaların ışığını daha çok seviyorum."

Yunanlı hafifçe yüzünü buruşturdu ve ağır bir ses tonuyla, "Ben de severim lambaları aslında, "diye konuştu. "Ama şu mumlardan hiç hoşlanmadığımı, nefret ettiğimi de rahatça söyleyebilirim."

Bunu söylerken, elini iki duvar şamdanında takılı duran altı uzun ve beyaz mumun bulunduğu rafa doğru hafifçe salladı.

John şaşırmış gibi, gözlerini açarak baktı ona, "Vay canına! Neden nefret ediyorsun mumlardan peki?" diye sordu.

Kara ona hemen cevap vermedi, sadece omuz silkti ve bir an düşündü. Sonra konuşmaya karar verdi.

“Bir sandalyeye bağlı olsaydın ve sandalyenin yanında barut dolu bir kova ve onun ortasında da yanan ve her dakika biraz daha eriyen bir mum dikili olsaydı, eminim sen de nefret ederdin mumlardan, dostum,” dedi. “Tanrım, neydi o işkence!”

John misafirinin alnında beliren ter damlalarına şaşkın gözlerle baktı.

“Aman Tanrım! Korkunç bir şey bu, Kara!”

Yunanlı ipek mendilini çıkarıp alnındaki teri sildi, eli titriyordu.

“Korkunçtan da öte bir şeydi o, Lexman.”

Yazar meraklı gözlerle onun yüzüne baktı ve “Ne zaman oldu bu?” diye sordu.

“Oh, uzun zaman önce, Arnavutlukta yaşadım o işkenceyi. Ama şeytanlar bana her zaman hatırlatıyorlar o olayı.”

Ama Yunanlı ona o şeytanlarım kimler olduğunu, o işkenceyi neden yaşadığını anlatmak istemedi ve konuyu değiştirmeyi yeğledi.

Yunanlı Kara bir süre sonra ayağa kalkıp çalışma odasının içinde ağır adımlarla biraz dolaştı, bir duvarı baştan sona kaplayan kitap raflarına gitti ve bazı kitapları alıp kapaklarına baktı. Sonunda kalın bir kitabı aldı ve kapağına bakıp, “Vahşi Brezilya,” diye okudu. “Yazarı George Gathercole, tanır mısın bu yazarı Lexman?”

John o sırada masasının üzerindeki büyük mavi bir kavanozdan tütün alıp piposunu dolduruyordu ve başını salladı.

“Evet, sadece bir kere gördüm onu, sessiz, sakın bir adamdı. Pek konuşmadı benimle de, çok şey görmüş ve yaşamış insanların çoğu gibi, o da kendinden söz etmeyi pek sevmiyordu.”

Kara elindeki kitaba bakarak kaşlarını çattı ve sonra düşünceli bir ifadeyle birkaç sayfasını çevirdi.

Sonra kitabı raftaki yerine koyarken, “Bu adamı hiç görmedim tabii, ama yeni seyahatini bir anlamda benim adıma yaptı ,” diye konuştu.

John şaşkın gözlerle baktı onun yüzüne ve “Senin adına mı? Nasıl yani? Bu da ne demek şimdi?” diye sordu.

“Evet – biliyor musun, bu adam Patagonya’ya benim adıma gitti, dostum. Orada altın olduğuna inanıyor bu adam – bu kitabı iyi okursan, Güney Amerika dağları hakkında çok şey öğrenebilirsin. Ben bu adamın teorileriyle ilgilendim ve mektuplaştım onunla. Sonuçta ikna ettim onu ve benim adıma o bölgede jeolojik bir araştırma yapmayı kabul etti. Ona seyahati, araştırmaları için gereken parayı da gönderdim ve hemen yola çıktı.”

John Lexman şaşkın gözlerle ona bakmaya devam ederken, derin bir nefes aldı ve “Tanrım!” diye mırıldandı. Bir an düşündü ve sonra, “Ve bütün bunları onu hiç görmeden yaptın, öyle mi?” diye sordu.

Kara, başını iki yana salladı.

“Peki, ama sen böyle...”

“Ben böyle garantisiz iş yapmazdım, değil mi, dostum? Evet, haklısın, ben garantili iş yapmayı severim. Ama bu adamın olağanüstü bir insan olduğunu anladım. Seyahatine çıkmadan, yani Londra’dan ayrılmadan önce onu bir akşam yemeğine davet ettim, ama cevap olarak bana Southamptn’-dan telgraf çekerek yola çıktığını bildirdi.”

John Lexman hala şaşkın bir ifadeyle ona bakmaya devam ederken, sessizce başını salladı.

“Adamın çok ilginç bir yaşantısı olmalı, değil mi? Sanırım çok uzun sürecektir bu seyahati.”

Yunanlı Kara raflardaki diğer kitapları incelemeye devam ederken, “Evet, üç yıl devam edecek bu seyahati,” diye cevap verdi.

John düşünceli bir ifadeyle piposundan bir nefes çekip dumanı yana doğru savurdu ve “Dünyayı dolaşarak kitaplar yazan bu adamları kıskanıyorum doğrusu,” diye konuştu. “Muhteşem bir yaşantı bu!”

Kara ilerledi, döndü ve yazarın tam arkasında durdu. John o anda onu göremiyordu. Ama konuşurken sesinde garip, ciddi ve sanki bir şeye kızmış gibi bir ifade vardı.

Kendine has o boğuk sesiyle konuşarak, “Sen neden şikâyet ediyorsun ki, dostum?” diye sordu. “Sen de kendine göre bir şeyler yaratıyor, herkesin heyecan içinde okuduğu romanlar yazıyorsun işte. O zavallı ise gerçeklerin peşinde

koşmak zorunda. Senin hayal dünyan çok geniş, her şey senin kafandan çıkıyor. Sen istediğin tipte insanlar yaratıyor, onları istediğin zaman yok edebiliyorsun, yazdıklarıyla binlerce insanı merak içinde bırakıyor, satırlarınla bağlıyor, sonunda da birkaç kelimeyle esrarengiz olayı çözüyorsun.”

John kendini tutamadı, hafif bir kahkaha attı ve “Evet, bu söylediğinde biraz doğruluk payı var tabii,” dedi.

Kara bir an düşündü ve sonra, sesini biraz alçaltarak, “Sonra senin hayatını yaşamaya değer kılacak harika bir karın var, dostum,” diye ekledi.

Lexman birden irkildi, aniden geriye dönüp arkasında duran yakışıklı Yunanlının yüzündeki ifadeyi görünce bir an nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti.

“Sen ne demek...” diye başladı ama sözünü bitiremedi.

Kara onun yüzüne bakarak gülümsedi.

Şaka yapıyormuş gibi bir ifadeyle, “Bu bir münasebetsizlik oldu, değil mi, dostum?” diye konuşmaya devam etti. “Ama unutmamalısın ki, ben de çok istedim senin karınla evlenmeyi, bunun bir sır olduğunu sanmıyorum. Ve onu kaybettiğim zaman da senin hakkında hiç de hoş olmayan bazı şeyler düşündüğümü saklamayacağım senden.”

Yunanlı birden ciddileşti, ağır ve kararlı adımlarla odanın içinde dolaşmaya devam etti.

“Benim bir Yunanlı olduğumu unutma sakın Lexman ve modern bir Yunanlı filozof değildir. Benim zengin bir aile çocuğu olduğumu ve doğduğum günden beri istediğim her

şeye sahip olduğumu da biliyorsun, bunu da aklından çıkarma sakın.”

John Lexman yüzünü buruşturup masasına döndü ve kalemini eline alarak, “Sen şanslı bir şeytansın, Kara,” diye söylendi.

Kara bir süre sessiz kaldı, sonra bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, ama konuşmadı ve güldü.

“Sence gerçekten öyle miyim, Lexman?”

Yunanlı bir an düşündü ve sonra birden onun yüzüne bakarak, “Vassalaro ile arandaki sorun nedir senin?” diye sordu.

John yerinden kalkıp şöminenin yanına gitti, bir süre konuşmadan ateşe baktı. Sonra bacaklarını hafifçe iki yana açarak ellerini arkasında birleştirdi ve Kara onun kendisine vereceği cevabı bekledi.

Ama John’un konuşmadığını görünce, onun yanına gitti, elindeki kâğıt parçasını şöminede tutuşturup purosunu yaktı ve “Ben seni Vassalaro konusunda uyarmıştım, değil mi?” diye konuştu. “Sevgili dostum Lexman, ben sana bazı vatandaşlarımın bazı durumlarda hiç de nazik davranmadığını söyledim, iyi insanlar olmadıklarını söyledim, değil mi?”

Lexman kendi kendine konuşur gibi, alçak sesle, “İlk önce çok nazik, iyi davrandı bana,” dedi.

“Ama artık o nezaket kalmadı değil mi? Tefeciler böyledir işte, dostum, sen zaten hemen ona gitmekle çok büyük

hata yaptın. O parayı sana borç olarak ben kolayca verebilirdim.”

John bir an düşündü ve “Evet, ama senden borç para almamam için nedenlerim vardı,” diye konuştu. “Ve biraz önce zaten bildiğim bir şeyi, Grace ile evlenmek istediğini söyledin, işte nedenlerden biri ve en önemlisi de buydu.”

Yunanlı Kara başını salladı ve manikürlü tırnaklarını inceleyerek, “Ne kadardı aldığın borç para?” diye sordu.

John yüzünü buruşturdu ve “İki bin beş yüz sterlin,” diye cevap verdi. “Ve şu anda bunu geri ödeyecek para yok elimde.”

“Adam bekleyecek mi peki?”

John Lexman omuz silkti ve bir an düşündükten sonra, “Dinle beni Kara,” diye konuştu. “Seni suçladığımı sanma sakın, ama Vassalaro’yu bana sen tanıştırdın ve onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsundur diye düşünmüştüm.”

Kara sessizce başını salladı.

John kaşlarını çatı ve “Gerçekten de berbat bir adammış o,” diye devam etti. “Dün Londra’da konuştum onunla ve bana büyük sorun çıkaracak gibi görünüyor. Oyunumun bana iyi para getireceğini ve onunki de dâhil olmak üzere, bütün borçlarımı ödeyebileceğimi düşünmüştüm.”

Kara hafifçe başını salladı ve alçak sesle, “Karın biliyor mu bu meseleyi?” diye sordu.

“Bir kısmını biliyor.”

John, elleri arkasında, başı hafifçe öne eğik olarak odanın içinde bir süre dolaştı. Sonra durdu ve "Adamın bana sorun çıkardığını, başımın dertte olduğunu söylemedim Grace'e elbette," dedi.

Dönüp Yunanlıya baktı ve "Herif beni öldürmekle tehdit etti, biliyor musun, Kara?" diye homurdandı.

Kara dudaklarını büzdü ve hafifçe gülümsedi.

John Lexman onun gülümsediği görünce daha çok sinirlendi ve "Ne var bunda gülünecek?" diye söylendi. "O ser-seriyi tutup boğazını sıkmamak ya da kışına bir tekme vurmamak için zor tuttum kendim."

Kara elini uzatıp onun koluna hafifçe dokundu ve "Ben sana değil, Vassalaro'nun birini ölümle tehdit etmesine güldüm," dedi "O herif dünyanın en büyük korkağıdır. Seni böyle tehdit edecek cesareti nereden bulmuş ki?"

John dişlerini gıcırdattı ve "Bana kendisinin de çok paraya ihtiyacı olduğunu söyledi," diye devam etti. "Bilemiyorum, bu söylediği doğru da olabilir elbette. Gerçekten de çok endişeli, sinirli görünüyordu, yoksa ona iyi bir dayak atabilirdim."

Kara yürümekten vazgeçti, gelip şöminenin önünde durdu ve babacan bir ifadeyle genç yazarın yüzüne baktı.

"Sen Vassalaro'yu tanımıyorsun, onu anlayamazsın, Lexman," diye konuştu. "Sana söylüyorum, çok korkak bir heriftir o. Belki odasında birçok silah bulundurur, ama sen

küçük bir tabanca namlusunun ucunu göstersen hemen olduğu yerde bayılıp kalır. Bu arada, silahın var mı senin?”

John, “Saçmalama,” diyerek başını iki yana salladı. “Benim silahla ne işim olabilir ki?”

Yunanlı, “Hiç de saçma değil,” diye devam etti. “Roma’ya veya benzer bir şehre gidersen ya da aşağılık Rumlarla uğraşırsan, ona göre yöntemler kullanman gerekir. Onu döversen, ilk fırsatta seni ya da karını bıçaklar. Ama ona tabancanın namlusunu gösterir, onu uyarırsan sana yaklaşmaya cesaret edemez. Tabancan vardır herhalde, değil mi?”

John bu kez inkâr etmedi, çekmecesini açtı ve küçük bir Browning tabanca çıkardı.

“İşte, bütün silahlarım bundan ibaret. Bunu hiç kullanmadım, bir kez bile ateş etmedim. Bunu bana geçen Noel’de hediye olarak beni çok seven, bana hayran olan bir okurum göndermişti, adamı hiç tanımıyorum.”

Yunanlı Kara tabancayı eline alıp baktı ve dudaklarını büzdü, “Vay canına, ne garip bir Noel hediyesi bu böyle!” diyerek başını iki yana salladı.

John Lexman sinirli halinden kurtulmuş gibi, hafif bir kahkaha attı ve “Sanırım kitaplarımı okuyan bu adamcağız benim çok sayıda öldürücü silaha, keskin kılıç ve bıçaklara, uyuşturucu, öldürücü ilaçlara sahip olduğumu düşünmüş olmalı,” dedi. “Silahın çıktığı kutuda bir de kart vardı.”

Yunanlı Kara, “Bu tabancanın nasıl kullanıldığını biliyor musun peki, Lexman?” diye sordu.

“Bu konuyu hiç düşünmediğimi söyleyebilirim, dostum. Sürgüsünü geriye çekerek doldurulduğunu biliyorum, ama adam bana mermi göndermediği için, doldurup ateş etmeyi hiç denemedim...”

O sırada odanın kapısı vuruldu ve John başını kaldırıp kapıya bakarak, “Posta gelmiş olmalı,” diye söylendi.

Hizmetçinin uzattığı tepside bir tek mektup zarfı vardı ve John kaşlarını çatarak aldı onu.

Zarfa baktı ve kız odadan çıkınca, “Vassalaro’dan geliyor,” dedi.

Yunanlı zarfı aldı ve birkaç kez elinde döndürüp inceledi. Sonra, “Çok berbat bir yazısı var serserinin,” diyerek John’a iade etti.

John zarfı açtı, içinden yaklaşık beş altı sarı renkli mektup kâğıdı çıkardı. Ama kâğıtlardan sadece birinde yazı vardı ve mektup çok kısaydı:

*“Bu gece mutlaka görüşmeliyiz... Beston Tracey
ve Eastbourn Yolu kavşağında buluşalım.*

Ben saat on birde orada olacağım...

*ve eğer yaşamak istiyorsan ödemenin büyükçe bir kısmını
getirirsin.*

Vassalaro

John mektubu yüksek sesle okudu ve “Bu adam böyle bir mektup yazmak için çıldırmış olmalı,” diye homurdandı. “O namussuz hergeleyle buluşup öyle bir ders vereceğim ki ona, ömrünün sonuna kadar unutmayacaktır.”

Mektubu Kara’ya uzattı ve Yunanlı da bir kez daha sessizce okudu mesajı. Sonra durup bir an düşündü ve kâğıdı John Lexman’a iade ederken, “Bence o randevuya giderken şu tabancanı da yanına alsan iyi edersin, dostum,” dedi.

John Lexman mektubu alıp saatine baktı ve “Randevu saatine bir saat var, ama Eastbourne Yoluna yirmi dakikadan önce varamam,” dedi.

Kara şaşkın gözlerle ona baktı ve “Gerçekten buluşacak mısın onunla?” diye sordu.

“Elbette buluşacağım o serseriyle. Başka ne yapabilirim ki? Gitmezsem, eminim eve kadar gelecek ve burada bağırıp çağırarak, büyük rezalet çıkaracaktır, eminim bundan.”

Kara yumuşak bir ifadeyle ve alçak sesle, “Para verecek misin ona peki?” diye sordu.

John ona cevap vermedi. Evde büyük olasılıkla 10 sterlin para ve bir gün sonra bozdurulacak 30 sterlinlik bir çek vardı. Mektuba tekrar baktı. Mesaj lüks bir kâğıda yazılmıştı. Üzeri pürüzlü, kurutma kâğıdına benzer bir kâğıttı bu ve bazı noktalarda mürekkep fazla gelmiş, dağılmıştı. Adam herhalde mesajı zarfa aceleyle koyarken boş kâğıtları da dikkat etmeden koymuş olacaktı.

John, “Bu mektubu da saklayacağım,” dedi.

“Bence de saklamalısın, dostum. Vassalaro o öfkeli haliyle bu mektubu yazarken, tehdit mektubu yazmanın suç olduğunu bile düşünmemiş olmalı. Bu mektup ilerde senin için önemli bir silah olabilir.”

John çalışma odasının bir köşesinde duran küçük kasaya gitti, cebinden çıkardığı bir anahtarla açtı onu. Kasadaki çelik çekmecelerden birini çekti ve mektubu onun içindeki kâğıtların arasına koydu.

O bunu yaparken, Yunanlı Kara da yakınında durmuş, büyük bir merak ve ilgiyle onun mektubu kasaya koyup kitlemesini izliyordu.

Ondan sonra birkaç kelime daha konuştular ve Yunanlı daha fazla kalmadı, çıkıp gitti.

Çıkarken dönüp John’a baktı ve “Bu ilginç randevuna sesinle beraber gelmeyi çok isterdim, dostum,” dedi. “Ama ne yazık ki bu gece çok önemli bir işim var. Sana bir kez daha hatırlatayım, tabancanı yanına al ve o serseri vatandaşımın en küçük bir kuşkulu hareketinde çıkarıp birkaç saniye göster, bu kadarı yetecektir ona.”

Yunanlı Kara, John’la beraber salona girince, Grace zarif bir hareketle piyanodan kalktı ve ona alçak sesle, daha fazla kalamadığı için üzüldüğünü ve buna benzer birkaç kelime söyledi. Kara onun bu sözleri sadece nezaket gereği söylediğini, samimi olmadığını biliyordu ama hayal kuracak bir adam değildi o.

Kısa bir süre ayakta birkaç kelime konuştular.

John, "Ben şoförüne bakayım, uyuyup kalmış olmasın adam," diyerek salondan çıktı.

Kara güzel kadınla yalnız kalınca bir süre sessizce onun gözlerine baktı ve sonra hafifçe gülümseyerek, "Beni gördüğüne pek sevinmedin, değil mi, Grace," diye konuştu. Onun bu kadar açık konuşması genç kadını şaşırttı ve Grace hafifçe kızardı.

Genç kadın bir an durdu ve sonra, "Seni ya da kocamın diğer arkadaşlarını görmek her zaman mutlu eder beni, Mr. Kara," dedi.

Yunanlı hafifçe başını eğerek selamladı onu.

"Kocanın arkadaşı olmak benim için önemli bir şey, Grace," dedi. Sonra bir şey hatırlamış gibi, durup bir an düşündü ve "Giderken onun kitaplarından birini almak isterdim, acaba mümkün mü bu?" diye ekledi.

"Ben sana getireyim istediğini."

"Sen hiç yorulma, ben yolu ve ne alacağımı biliyorum, güzel bayan."

Bunu söyler söylemez, Grace'i sıkıntılı bir halde orada bırakıp kitapların bulunduğu odaya gitti ve bir dakika bile dolmadan, koltuğunun altında bir kitap olduğu halde geri döndü.

Kara, "Bu kitabı almak için Lexman'dan izin istemedim," dedi. "Ama bu yazar çok ilgimi çekiyor...hah, işte o da geldi..." O anda içeriye giren John'a döndü ve "Meksika hak-

kındaki bu kitabı alabilir miyim, Lexman?" diye sordu. "Bazı yerlerine bakıp yarın sabah getiririm, merak etme."

John ve Grace misafiri kapıya kadar götürüp arabasına binmesini ve arabanın arka lambalarının yolda bir süre sonra kaybolmasını izlediler. Sonra sessizce eve girdiler.

Grace kocasının omzuna hafifçe dokundu ve "Biraz endişeli gibi görünüyorsun, hayatım," dedi.

John kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi.

Grace onun yüzüne baktı ve "Para meselesi mi, John?" diye sordu.

John bir an için gelen tehdit mektubundan ona söz etmeyi düşündü. Ama o randevuda olabilecekleri öğrenince, Grace'in oraya gitmesine izin vermeyeceğini düşündü ve söylemekten vazgeçti.

"Önemli bir şey yok, hayatım. Sadece son treni karşılamak için Beston Tracey'ye gitmem gerekiyor. Bazı baskı provaları gelecekti."

Karısına yalan söylemekten nefret ediyor ve böyle zararsız bir yalan bile canını sıkıyor, üzüyordu John'u.

"Bu akşam pekiyi geçmedi, değil mi, sevgilim. Kara pek neşeli, konuşkan bir adam değil."

Grace başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve hafif bir sesle, "Pek değişmemiş," dedi.

John güldü ve "Ama çok yakışıklı hergele, değil mi?" dedi. "Hem çok zengin ve hem de bu kadar yakışıklı bir

adam varken bende ne buldun, merak ediyorum doğrusu, hayatım?”

Grace hafifçe ürperdi, bir an düşündü ve sonra kocasının yüzüne bakarak, “Mr. Kara’da tam olarak güzel olmayan bir şeyler gördüm diyelim,” diye konuştu. “Oh, John, o adam korkutuyor beni.”

John şaşkın bir ifadeyle karısının yüzüne baktı ve “Korkutuyor mu?” diye sordu. “Neler söylüyorsun sen böyle Grace! Bu da nerden çıktı şimdi? O adam senin için her şeyi yapmaya hazır, hayatım!”

Grace zor duyulacak kadar alçak bir sesle, “Ben de bundan korkuyorum zaten!” dedi.

Genç kadının böyle hissetmesi için bir nedeni vardı ama bunu kocasına söyleyememişti. Remington Kara ile iki yıl önce Selanik’te tanışmıştı Grace. Babasıyla beraber Balkanlarda bir geziye çıkmışlardı – ünlü arkeologun son gezisi oldu bu – ve hayatını oldukça etkileyen bu adamı Amerikan Konsolosluğunda verilen bir davette tanıdı.

Bu yakışıklı ve zengin Yunanlı hakkında birçok hikâye duymuştu genç kadın. Bir hikâyeye göre, Kara’nın Amerikalı olan annesi, Arnavut haydutlar tarafından kaçırılmış ve ona âşık olup, onun için Protestan olan bir Arnavut Şefine satılmıştı. Kara, Yale ve Oxford’da eğitim görmüştü, çok zengindi ve Durazzo’ya kırk mil mesafede, tepelerle kaplı bir bölgenin sahibiydi. O tepelerden birinde, dünyanın çeşitli lüks merkezlerinden getirilmiş malzemelerle, bir İtal-

yan mimar tarafından inşa edilmiş muhteşem bir malikâne-de bir kral gibi yaşıyordu.

Arnavutlukta ona, “Kara Roman” anlamına gelen “Kara Rumo” diyorlardı ama bunun nedenini kimse bilmiyordu, çünkü Kara’nın teni bir Sakson teni kadar açık renkliydi ve kısa kesilmiş sarı, kıvrıkcık saçları vardı.

Kara çok geçmeden Grace Terrell’e âşık oldu. Genç kadın önce hoşlandı ondan, ama daha sonra korkmaya başladı, çünkü Kara çok ateşli, öfkeli bir âşıktı. Grace bir gün ona, aşkına karşılık veremeyeceğini açıkça söyledi ve Kara’nın o gün nasıl öfkелendiğini hala hatırlıyor ve ürperiyordu. Grace ertesi gün görmedi Kara’yı, ama iki gün sonra Valinin verdiği bir davetten dönmek üzere bir pazardan faytonla geçerken, arabası durduruldu, birileri onu dışarıya çektiler ve burnuna garip ama güzel kokan bir bez tuttular, başka bir arabaya atarak kaçırmak istediler. Ama o sırada orada bulunan, pazarda dolaşan izinli İngiliz askerleri, milliyetini bile bilmedikleri Grace’i haydutların elinden kurtardılar.

O zaman onu kaçırıp zorla evlenmek isteyen adamın Kara olduğunu çok iyi biliyordu Grace, ama bu olaydan hiç söz etmemişti kocasına. Grace evlenene kadar çok değerli hediyeler aldı, ama hepsini, bildiği tek adrese, Kara’nın Lemazo’daki malikânesine geri gönderdi.

Grace evlendikten birkaç ay sonra “Yunan toplumunun lideri” olan adamın, Cadogan Meydanı yakınlarında büyük bir ev satın aldığını gazetelerden öğrendi. Ve kısa bir süre sonra da Kara’nın, kocasıyla tanışıp arkadaşlık kurduğunu

öğrenince şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi ve korkmaya başladı.

Kara onlara pek sık gelmiyordu gerçi, ama John ile bu disiplinsiz, garip adam arasındaki arkadaşlığın gittikçe ilerlemesi genç kadını sürekli olarak rahatsız etmeye başladı.

O gece saat on bire yaklaşıırken, bir ara korkularından ve kuşkularından kocasına bahsetmeyi bile düşündü Grace.

Bu konu üzerinde bir süre ciddi olarak düşündü Grace, ama John piyanonun yanında düşünceli bir halde sessizce otururken, yine de ona o akşam açılmaya, geçmişte yaşananları anlatmaya cesaret edemedi. John o akşam o kadar endişeli, düşünceli görünmeseydi belki açılabilir, her şeyi anlatabilecekti ona. John'un o düşünceli halini görünce, ona son romanından ve onun iyi para getireceğini sandığından söz ederek kocasını biraz olsun rahatlatmaya çalıştı.

John saate baktı ve on bire çeyrek kaldığını görünce oturduğu yerden kalkıp giyindi. Grace de paltosunu giyerken yardımcı oldu ona. John birkaç saniye kararsızlık içinde, ayakta durup düşündü.

Grace onun yüzüne baktı ve "Bir şey mi unuttun, hayatım?" diye sordu.

John o anda Kara'nın tavsiyesini tutup tutmama konusunda karar veremiyordu. Her halükarda hayatını tehdit etmiş ufak tefek bir adamın karşısına silahsız çıkması doğru olmayabilirdi, şansını zorlamamalıydı. Aslında her şey saçmalıktı ama borç para almış olması en büyük saçmalıktı za-

ten. Borsada oynarken bu işleri çok iyi bilen Kara'nın tavsiyesini dinlemiş, ama kaybetmişti işte.

Kara'nın tavsiyesini hatırlayınca birden şüphelendi ondan, ama Kara ona Romanya altın hisselerinden almasını doğrudan tavsiye etmemiş, sadece onların kazandırma olasılığının büyük olduğunu söylemişti.

Bir an daha düşündü John, sonra çalışma odasına gidip masasının çekmecesini açtı ve küçük Browning tabancayı alıp cebine attı.

"Fazla gecikmem sevgilim," diyerek karısını yanağından öptü ve karanlık sokağa çıktı.

Şoförü lüks arabasını nereye gittiği belli olmayan yolda dikkatle dürerken, Kara geniş, rahat ve deri kaplı araba koltuğunda arkasına yaslanmış, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Yağmur devam ediyordu ve Kara bir süre sonra, nerde olduklarını anlamak için pencere camındaki buğuyu sildi ve dışarıya baktı. Arada sırada, sanki sokakta birini görmek ister gibi dışarıya bakıyordu ama bir süre sonra orijinal planını değiştirdiğini hatırlayarak kendi kendine hafifçe gülümsedi. Randevusu için buluşma yeri olarak Lewes tren yolu kavşağındaki bekleme odasını seçmişti.

Oraya vardığı zaman, sönmekte olan ateşin karşısında bol, uzun bir paltonun yakasını kaldırıp içine büzülmüş ufak tefek adamın kendisini beklediğini gördü. Adam Kara'ya baktı ve onun işaretini alınca odadan çıkıp peşinden yürüdü.

Yabancı İngiliz'e benzemiyordu. Yüzü soluk ve zayıftı, yanakları çökmüştü ve kısa sakalı bakımsız, karışıktı.

Kara, adama hiçbir şey söylemeden karanlıkta istasyon platformunun sonuna doğru yürüdü, orada durdu ve birden dönüp, arkasında duran ufak tefek adama, "Söylediklerimi aynen yaptın mı?" diye sordu.

Kara adama Arapça konuşmuştu ve sıska adam da ona yine aynı dilden cevap verdi.

Alçak sesle, "Emrettiğin her şey aynen yapıldı, efendim," dedi.

"Tabancan var, değil mi?"

Adam başını salladı ve elini paltosunun cebi üstüne koydu.

"Dolu mu silah?"

Adam ona şaşkın bir ifadeyle baktı ve "Aman efendim," dedi. "Boş bir silah ne işe yarar ki?"

Kara dudaklarını büzdü ve "Dinle beni," dedi. "Tabancayı bu adama göstermen yeterli olacaktır, onu vurmaya-caksın. Onun için şimdi boşalt şu tabancayı bakalım."

Sıska, ufak tefek adam şaşkın gözlerle ona baktı ve sonra hiçbir şey söylemeden mermileri çıkardı silahtan.

Kara elini ona doğru uzattı ve "Kurşunları bana ver şimdi," dedi.

Kurşunları alıp cebine attı, sonra tabancayı adamdan alıp tamamen boş olup olmadığını baktı ve sonra iade etti ona.

Adamın yüzüne baktı ve "Pekâlâ, onu sadece tehdit edeceksin," diye konuştu. "Tabancanın namlusunu onun kalbine doğrultman yeterli olacaktır, başka bir şey yapmana hiç gerek kalmayacak."

Adam huzursuz olmuş gibi durduğu yerde hafifçe kıpırdandı.

"Tamam, sen nasıl dersin öyle yapacağım, efendim, fakat..."

Yunanlı Kara sert bir sesle, "Fakat makat yok be adam," diyerek onun sözünü kesti. "Sana ne dersem onu yapacaksın, soru sormak, itiraz etmek yok, tamam mı? Sen dediğimi yap, gerisine karışma, ne olduğunu göreceksin zaten. Ben de yakında bir yerde sizi gözetliyor olacağım. Bu oyunu oynamamın önemli bir nedeni var, tamam mı?"

Zayıf adam endişeli bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Peki, ama adam bana ateş ederse ne yapacağım?" diye sordu.

Kara hafifçe güldü ve "Korkma, ateş etmeyecek adam," diyerek başını iki yana salladı. "Ateş edemez, çünkü onun silahı da boş olacak Şimdi hemen yola çık, uzun bir yürüyüş yapacaksın. Yolu biliyorsun, değil mi?"

Adam sessizce başını salladı. Sonra Kara'nın yüzüne baktı ve "Oraya daha önce de gittim, efendim," dedi.

Kara döndü ve tren istasyonunun biraz ilerisinde duran limuzinine doğru yürüdü. Şoförüne Rumca bir şeyler söy-

ledi ve adam elini hafifçe şapkasına değdirip anladığını belirtti ona.

BÖLÜM II

Polis Şefi Yardımcısı T.X. Meredith'in New Scotland Yard'da ofisi yoktu. Polis bürolarının yerleşme durumunda bir gariplik vardı aslında, bazı devlet binalarında ihtiyaçtan fazla yer işgal edilmiş, sonra bu yerler yine yetersiz bulunmuş, bazı yerlerde de bazı ofisler için yer sağlanmasında sorunlar yaşanmıştı.

Dünya polis teşkilatlarının T.X. olarak tanıdığı şef yardımcısına Whitehall'da geniş bir çalışma alanı verilmişti. Eski bina Ticaret Komisyonu binasının karşısındaydı ve kapısındaki levhaya bakılırsa Başsavcılık Özel bürosu da oradaydı.

T.X.'in çok çeşitli görevleri vardı. Halk arasında söylenenlere bakılırsa – gerçi tüm dedikodular gibi bu da büyük olasılıkla yalandı – Şef Yardımcısı aslında Scotland Yard'ın “yasadışı bürosu” başkanıydı. Yine rivayete göre, T.X., gerektiği zaman, kasasının anahtarı kaybeden biri için yarım saat içinde bir kasa hırsızı bulup onu açtırabilirdi.

İngiltere'de suçlu olduğu bilindiği halde, polisin bunu tüm çabalara rağmen kanıtlayamadığı ünlü bir kişi varsa ve kamuoyunun iyiliği için bu kişinin ülkeden kovulması ge-

rekiyorsa, T.X. hiç güçlük çekmeden o kişiyi kimseye sezdirmeden yakalayıp bir arabaya atarak, ülke sınırları dışına gönderebilecek güce sahipti.

Örneğin, adı açıklanmayan küçük bir ülkenin bir bakanı piyasaya sahte senetler sürdüğü için kendi hükümeti tarafından yargılanmaya başladığında, T.X.'in emrinde çalışan ajanlardan biri yargılanan bakanın evine gizlice girip kassını açarak, onun aleyhine olan kanıtları çalıp yok edebilirdi.

Bu tür söylentiler kulaktan kulağa fısıldanıyor, hükümette önemli görevlerde bulunan bazı kişiler bu tür sözleri güvendikleri yakınlarına gizlice söylüyor, bazı bakanlar ve müsteşarlar kulüplerinin sakin, sessiz köşelerinde bunları birbirlerinin kulaklarına söylüyor, bunları duyan Amerikalı muhabirler de gazetelerine ve kendi kamuoylarına bu haberleri hiç çekinmeden iletiyorlardı.

Ama T.X.'in bir sürü yasal görevi de vardı elbette. Onun cesur açıklamalarının bir İçişleri Bakanının ölümünün neden olduğuna inanıyordu halk. T.X., yalancı tanıklarına rağmen Deptford katillerini yakalamış, sahtekârlık ve zimmete para geçirme olaylarını otuz dört şirketin bilânçolarında gizlemesine karşın, Sir Julius Waglite'ın suçlu olduğunu kanıtlamıştı.

T.X., 3 Mart gecesı ofisinde oturmuş, Mansus adında, üzgün gibi görünen bir komiserle konuşuyordu.

T.X. çocuksu yüzüyle çok gençmiş gibi görünürdü ve onun kırk yaşına yaklaşmakta olduğunu ancak yakından

bakıp, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları ve ince dudaklarını görünce anlayabilirdiniz. Gençliğinde şiir de yazardı T.X., yıllar önce “Woodland Lyrics” adlı bir şiir kitabı yazmıştı ama artık ondan söz edilmesini pek istemiyor, bu konuda konuşanları duyunca canı sıkılıyordu.

Genelde anlayışlı, nazik bir adamdı T.X., ama bazen konuşurken aniden sinirlenir, bazı mesajlara öfkelenirdi ve eski bir İçişleri Bakanı onun hakkında, “Mr. Meredith’in pozisyonunu gerektiği kadar ciddiye almaması ve bir devlet görevlisi gibi davranmamış olması üzücü bir şey,” şeklinde konuşunca çok kızmıştı.

Onu tahrik edip sinirlendirdikleri zaman çok öfkelenir, bağırıp çağırırdı T.X. Hiç beklenmedik sözler duyabilirdiniz ondan, bazen öğüt verir gibi konuşur, bazen de ağzına geleni çekinmeden söylerdi.

T.X. şimdi de koltuğunda arkasına yaslanmış, kaşlarını çatmış, masanın diğer yanında oturan ve üzgün gibi görünen komisere bakıyordu.

Komiser onun yüzüne baktı ve “Fakat orada hiçbir şey bulamadık, T.X.” diye konuştu.

Üstleri onun bu huyunu eleştiriyorlardı, ama Mr. Meredith, birlikte çalıştığı meslektaşlarının kendisine sadece ve kısaca T.X. diye hitap etmelerini ısrarla istiyordu.

T.X. yüzünü buruşturdu ve sinirli bir ifadeyle, “Nasıl bir şey bulamazsınız!” diye söylendi. “Garip şey, dostum!”

Koltuğunda birden öfkeli bir ifadeyle doğrulunca, karşı-sındaki polis daha da telaşlandı.

T.X. masanın üzerinde duran fildişi bir zarf bıçağını hid-detli bir hareketle alıp ucuyla not defterinin üzerine vurur-ken, "Dinle beni," dedi. "Sen yumuşak bir adamsın!"

Komiser içini çekti ve "Ben bir polisim," diye cevap ver-di ona.

T.X. sinirli bir ifadeyle, "Evet, bir polissin tabii, ama yete-rince sert olmayan bir polissin, dostum!" diye homurdandı. "Sanırım ben seni asla bir detektif yapmayacağım."

Sonra, onun okul günlerinden beri polis teşkilatında gö-rev yapan ve hafifçe gülümseyen Mansus'a bakarak başını iki yana salladı ve "Sen yeterince akıllı ve kurnaz da değil-sin," diye devam etti. "Bir bebek kadar masum, bir köy ra-hibi kadar düzensiz bir adamsın... seni kilise korosuna yaz-dırmak lazım."

Komiser Mansus onu bu hakaretlerine karşı ne diyeceği-ni şaşırmış, bir şey söylerese onu daha çok kızdıracağını düşünüyordu, ama o sırada kapı açıldı ve Polis Müdürü girdi içeriye.

Polis Müdürü kır saçlı, yorgun ifadeli, hafif kanca burun-lu, kalın kaşlı ve sert bakışları olan bir adamdı, T.X. dışında, emrinde çalışan herkes çekinir, ürkerdi ondan. T.X.'in kim-seden korkmadığını herkes bilirdi. Müdür Mansus'a bakıp hafifçe başını salladı ve T.X.'e baktı.

“Ee, dostumuz Kara hakkında neler buldunuz bakalım, T.X.?” diye sordu.

Sonra başını çevirip, rahatsız olmuş gibi görünen Komiser'e baktı.

T.X., “Henüz bir şey bulamadık,” diye cevap verdi. “Bu işi Mansus’a vermiştim ve şu anda bu konuyu konuşuyorduk zaten.”

Polis Müdürü “Ve sen de bir şey bulamadın, öyle mi, Komiser?” diye homurdandı.

T.X. komiserin yerine cevap verdi ve “Bulunması mümkün olan her şeyi bulmuş o, Müdürüm,” dedi. “Bu bölümde mucizeler yaratacak halimiz yok herhalde, Sir George, aradığımız delilleri beş dakika içinde bulamayız, değil mi?”

Sir George Haley kendi kendine bir şeyler homurdandı.

T.X., sakın bir ifadeyle ve çok rahat konuşarak, “Mansus elinden geleni yaptı,” diye devam etti. “Ama ne aradığı konusunda yeterince bilgi sahibi olmayan bir adamdan da fazla bir şey beklemek saçmalık olur bence.”

Sir George yan taraftaki koltuğa yayılarak oturdu ve uzun ince bacaklarını ileriye doğru uzattı.

Sonra ellerini kenetledi ve tavana bakarak, “Ben o Remington Kara denen adam hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum,” diye konuştu. “Cadogan Meydanı yakınında büyük bir ev satın alan o zengin Yunanlının ne olduğunu bilmek istiyorum. Adamın Londra sosyetesinde hiçbir bağlantısı, buraya gelmesi için hiçbir nedeni yok. İngiltere iklimi-

minden nefret ettiğini söylüyor, Balkanlarda muazzam bir toprağı, muhteşem bir malikânesi var. Çok iyi bir binici, iyi bir avcı ve aynı zamanda pilot.”

T.X. Mansus’a bakıp hafifçe başını salladı ve Komiser ona teşekkür eder gibi baktıktan sonra hemen kalkıp çıktı odadan.

T.X. koltuğundan kalkıp masasının kenarına ilişti, cebindeki paketi çıkarıp bir sigara aldı ve “Mansus çıktığına göre daha açık konuşabiliriz herhalde, Müdürüm,” dedi. “Bu zengin Yunanlıyla böyle birdenbire ilgilenmeye başlamanızın nedenini öğrenebilir miyim acaba?”

Sir George acı bir gülümsemeye baktı ona.

“Bölümüm adına ilgileniyorum ben o Yunanlı ile T.X.,” diye konuştu. “Yani anormal insanlar hakkında bilgi edinmek istiyorum. O adamdan oldukça garip, olağandışı bir dilekçe aldık. Anlaşıldığına göre, hayatının tehlikede olduğunu düşünüyormuş ve eviyle Polis Merkezi arasında özel bir telefon hattı çekilmesinin mümkün olup olmadığını soruyor. İsteddiği zaman en yakın karakola telefon edebileceğini söyledik ona, ama bu yetmiyormuş adama. Kötü bir adam olan bir vatandaşının kendisine düşman olduğunu ve bir gün saldırıya uğrayabileceğini söylüyor.”

T.X. onu dinledikten sonra başını salladı ve sabırlı bir ifadeyle, “Ben bütün bunları biliyorum, Müdürüm,” diye konuştu. “Eğer bu dosya hakkında her şeyi bilirsem belki bir şeyler yapabilirim.”

Yaşı adam ayağa kalktı ve “Bu dosyada gizli ya da heyecan verici hiçbir şey yok, T.X.,” diye cevap verdi. “Ama Güney Londra’daki Makedonyalılar silahlı çatışmasını hatırladım ve yine böyle bir olay yaşansın istemiyorum. Eğer bu insanlar birbirlerinden intikam almak, silahı çatışmaya girmek istiyorlarsa, bunu benim bölgemden uzakta bir yerde yapsınlar.”

T.X. “Elbette, haklısınız, ne yaparlarsa başka yerde yapsınlar, ben de onların kavgalarıyla uğraşmak istemem doğrusu. Ama ben bu konuda bir şeyler daha bildiğimi söyleyebilirsiniz. Yunanlı, Cadogan Meydanı yakınında satın aldığı büyük eve bazı ilaveler yaptırdı ve şimdi oturma odası olarak kullandığı oda adeta kale ya da kasa gibi bir yermiş.”

Sir George kaşlarını kaldırıp ona baktı ve dudaklarını büzdü.

“Vay canına! Kasa gibi bir oda yapmış ha!”

T.X. başını salladı ve “Evet, efendim,” dedi. “Odanın duvarları hırsızların giremeyeceği kadar sağlammış, zemini ve tavanı takviyeli betonmuş, çelik kapısında normal kilide ilave olarak çelik bir kilit varmış ve geceleri odaya girip hepsini kilitliyor, sabahları açıyormuş. Odanın pencerelerine ulaşmak olanaksızmış, başka kapısı da yokmuş ve dediğim gibi, oda tam bir kaleymiş.”

Polis Müdürü ona bakıp başını salladı ve “Vay canına!” diye söylendi. “Bildiğin başka şeyler de var mı bu adam hakkında?”

T.X. tavana bakıp içini çekti ve “Bir düşüneyim bakayım,” diyerek hafifçe gülümsedi. “Evet, oda çok güzel döşenmiş, büyük bir şömine, mükemmel, geniş ve süslü bir yatakla, duvara yerleştirilmiş çelik bir kasa varmış odada ve odanın dışı bakan duvarı da bölgede devriye gezen polisler tarafından rahatça görülebiliyormuş.”

Polis Müdürü meraklı bir ifadeyle ona baktı ve kaşlarını çatarak, “Bütün bunları kimden öğrendin sen peki?” diye sordu.

T.X. dudaklarını büzdü ve hafifçe gülümseyerek, “Kim-seden öğrenmedim, kendim gördüm odayı,” diye cevap verdi. “Kara’nın kâhyasıyla anlaştım ve onun sayesinde girdim eve – “ Durdu, masasının üzerindeki not defterine bir isim yazdı – “bu adamı tutuklattım ama yarın serbest bırakacağım ve kendine başka bir yer ayarlayacak.”

Polis Müdürü, “Aman Tanrım!” diye söylendi. “Bu olayda anormal bir durum...?”

T.X. onun sözünü keserek, “Anormal bir durum yok, Müdürüm,” diyerek güldü. “Evle birlikte adam da gayet normal, sadece bazı tuhaf yanları var işte! Yunanlı yılın üç ayını İngiltere’de, dokuz ayını başka ülkelerde geçireceğini söylüyormuş. Adam çok zengin, hiçbir yakını yok ve güç gösterisinden zevk alıyor.”

Müdür ayağa kalktı ve “O halde kararsız bir adam olmalı bu,” dedi.

“Sanmıyorum, Müdürüm, zengin insanlar kararsız olmazlar, ama her zaman daha çok para isterler. Zenginler tehlikede de olamazlar.”

Müdür güldü ve “Zenginler olmaz ama fakirler olur,” dedi. “Sen de her zaman parasız olduğuna göre, dikkat etmelisin kendine.”

T.X. “Parasız insanla deyince aklıma John Lexman geldi, bugün onu gördüm – onu tanır mısın, Müdürüm?” diye sordu.

Polis Müdürü başını salladı.

“Sanırım şu anda paraya çok ihtiyacı var Lexman’ın. Adam şu Romanya altın hisseleri olayında çok para kaybetti. Ve sadece âşık olan ya da borçlu adamların sıkıntılı olduğunu düşünürsek (ki, Lexman evli bir adam, başkasına âşık olamaz sanırım), adam hala o kötü deneyimin etkisi altında olmalı.”

O sırada odanın bir köşesinde duran telefon çaldı, T.X. ahizeyi kaldırıp dikkatle dinledi.

Sonra odadan çıkmaya hazırlanan müdürüne omzunun üzerinden konuşarak, “Şehir dışından gelen bir telefonmuş, ilginç bir şey olabilir,” dedi.

Hattın diğer ucunda kısa süreli bir sessizlik oldu, sonra kısık bir ses, “Sen misin, T.X.?” diye sordu.

“Evet, benim, sen kimsin peki?”

“Ben John Lexman.”

T.X. başını salladı ve “Vay canına, sesini tanıyamadım, neyin var senin John?” diye konuştu. “İşler yolunda gitmiyor galiba, öyle mi, dostum?”

Hattın karşı tarafından gelen ses titriyordu ve John derin bir nefes aldıktan sonra, “Hemen buraya gelmelisin, T.X.,” diye devam etti. “Ben bir adamı vurdum, öldürdüm onu.”

T.X. şoke oldu, içini çekti ve “Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Neler saçmalıyorsun sen, dostum!”

BÖLÜM III

Sabahın erken saatleriydi ve Beston Manastırı denen evin çalışma odasında birkaç kişi toplanmıştı. John Lexman bembeyaz bir yüzle ve bitkin bir halde divanda oturuyordu ve karısı da hemen yanındaydı. Nöbetçi köy polisi dışarıda, koridorda beklerken, T.X. masada oturmuş, önündeki not defterine olayla ilgili notlar alıyordu.

Yazar John Lexman, kısa süre içinde başına gelenleri, bir gün önce tefeciyle konuşmasını ve ondan gelen mektubu ayrıntılı olarak anlattı T.X.'e.

T.X. onu dikkatle dinleyip not aldıktan sonra, yüzüne baktı ve "Umarım mektup duruyordur, değil mi?" diye sordu.

John Lexman hafifçe başını salladı

T.X. "Buna sevindim," diyerek derin bir nefes aldı. "Bu seni birçok dertten kurtaracaktır, zavallı dostum. "Pekâlâ, daha sonra neler oldu, her şeyi hiç unutmadan, bütün ayrıntılarıyla anlat bana bakalım."

John Lexman birkaç saniye düşündü, kendini toparladı ve sonra polis arkadaşının yüzüne bakarak, "Köye vardım ve içinden geçip yola devam ettim," diyerek yaşadıklarını

anlatmaya başladı. “Yağmur devam ediyordu, etrafta kimsecikler göremedim. Randevu verilen yere istenen saatten beş dakika önce vardım. İstasyon tarafında, Eastbourne Yolunun köşesiydi orası ve Vassalaro’nun orada beni beklediğini gördüm. O adamla o koşullar altında buluşmak zorunda kaldığım için kendimden utanıyordum, ama bunu yapmak zorundaydım. Aksi takdirde o adam evime gelecek, rezalet çıkaracak ve Grace çok üzülecekti. Ayrıca cebimde bir tabanca taşıdığımı biliyor, her adımda onu ağırlığını hissediyor ve aptallık yaptığımı düşünerek kendimden utanıyordum.”

T.X. onun sözünü kesti ve “Vassalaro ile nerde buluştun?” diye sordu.

“Adam Eastbourne Yolunun karşı tarafındaydı ve yanıma gelmek için benim bulunduğum tarafa geçti. Önce biraz sinirli gibi göründü ama yine de nazik davrandı bana, ama birkaç kelime konuştuktan sonra birden sinirlendi, kızıp söylenmeye başladı. Ona çok kısa zamanda büyük bir ödeme yapacağımı söyledim, ama daha çok öfkelenildi, bana bağırmaya başladı ve daha ne olduğunu anlamadan tabancasını çıkarıp suratına doğrulttu. İşte o anda ben de Kara’nın uyarısını hatırladım.”

“Kara’nın mı? Nasıl yani?”

“Kara, beni Vassalaro ile tanıştıran çok zengin bir adamdır. Onunla bir süre önce tanıştım ve iyi arkadaş olduk.”

T.X. “Anlıyorum,” diyerek başını hafifçe salladı. “Devam et.”

John Lexman, “Evet, Kara’nın uyarısını hatırladım o anda,” diye devam etti anlatmaya “ve onun dediğini yaparak bu ufak tefek adamı korkutabileceğimi düşündüm. Tabancayı cebimden çıkarıp ona doğrulttum... Niyetim sadece onu korkutmaktı – ama nedense tetiği de çekiverdim...

“Ama ben daha silahı elimden atmaya zaman kalmadan dört el silah sesi duydum. Adam vurulup yere düştü, şoke oldum ve hemen tabancayı elimden atıp onun yanına diz çöktüm. Adam kötü yaralanmıştı ve büyük olasılıkla ölecekti. Kalbine de bir kurşun isabet etmişti...”

John Lexman titredi ve elleriyle yüzünü kapadı. Karısı Grace kolunu onun omzuna attı, onu teselli etmeye çalıştı ve kulağına eğilip alçak sesle bir şeyler söyledi. Yazar bir süre sonra kendini toparlamayı başardı, ellerini yüzünden çekti ve etrafına bakındı.

Derin bir nefes aldı ve “O anda henüz ölmemişti,” diye devam etti konuşmaya. “O sırada bir şeyler mırıldandı, ama eğilip dilediğim halde ne dediğini anlayamadım. Hemen koşarak köye gittim, köy karakolunda nöbetçi olan polise olanları anlattım ve daha sonra cesedi kaldırdılar oradan.”

T.X. anlatılanları not ettikten sonra kalkıp kapıya gitti ve açarak holde bekleyen köy polisini içeriye çağırdı.

“Gelir misin Memur Bey?” dedi. “Sanırım cesedi kaldırırken çok dikkatli davrandınız ve olay yerinde araştırma yaparak yeterince delil topladınız, değil mi?”

Köy polisi, “Evet, tabii çok dikkatli davrandım, efendim,” diye cevap verdi. “Ama delil olarak fazla bir şey yoktu etrafta, sadece adamın şapkasını ve bastonunu buldum yerde ve onları aldım.”

T.X. “Ya tabanca!” diye sordu.

Köy polisi bir an düşünüp başını iki yana salladı ve “Ben yerde başka tabanca görmedim, efendim, diye cevap verdi. “Orada sadece Mr. Lexman’ın silahı vardı.”

Bunu söyledikten sonra tabancayı cebinden çıkardı ve T.X.’e uzattı.

“Pekâlâ, Memur Bey, ben şimdi zanlıyı burada tutacağım. Sen şimdi köye gidip yanına birkaç yardımcı al ve olay yerini iyice ara, ölen adamın tabancasını bulup bana getir. Sanırım tabancayı yolun kenarındaki bir çukurun içinde bulacaksınız. Onu bulana bir sterlin ödül vereceğim”

Köyün polisi onu selamladı ve çıkıp gitti.

T.X. dönüp tekrar masaya oturdu ve “Bu olay bana çok garip geldi, dostum,” diye konuştu. “Sen de olanların çok garip bulmuyor musun, Lexman? Senin bir adama borçlu olman ve tefecinin de senden alacağını istemesi çok doğal bir şey aslında. Ama doğal olmayan şey, adamın, alacağını senden vadesi gelmeden istemesi ve ayrıca seni tehdit ederek istemiş olması. Tefecilerin alacaklılarının yanına dolu bir tabancayla gitmesi hiç de doğal bir olay değil. Ayrıca bir başka gariplik daha var bu olayda. Adam seni yakınındaki insanların gözünde küçük düşürmek, rezil etmek isteseydi,

neden evine gelmedi de gece vakti kimsesiz bir yolda buluşmak istedi seninle? Ayrıca olay açığa çıktığında ve dava konusu olduğunda, senin lehine bir delil sayılacak o tehdit mektubunu neden yazıp sana gönderdi, bunun bir suç olduğunu bilmemesi olanaksız, değil mi?”

T.X. bunları söyledikten sonra kaleminin ucuyla dişlerine vurdu ve sonra John Lexman’ın yüzüne bakıp, “Sanırım şu mektubu görmemin zamanı geldi, dostum,” dedi.

John Lexman yerinden kalkıp kasanın önüne gitti, diz çökerek kapağını açtı ve tefecinin yazdığı mektubu koyduğu çelik çekmecenin kilidini açıp öne doğru çekmek için uzandı. Ama T.X. o anda onun şaşkın bir ifadeyle durup kasanın içine baktığını görünce meraklandı.

“Ve var dostum?” diye sordu. “Her şey yolunda değil mi?”

John şaşkın bir halde, sanki ateşle kasa arasındaki mesafeyi ölçmek ister gibi şömineye baktı ve “Bu çekmece çok sıcak,” dedi.

T.X. onun yanına geldi ve eğilip çekmeceye dokundu. Çekmece gerçekten de sıcaktı.

T.X. “Aç bakalım şunu,” dedi.

Lexman çelik çekmecenin önce kilidini, sonra kapağını açtı. Ve kapak açılır açılmaz içindeki kâğıtlar bir anda alev alıp yanmaya başladı. Alevler bir anda parladı, hemen söndü ve kasanın içindeki duman odanın içine dağıldı.

T.X. birden geriye çekildi ve "Sakın bir şeye dokunma," diye bağırdı.

Çekmeceyi dikkatle aldı ve ışığın altına getirdi. Çekmecenin dibinde birkaç parça beyaz kül ve alevin bıraktığı leke kalmıştı.

T.X. çekmeceye bakarak yüzünü buruşturdu ve "Evet, anlaşıldı, dostum," diye mırıldandı.

Detektif T.X. o anda çekmecenin içinde birkaç parça külden çok daha fazlasını, arkadaşının içinde bulunduğu ölüm tehlikesini görmüştü. O bir anlık alevler Lexman'ın lehine delil olacak mektubu ortadan kaldırmıştı.

"Mektup kâğıdı bir süre sonra havayla temasa geçince hemen parlayıp yanan bir kimyasal maddeye batırılmıştı, Lexman. Belki de mektubu kasaya koymakta beş dakika daha gecikseydin, gözlerinin önünde yanacaktı. Sen kasayı açar açmaz içeriye giren havayla zaten için için yanmaya başlamış olmalı. Zarfı ne yaptın peki?"

John Lexman derin bir iç çekti ve "Kara yaktı zarfı," diye cevap verdi. "Şimdi hatırlıyorum, o zaman önemsememiştim, zarfı masadan alıp şömüne ateşine attı ve yaktı."

T.X. başını salladı ve yüzünü buruşturdu. Sonra üzgün bir sesle, "Delilin diğer yarısı da gitti desene," diye homurdandı.

Köy polisi bir saat sonra dönüp, bütün aramalara rağmen ölen adamın silahını bulamadıklarını söylediği zaman, T.X. orada neler döndüğünü anlamaya başladı.

John Lexman ertesi gün cinayet işleme suçlamasıyla Lewes hapishanesine götürüldü, bir hücreye kondu.

Bir telgraf alan Mansus Londra'dan Beston Tracey'ye geldi ve T.X. onu kütüphanede karşıladı.

"Şimdi sana kısa bir süre önce söylediklerimi unutacaksın, Mansus," dedi. "Seni çağırdım, çünkü sen aslında benim bölümümdeki adamların çoğundan daha akıllısın."

Mansus, "Müdürün yanında beni koruduğun için teşekkür ederim, efendim..." derken T.X. susturdu onu.

"Emrindeki adamların beceriksizliklerini örtmek her amirin görevidir, Mansus. Kamuoyunun korunması, güvenliğinin sağlanması için benimsememiz gereken bazı yöntemler var. Şimdi sana anlatacaklarımı iyi dinlemenı tavsiye ederim..."

T.X. bunu söyledikten sonra, John Lexman'ın başına gelenleri mümkün olduğuca kısa zamanda ama ayrıntılı olarak anlattı Mansus'a.

"Mr. Lexman aleyhine olan deliller çok güçlü," diye konuştu. "Ölen adamdan borç para almış ve cesette Lexman imzalı borç senedi bulundu. Adam borç senedini neden oraya getirmişti anlayamadım. Her neyse, ben jürinin Mr. Lexman'a inanacağını pek sanmıyorum. Bizim tek şansınız, Yunanlı tefecinin silahını bulmamıza bağlı... Bu konuda pek umutlu olduğumu söyleyemem, ama bir ihtimal de olsa onu aramaya hemen başlamalıyız, başka şansımız yok gibi görünüyor."

T.X. evden ayrılmadan önce Grace ile konuştu. Genç kadın gecesini uykusuz geçirmiş, gözlerinin altı morarmıştı.

Grace detektifi alıp oturma odasına götürdü ve içeriye girdikleri zaman kapıyı kapatarak, "Sana söylemem gereken bazı şeyler var, T.X." dedi.

T.X. dudaklarını büzdü ve "Evet, sanırım söyleyeceklerin Mr. Kara ile ilgili olacak, değil mi?" dedi.

Genç kadın şaşkın bir ifadeyle baktı onun yüzüne.

"Nerden biliyorsun bunu?"

"Ben bir şey bilmiyorum, Grace."

T.X. o anda ona aslında çok şey bildiğini söylememek için zor tuttu kendini. Genç kadının ne kadar büyük bir acı çektiğini görünce kendini övmekten vazgeçti.

"Gerçekten de bir şey bilmiyorum, ama çok şey tahmin ettiğimi söyleyebilirim sana," dedi. Ve T.X. o anda bundan daha açık ve gerçekçi konuşamazdı.

Grace bir an düşündü ve hemen konuya girip, "Sana her şeyden önce şunu söylemeliyim, T.X.," diye başladı anlatmaya. "Mr. Kara biz zamanlar benimle evlenmek istiyordu ve sana söyleyeceğim nedenlerle ondan çok korkuyorum."

Genç kadın T.X.'e, Selanik'te Kara ile tanışmasından başlayarak, onun korkunç öfkeli bir adam olduğuna ve kendisini kaçırma girişimine kadar her şeyi ayrıntılı olarak anlattı.

T.X. "John biliyor mu bunları?" diye sordu.

Grace üzgün bir ifadeyle dudaklarını büzdü ve başını iki yana salladı.

“Şimdi keşke ona bunları anlatsaydım diyorum, yapmadığıma çok pişman oldum, T.X.” Grace ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı ve derin bir iç çekti.

T.X. ona sempati duyarak baktı ve sonra, “Mr. Kara kocanın finansal durumunu seninle tartıştı mı hiç?” diye sordu.

“Hayır, bu konuyu hiç açmadı bana.”

“Kocan Vassalaro ile nasıl tanıştı peki?”

Grace yine yüzünü buruşturdu ve “Biz Kara ile İngiltere’de ilk kez yaz tatili için Babbacombe’da kalırken karşılaştık,” diye anlattı. “Balayımızı uzatmış ve oraya gitmiştik. Mr. Kara da aynı otele geldi, orada kalmaya başladı. Sanırım Mr. Vasalaro da daha önceden gelmişti o otele. Her neyse, onlar birbirlerini tanıyorlardı ve Kara da kocamla tanıştıktan sonra gerisi kolay oldu tabii...”

“John için bir şey yapabilir miyim ben acaba?”

T.X. başını iki yana salladı. Birkaç saniye düşündü ve sonra Grace’in yüzüne bakarak, “Hikâyenden anladığım kadarıyla, onu anlatarak kocana pek yardımcı olamazsın,” diye konuştu. “Bu olayı Kara’ya bağlayacak hiçbir ipucu yok elimizde ve bunu anlatırsan John’u daha çok üzmüş olursun. Sen hiçbir şeye karışma şimdi, bir kenarda dur ve sabırla bekle. Ben elimden geleni yapacağım, sana söz veriyorum, Grace.”

T.X. Meredith elini uzatıp Grace ile tokalaştı ve genç kadının elinin temasıyla sanki daha çok cesaretlendiğini, güçlendiğini hisseder gibi oldu, sevdiği bir arkadaşının sevgili karısına elinden gelen her türlü yardımı yapacaktı. Bu zor olayı çözmeye, arkadaşını kurtarmaya kararlıydı.

Mansus onu evin dışında, araba içinde bekliyordu ve hiç beklemeden olay yerine gittiler. Cesedin kaldırıldığı yerin etrafında oldukça kalabalık bir meraklı topluluğu vardı. Bölge karakolundan görevlendirilip gelmiş olan bir polis memuru, meraklı kalabalığı olay yerinden mümkün olduğunca uzak tutabilmek için çabalıyordu.

Olay yerinin çevresi dikkatle aranmıştı. Burada iki yol dik açıyla kesişiyordu ve kavşağın köşesinde çalılar kesilmiş, muhtemelen yakındaki bir süt çiftliğinin hayvanları için çayır olarak açılmıştı. Çayırın kenarı dikenli çitle çevrilmişti ama üzerinden atlamak hiç de zor değildi. Etraftaki tarlalar dikkatle aranmış ama hiçbir şey bulunamamıştı. Sadece kırılan çalıların arkasında kalmış küçük bir toprak parçası aranmadan kalmıştı ve umutla oraya gittiler.

Birkaç adım atmışlardı ki, Mansus birden durdu, eğilip yerden bir şey aldı ve "Vay canına!" diye homurdandı.

T.X. elini uzattı ve onun elinden aldı onu.

Kesin olarak bir tabanca mermisi kovanıydı bu. T.X. elindeki sopayı toprağa saplayarak kovanın bulunduğu noktayı işaretledi ve o bölgede etrafı dikkatle araştırdılar, ama başka bir şey bulamadılar.

Aynı yerde yarım saat daha arama yaptıktan sonra T.X. "Galiba burada başka bir şey bulamayacağız," diye homurdandı ve yüzünü buruşturup kaşlarını çatarak bir süre düşündü.

Sonra yardımcısına baktı ve "Baksana Mansus," dedi. "Burada üç kişi olduğunu düşünelim, Lexman ve tefeciden başka üçüncü bir kişi daha olduğunu farz edelim. Diyelim ki, bu üçüncü kişi Lexman ve tefeci arasında olacaklarla ilgileniyordu ve kendini göstermeden onları gözetlemek istedi. O üçüncü kişi, diğer ikisine buluşma yeri olarak burasını tavsiye ettiyse, hiç kuşkusuz bunu, buradaki bu çalılıklarda gizlenerek onları gözetleyebileceği için yaptı, ne dersin?"

Mansus bir an düşündü ve başını salladı. Sonra, "Ama şu ilerdeki çalılıklardan da gözetleyebilirdi onları," dedi. "Ve onlar daha yüksek ve sık, orada daha kolayca gizlenebilirdi herhalde."

T.X. sırtarak baktı yardımcısının yüzüne ve "Senin kafan gerçekten iyi çalışıyor, dostum," diye konuştu. "Ben de seninle aynı fikirdeyim. Bu anı hiç unutma Mansus. T.X. Mereddith'in seninle aynı fikirde olduğu bir zamanı her an bulamazsın."

Mansus hafifçe gülümsedi ve başını iki yana salladı.

T.X. "Hiç kuşkusuz gözlemci açısından burası hiç de iyi bir yer değildi aslında," diye devam etti. "Onun için buraya gelmiş olan kişi, burasını başka bir yönden de gelmek kolay olduğu için seçmiş olabilir. O kişi yol tarafından gelip,

Lexman'ı bekleyen Yunanlının dikkatini çekmeden geçmezdi buraya. Farz edelim ki, yolun biraz ilerisinde bir çit kapısı var, adam oradan içeriye geçti, tarladan ve çalıların yanından geldi ve burasıyla o kapı arasında bir yerlerde purosunu attı."

Masnusu şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Purosunu mu?" diye sordu. "Nasıl yani?"

T.X. "Purosunu tabii," diye tekrarladı, "adam yalnızsa, purosunu sonuna kadar içmesi gerekir, değil mi?"

Mansus, "Purosunu yol da atmış olamaz mı yani?" diye sordu.

T.X. çalıların yan tarafından yürümeye başlarken, "Benimle inatlaşma sakın," dedi. Durdukları noktadan, yüz metre kadar ilerde yola açılan kapıyı görebiliyorlardı. O tahta kapıya on metre kadar yaklaşıncı, T.X. aradığını, yarısı içilmiş olan puroyu buldu. Puro yağmurdan ıslanmıştı ve T.X. dikkatle aldı onu yerden.

"İyi kalite bir puro bu," dedi. "Ucu çakıyla kesilmiş ve bir ağızlıkla içilmiş."

Çit üzerideki kapıya gelip diğer tarafa geçtiler. Şimdi yeniden yolun üzerindeydiler ve yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra yeni bir yol kavşağına geldiler, sol taraftaki yol güneye, yeni Eastbourne Yoluna, batıya doğru olan da geriye, yeniden Lewes-Easrbourne demiryoluna doğru gidiyordu. Yağmur T.X.'in aradığı ipuçlarının büyük bir kısmını

silmişti, ama bir süre yürüdükten sonra, bir noktada, kuru kalmış bir yerde hafif bir otomobil tekerleği izi gördüler.

T.X. "Araba burada durdu ve geriye döndü," diyerek sol taraftaki yola doğru ağır adımlarla yürüdü. "Ve işte burada durdu. Bak, arabanın motorundan yağ damlamış buraya."

Bir süre sonra durdu, bir Rus dansçısı gibi öne doğru eğilerek ilerledi ve "Evet, işte şoförün çaktığı kibritler de burada," diyerek saymaya başladı, "bir, iki, üç, dört, beş, altı, yani dün geceki gibi fırtınalı bir havada üç sigara içilmiş demek oluyor bu. İşte burada da bir sigara izmariti, Mansus... Gold Flake sigarası. Bu sigaralar sakın havada on iki dakika kadar içilir ama fırtınalı havada yaklaşık sekiz dakikada atılacak izmarit haline gelir. Evet... Bir araba burada yaklaşık yirmi dört dakika kadar beklemiş, Mansus... Ne diyorsun buna?"

Komiser sakın bir ifadeyle, "Güzel bir mantık yürütme, efendim," diye cevap verdi. "Ama tabii, bu araba sizin aradığınız arabaysa..."

T.X. "Ben eski bir araba arıyorum, dostum," dedi.

Fakat daha sonra ana yola kadar yürüdükleri halde, dar yolda başka araba tekerleği izi görmediler. Ondan sonra iz aramak boşuna zaman harcamak olacaktı, çünkü gece ve sabahın erken saatlerinde hep yağmur yağmıştı. T.X. arabasıyla yardımcısını tren istasyonuna götürdü ve saat bir trenine yetiştirip Londra'ya gönderdi.

Komiser trene binerken, T.X. ona, “Hiç vakit geçirmeden Cadogan Meydanı yakınındaki o büyük eve gidecek ve Mr. Kara’nı şoförünü tutuklayacaksın,” diye emir verdi.

Mansus birden irkildi ve şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne bakarak, “Hangi suçlamayla yapacağım bunu, efendim?” diye sordu.

T.X. ona aklına gelen bazı şeyleri yapması için emir verdiği zaman Mansus ne yapacağını şaşıyor, adeta aptallaşıyordu.

T.X. ona çok doğal bir şey söylemiş gibi, umursamaz bir ifadeyle, “Orası sana kalmış dostum,” dedi. “Onu istediğin herhangi bir şeyle suçlayabilirsin. Trende Londra’ya varana kadar bir şeyler düşünür bulursun sen, eminim bundan. Aslına bakarsan, şoför bu sabah büyük olasılıkla aniden Yunanistan’a çağırılmış ve Avrupa kıtasına geçmek üzere tren istasyonuna gitmiş de olabilir. Adam kaçtıysa yapabileceğimiz bir şey kalmadı demektir, çünkü sen oraya gidene kadar gemi Dover’den kalkmış ve şoför Bouogne limanına doğru yola çıkmış olacaktır. Ama eğer şansımız varsa ve onu yakalamayı başarırsan, ben oraya dönene kadar onu nezarethanede tutmalısın.”

T.X. o gün çok meşguldü, araştırmalarına, soruşturmalarına devam etti ve akşamüzeri Beston Tracey’ye döndüğü zaman bir telgraf verdiler ona. Telgrafı hemen açıp okudu:

“Şoförün adı Goole. Bir zamanlar İstanbul’daki İngiliz Kulübünde garson olarak çalışmış. Annesi hasta olduğu için bu sabah trene binip ayrılmış buradan, doğuya gidiyor-muş.”

T.X. yüzünü buruşturdu ve “Hah, annesi hastaymış, “di-ye homurdandı. “Ne kadar basit bir bahane... Kara bundan daha kolay bir bahane bulamamış mı yani?”

T.X., John Lexman’ın çalışma odasında oturmuş bulduk-ları bazı ipuçlarını değerlendirmeye çalışıyordu ki, çok geçmeden kapı vuruldu, hizmetçi kapıyı açıp başını içeriye uzattı ve “Mr. Remington Kara geldi, efendim,” dedi.

BÖLÜM IV

T.X. elindeki telgrafı aceleyle, dikkatle katladı ve sakın bir ifadeyle yelek cebine koydu.

İçeriye giren Kara'yı başını hafifçe eğerek, ciddi bir ifadeyle selamladı ve o anda ev sahipliğinin kendisine düştüğünü farz ederek, ona başıyla bir sandalye gösterdi.

Kara kibirli bir tavırla, "Sanırım adımı biliyorsunuzdur, bayım," diye konuştu. "Ben zavallı Lexman'un bir arkadaşıyım."

T.X., "Evet, bana sizden söz ettiler," diye cevap verdi. "Ama Lexman'ın arkadaşı olmanız oturmanızı engelleme-sin, bayım."

Yunanlı bir an şaşırmış, onun ne demek istediğini anlamamış gibi, gözlerini açarak ona baktı, sonra hafifçe gülüm-sedi ve yazı masasının yanındaki koltuğa oturdu.

T.X.'in yüzüne bakarak, "Olanları duyunca ne kadar üzüldüğümü anlatamam size bayım," diye konuştu. "Çünkü Lexman'ı o adamla tanıştıran benim ve kendimi bir anlamda bu olanlardan sorumlu tutuyorum."

T.X. koltuğunda rahatça arkasına yaslandı, meraklı ve adeta onu sorgular gibi bir ifadeyle, dikkatle yüzüne baka-

rak, "Yerinizde olsam böyle bir olay için uykularımın kaçmasına izin vermezdim, bayım," diye konuştu. "Öldürülen her insan biriyle tanışması sonucunda ölür. Katillerin hiç tanımadıkları insanları öldürdükleri nadiren görülen olaylardır. Sanırım bu da ulusal karakterimizin dar görüşlülüğünün bir sonucu oluyor."

Kara, en azından kendisine karşı resmi bir tavır takınmasını beklediği bu yüksek rütbeli polis yetkilisinden böyle rasgele, hatta küstahça bir konuşma beklemediği için birden şaşırdı ve konuşmadan bekledi.

T.X. onun bir şey söylemediğini görünce, "Mr. Vassal-aro'yu en son ne zaman görmüştünüz, Mr. Kara?" diye sordu.

Kara hatırlamak ister gibi, kaşlarını kaldırarak bir süre düşündü ve sonra, "Sanırım bir hafta kadar önce gördüm onu," diye cevap verdi.

T.X. dikkatle onun yüzüne baktı ve "Bir daha düşünmenizi tavsiye derim siz, bayım," dedi.

Yunanlı yine şaşırmış gibi baktı onun yüzüne ve sonra kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi.

"Korkarım ki..." diye başladı ama birden sustu.

T.X., "Her neyse, bunun üzerinde fazla durmayın canım," dedi. "Ama izin verirsiniz bir soru sormak isterim size, Mr. Kara. Dün akşam Mr. Lexman bir mektup aldığı zaman siz de buradaydınız. Onun böyle bir mektup aldığı çok iyi biliniyor..." T.X. sustu ve tereddüt eder gibi görünen

Kara'ya bakarak, "Çünkü postacı ve hizmetçi mektup konusunda inanılır tanıklar olarak orada duruyorlar," diye ekledi.

Kara hafifçe yutkundu ve başını sallayarak, "Evet, tabii, Mr. Lexman mektubu aldığı zaman be de buradaydım," dedi. Bunu inkâr etmesinin olanaksız olduğunu hemen anlamıştı.

T.X. ona bakarak başını salladı ve "Açık kahverengi bir kağıda yazılmıştı mektup ve zarfın içinde başka boş kağıtlar da vardı, değil mi, bayım?" diye sordu.

Yunanlı yine tereddüt etti, ona nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşünüyormuş gibi durdu ve sonra, "Kâğıdın rengi ve zarfın içinde başka neler olduğu konusunda kesin bir şey söyleyemeyeceğim, bayım," dedi.

T.X. onun yüzüne dikkatle bakarak, "Ama ben bu konuda bir fikriniz olabileceğini düşünmüştüm, Mr. Kara," diye devam etti. "Çünkü o zarfı yaktınız siz ve buna dikkat etmişsinizdir diye düşündüm."

Yunanlı başını iki yana salladı ve sakın bir ifadeyle, "Ben bir zarf yaktığımı hiç hatırlamıyorum," diye söylendi.

T.X. "Her halükarda..." diye devam etti, "Mr. Lexman o mektubu size okuduğu zaman..."

Yunanlı şaşkın bir ifadeye kaşlarını kaldırıp ona baktı ve "Tanrı aşkına, hangi mektuptan söz ediyorsunuz siz, bayım?" diye sordu.

T.X. sabırlı bir ifadeyle içini çekerek ona baktı ve “Mr. Lexman bir tehdit mektubu aldı ve onu size de okudu, bayım,” diye devam etti. “Ve bu mektubu yazan kişi de Vassalaro idi. Lexman mektubu size de verdi ve onu siz de okudunuz. Daha sonra Lexman bu mektubu sizin de gözlerinizin önünde kasasına, onun içindeki bir çelik çekmeceye koydu...”

Yunanlı onun bu söylediklerinden hiçbir şey anlamamış gibi, şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktı, başını iki yana salladı ve hafifçe gülümsedi. “Korkarım ki yanılıyorsunuz bayım,” diye konuştu. “Evet, böyle bir mektubun geldiğini hatırlıyorum, ama Lexman onu bana okumadı ve ben de alıp okumadım...”

T.X. sinirlenmişti, gözlerini iyice kısarak baktı Yunanlıya. Sonra metalik, sert bir ses tonuyla, “Bana bak bayım,” diye konuştu. “Seni şimdi alıp içeriye atarsam, hala o mektubu görmediğine, onun sana okunmadığına ve onu eline alıp okumadığına dair yeminli ifade verir misin bana?” diye sordu. “Belki Lexman’ın öyle bir mektup aldığından habersiz olduğunu bile söyleyebilirsin, değil mi?”

Yunanlı büyük bir soğukkanlılıkla onun yüzüne baktı ve sonra hafifçe gülümseyerek, “Hiç kuşkusuz yapabilirim bunu, bayım,” dedi.

“Vassalaro’yu bir haftadan beri görmediğine de yemin eder misin peki?”

Yunanlı Kara çok sakindi, gülümsemesine devam ederek, “Elbette,” dedi ve başını salladı.

T.X. onun yüzüne ısrarlı bir ifadeyle bakmaya devam ederek, “O adamı dün gece görmediğini söyleyebilir misin peki?” diye devam etti. “Lewes tren istasyonu platformunda onun konuşup talimat vermediğine, ondan ayrıldıktan sonra arabanla Londra’ya giderken yolda geriye dönüp Bes-ton Tracey’ye doğru gitmediğine de yemin edebilir misin, Mr. Kara?”

Yunanlının yüzü birden bembeyaz kesildi, ama adam kendini hemen toparladı ve yine hafifçe gülümsedi, bir şey söylemedi.

T.X. gözlerini onun yüzünden ayırmadan ve sert bir ifadeyle, “Mitre’s Lot denen yerin köşesinde durdun,” diye sürdürdü konuşmasını, “arabanın durduğu yerin yakınındaki bir çit kapısından bir tarlaya girdin ve bütün trajediyi seyrettin, inkâr mı edeceksin tüm bunları?”

Kara birden paniğe kapılmış gibi durdu, yüzünü buruşturdu ve sonra onun yüzüne bakarak, oldukça sakin bir ifadeyle, “Bunların asla gerçek olmadığına dair yemin edebilirim,” diye cevap verdi.

“Pekâlâ, Londra’ya varış saatin konusunda da yeminli ifade verebilir misin, Mr. Kara?”

“Elbette ederim, sanırım saat onla on bir arasında bir zamandı.”

T.X. alaycı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Saat yarımında Guilford benzin istasyonuna girip arabana benzin almışsın, bunu da mı inkâr edeceksin peki?” diye sordu.

Yunanlı kendini iyice toparlamış gibiydi, kendine çok güveniyormuş gibi bir hali vardı ve yine hafifçe gülümseyerek oturduğu yerden kalktı.

“Sen çok zeki bir adamsın, Mr. Meredith... Sanırım tam olarak buydu adın, değil mi?”

T.X. sakın bir ifadeyle, “Evet, adım budur,” diye cevap verdi. “Senin gibi adımı sık sık değiştirmek zorunda kalmadım ben, hep aynı adı kullanırım, bayım.”

Yunanlının gözlerindeki ani öfke parıltısını görünce, bu sözlerle tam isabet kaydettiğini hemen anladı T.X.

Kara, “Sanırım artık gitme zamanım geldi,” diye konuştu. “Ben buraya Mrs. Lexman’ı görmek için gelmiştim aslında, bir polisle karşı karşıya geleceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu.”

T.X. de yerinden kalktı ve sakın bir hareketle bir sigara yakarken, “Azizim Mr. Kara, ne yazık ki, bu deneyi her zaman yaşamak zorunda kalacaksın sen,” dedi.

Yunanlı birden şaşırmış gibi baktı ona ve “Nasıl yani? Bu da ne demek oluyor şimdi?” diye sordu.

“Ne demek olduğunu hemen anlamın gerekirdi sanıyorum. Yani, demek istiyorum ki, sen her zaman birileriyle karşı karşıya geleceksin ve eğer çok şanslı değilsen, bu karşılaştığın adamlar her zaman polis olacaktır.”

T.X. çok sinirlenmişti ama bunu söyledikten sonra içini çekti ve sakınlaşmaya çalıştı. Bir an düşündü ve sonra, “Lexman’ı bu ciddi suçlamadan kurtarmak için sadece iki

kanıta ihtiyacım var,” diye devam etti. “Bunlardan biri, senin de bildiğin gibi, yanmış olan mektup.”

Kara hiç düşünmeden, “Evet,” dedi ve hemen sustu.

T.X. masanın üzerine doğru hafifçe eğildi ve onun yüzüne dik dik bakarak, “Mektubun yandığını sen nerden biliyorsun bakalım?” diye sordu.

“Birisi söyledi bana, ama kim olduğunu hatırlamıyorum.”

T.X. başını iki yana salladı, hafifçe güldü ve “Bunun imkânı yok, dostum,” diye konuştu. “Mektubun yandığını sadece Lexman, ben ve onun karısı biliyordu.”

Yunanlı eldiveni giymeye devam ederken, “Fakat sen biraz önce bana mektubu yakıp yakmadığımı sormadın mı, aziz dostum,” diyerek gülümsedi.

T.X. hafif bir kahkaha attı ve “Ben sana mektup değil, zarf dedim,” dedi. “Zarfı yaktığını söyledim, değil mi, akıllı çocuk?”

“Pekala, ikinci bir kanıttan söz ediyordun, o nedir peki?”

T.X. “Diğer kanıt da tabanca tabii ki!” diye cevap verdi.

Yunanlı, “Tabii ya, Lexman’ın tabancası, değil mi?”

T.X. yine güldü ve “Hayır, efendim, yine yanıldın işte,” diye bağırırdı. “Biz Lexman’ı tehdit ettiği zaman o Yunanlının kullandığı tabancayı arıyoruz, bayım.”

“Özür dilerim ama bu konuda sana yardımcı olamam Bay Detektif.”

Kara bunu söyledikten sonra döndü ve kapıya doğru ilerlerken, T.X. de onu takip etti.

Yunanlı, "Ben Mrs. Lexman'ı göreceğim," dedi.

T.X. "Pek sanmıyorum," diyerek başını iki yana salladı.

Yunanlı dönüp küçümser gibi bir ifadeyle baktı ona ve dudaklarını büzerek, "Ne o, kadıncağızı da mı tutukladın yoksa?" diye sordu.

T.X. sert bir sesle, "Kendine gel be adam!" diyerek tersledi onu ve limuzinine binene kadar bırakmadı peşini.

Yunanlı arabasına binerken, T.X. onun kapıda bekleyen şoförüne baktı ve "Bakıyorum da bu akşam başka bir şoförün var, Beyefendi," diyerek güldü.

Kara birden sinirlendi, yüzü kızardı ve arabasına girip arka koltuğa otururken, T.X. gülerek, "Eski şoförüne mektup yazarsan benim selamımı da söyle ve annesinin sağlığını merak ettiğimi bildir," dedi. "Özellikle annesinin sağlık durumunu merak ediyorum, sakın unutma."

Kara hiçbir şey söylemeden koltuğuna yaslandı ve araba oradan hızla uzaklaşırken, büyük bir öfkeyle kendi kendine küfürler etmeye başladı.

BÖLÜM V

Altı ay sonra, T.X. Meredith odasında oturmuş masasının üzerine yaydığı bir Sussex haritasında bir şeyler inceleyen, Polis Müdürü girdi odasına.

Polis Müdürü Sir George, T.X.'in çok dürüst, çalışkan ve yetenekli bir polis olduğunu söyler, onu sever ve bu yüzden de her fırsatta onun odasına gidip, onunla konuşmaktan zevk aldığını söylerdi.

O gün de T.X.'in odasına girdi ve kaşlarını çatarak, "Ne yapıyorsun sen orada bakalım?" diye sordu.

T.X. masadan başını kaldırmadan, "Bu sabah dersimiz haritalar, efendim," diye cevap verdi.

Sir George yardımcısının arkasına geçti ve omzunun üstünden masa üzerinde duran haritaya baktı.

"Bu çok eski bir harita, T.X."

"Evet efendim, 1876 baskısı bir harita bu. Burada o zamanki ilginç ve küçük bölge yollarını görebilirsiniz, ama bazıları daha sonra çeşitli nedenlerle kaybolmuş, daha sonraki haritalarda görünmüyor. Fakat ben aradığım şeyi bu eski yollardan birinde bulabileceğime inanıyorum."

“Yani şu Lexman olayında umudunu hala yitirmedin sen, değil mi?”

T.X. “Hayır, efendim, umudumu asla yitirmeyeceğim,” diyerek başını iki yana salladı “ve ölene kadar da peşini bırakmayacağım bu işin.”

“Ne kadar ceza aldı o – on beş yıl mı?”

T.X. başını salladı. “Evet, on beş yıl, ama şanslıymış yine, en azından hayatı kurtuldu.”

Sir George pencereye gitti ve önü kalabalık olan Whitehall’e baktı.

“Duyduğuma göre, Kara ile aran düzelmiş yine, öyle mi?”

T.X. yüzünü buruşturdu ve kendi kendine ne dediği belli olmayan bir şeyler mırıldandı.

Sir George ona baktı ve “O adamın seni kovdurmak için elinden geleni yaptığını biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Buna hiç şaşırmadım, efendim. Ben de onu içeriye atmak için az uğraşmadım, her şey karşılıklıdır, değil mi? Neler yaptı beni kovdurmak için o adam? Bakanlara filan mı gitti?”

Sir George, “Evet, çok nüfuzlu adamlarla konuştu,” diyerek başını salladı.

T.X. yine yüzünü buruşturdu ve “Serserinin teki o adam,” diye homurdandı.

Sir George onun yüzüne meraklı bir ifadeyle baktı ve "Her şeyi anlıyorum da, senin o adamdan özür dilemene bir türlü aklım ermiyor, T.X.," dedi.

T. X. dudaklarını büzerek, "Sizin anlamadığınızı daha pek çok şey var, Sir George," diye konuştu. "Onları söylesem şaşarsınız."

Müdür, "Sen küstah bir herifsin, T.X." diye homurdandı. "Benimle yemeğe geliyor musun?"

T.X. meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve hafifçe gülerek, "Beni nereye götüreceksiniz, efendim?" diye sordu.

"Benim kulüpte yiyebiliriz, değil mi?"

T.X. yine dudaklarını büzdü ve kibar bir ifadeyle, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Bir gün sizin kulübünüzde yemek yemiştik, değil mi? Başka bir şey söylememe gerek var mı?"

Sir George başını iki yana salladı ve bir şey söylemeden çıkıp gitti. T.X. çalışmasına devam etti ve bir süre sonra, bir gün Kara'nın büyük bir çabayla gizlemeye çalıştığı şaşkınlık ve memnuniyetini hatırlayınca gülümsemekten alamadı kendini.

Kara, yakışıklılığı ve zenginliğinin farkında olan, kendini beğenmiş ve boş bir adamdı. T.X.'e karşı çok nazik, sevecen davranmıştı. Onun özrünü kabul etmekle yetinmemiş, kendisine hakaret etmiş olan bir polis şefine yaranmak için elinden geleni yapmıştı.

T.X. bir hafta sonu Kara'nın, sayfiyedeki malikânesinde kalması için yaptığı daveti kabul etmişti. Orada tanınmış,

nl kişilerle, genç bir Polis Müdürü yardımcısına destek olabilecek seçkin politikacılarla ve güzel kadınlarla tanışmıştı T.X. Kara hafta sonu verdiği davetle de yetinmemiş, bir tiyatro grubunu da kiralamış, Hever Court'daki büyük balo salonunu tiyatroya çevirip misafirlerine "Tatlı Lavanta" oyununu izletmişti.

T.X. o akşam yatmak üzere odasına çekildiğinde hatırladı; Kara ile o gün sanat konusunda konuşurken, bir ara "Tatlı Lavanta" adlı tiyatro oyununu çok sevdiğini söylemişti ve Kara'nın bu oyunu onu memnun etmek için oynattığını anladı.

Kara, T.X. ile dostluğunu ilerletmek için elinden geleni yapıyordu. Yunanlı bir gün T.X.'e, bir demiryolu şirketinin hisselerinden bahsetti ve onlardan alırsa büyük olasılıkla kazanacağını söyledi. T.X. ona teşekkür etti ama hisse sene-di almadı ve hisseler birkaç hafta sonra 3 sterlin yükselince pişman da olmadı.

T.X., Beston Priory denen evle de ilgilendi. Oradaki eşyaların Londra'ya taşınmasını sağladı ve Grace Lexman için bir apartman dairesi kiralandı.

Grace'in ailesinden kalan küçük bir geliri vardı, ayrıca cinayet davasının reklmıyla artan kitap satışlarından da iyi bir gelir sağlanınca, genç kadının yaşantısı en azından maddi açıdan oldukça rahatladı.

T.X. o anda bunları hatırlayınca, elini haritanın üzerine koydu ve kendi kendine, "Tanrım, on beş yıl hapis nasıl geçer?" diye mırıldandı.

John Lexman için umut kalmadığı daha işin başında belli olmuştu. Yazar öldürdüğü adama borçluydu, ondan tehdit mektubu aldığını söylemiş, ama bunu kanıtlayamamıştı. Adamın kendisine tabanca çektiğini söylemiş, ama o silah da bulunamamıştı. Hikâyeye iki kişi kesinlikle inanıyordu ve Lexman'a sempati duyan İçişleri Bakanı, T.X.'e, tabancayı bulup cinayetin onunla işlendiğini kanıtlarsa John Lexman'ın mutlaka affedileceğini söylemişti.

Cinayetin işlendiği bölgede her yer didik didik arandı. Bir yerde küçük bir dere kurutuldu ve yatağında tabanca arandı, ama bulunamadı ve T.X. silahı bulmak için yasadışı yollara bile başvurmaktan çekinmedi.

Kara'nın uzakta olduğu bir gece, 456 Cadogan Square adresli büyük malikâneye gizlice ve çok önemli bir yetkilinin izniyle giren esrarengiz bir elektrikçi uzman, Kara'nın odasına da girdi ve hiçbir iz bırakmadan her yeri iyice aradı.

Kara ertesi gün evine dönüp eve hırsız girdiğini öğrenince hiç telaşlanmadı, odasına girilemeyeceğinden emindi. Ama o gece yatmadan önce kasasını açtığı zaman, onun açıldığını ve arandığını anladı.

Fakat Kara'nın değerli ve gizli belgelerinin çoğu bankada olduğu için kaybı büyük olmadı. Adam yine de telaşlandı ve büyük para harcayarak kasasını değiştirdi. Yeni kasayı ona satan şirket, sahibi dışında hiç kimsenin açamayacağına dair garanti verdiler ona, içinden bir şey çalındığı takdirde, zararı ödeyeceklerini taahhüt ettiler.

T.X. çalışmasını bitirdi, ellerini yıkadı ve kurularken, Mansus koşar gibi içeriye girdi. O böyle telaşlı bir adam değildi, hiçbir yere kapı vurmada n girmezdi, sakın, her şeyi kuralına göre yapan ve resmiyetten kopmayan deneyimli bir polisti.

T.X. şaşkın bir ifadeyle baktı ona ve "Ne var, neler oluyor Mansus?" diye sordu.

Mansus derin bir nefes aldı ve heyecanlı bir ifadeyle, "Vassalaro'nun evini hiç aramadık biz, Şef!" dedi. "Buraya gelirken yolda, Westminster Köprüsünden geçtiğimiz sırada öğrendim bunu. Otobüsün üst katında oturuyordum ve..."

T.X. "Saçmalana, dostum!" diye bağırıp susturdu onu. "Sen yapılanları unutuyorsun galiba. Vassalaro'nun evini elbette aradık, nasıl unutursun?"

Ama Mansus güldü, başını ısrarla iki yana salladı ve "Hayır, efendim, aramadık işte!" diye bağırdı. "Adam Great James Sokağında yaşıyordu."

T.X. şaşkın gözlerle ona baktı ve "Saçmalama be adam!" diye söylendi. "Vassalaro'nun evi Adelphi'deydi."

Mansus başını salladı. "Evet, adamın iki evi vardı."

E.X. ona şeflik taslamayı bıraktı ve "Ne zaman öğrendin sen bunu peki?" diye sordu.

"Bu sabah otobüste öğrendim işte. Westminster Köprüsünden geçerken, önümdeki koltukta oturan iki adamın

Vassalaro'dan söz ettiklerini duyunca kulak kabarttım tabii..."

T.X. "Bu çok doğal bir şey tabii," dedi. "Evet, devam et."

"Düzgün kıyafetli adamlardı, biri 'Şu Vassalaro denen adam benim evimde yaşıyordu, bir süre eşyası hala evde duruyor, onları ne yapacağım bilemiyorum,' diye konuştu."

"Ee, bunu duyunca sen ne yaptın?"

Mansus güldü ve "Adam benim söylediğimi duyunca ölecek sandım," diye devam etti. "Ona, 'Ben polisim, benimle merkeze kadar geleceksin, dostum,' dedim."

T.X. içini çekti ve "Tabii adam o zaman sesini kesti ve onu karakola götürmeyeceğini söyledi sana, değil mi?" diyerek güldü.

"Evet, Şef. Ama sonunda onu konuşturmayı başardım. Vassalaro Great James Sokağı 604 No.da, üçüncü katta yaşıyormuş. Bazı eşyaları hala oradaymış. Adamın iki ev kiralamasının da iyi bir nedeni varmış tabii."

T.X. onun ne demek istediğini anlamış gibi, bilgiç bir tavırla başını salladı ve "Kadının adı neymiş peki?" diye sordu.

"Adamın karısı, öldürülmeden dört ay kadar önce terk etmiş onu, Şef. Adam Adelphi'deki daireyi iş yeri olarak kullanır ve haftanın iki güç gecesini Great James Sokağındaki dairede geçirirmiş. Ev sahibine, adamın eşyalarına hiç dokunmamasını, en kısa zamanda oraya geleceğimizi söyledim."

On dakika sonra iki polis Vassalaro'nun kiraladığı kasvetli dairedeydiler.

Ev sahibi onlara ev eşyalarının çoğunun kendisine ait olduğunu söyledi, ama ölen adama ait olan bazı eşyalar da vardı dairede. Adamın söylediğine göre, Vassalaro altı aydan beri de kira vermiyormuş.

Dairede Vassalaro'ya ait eşya olarak, sadece teneke kaplı bir bavul, küçük bir yazı masası, bir yazıhane ve kitap dolabı ile birkaç kıyafet vardı. İçinde ilginç bir şey olmayan teneke bavulun kilidi açıktı.

Mansus yazı masasındaki iki çekmecenin kilitlerini kolayca açtı. Yazıhanenin kapağı aşağıya doğru açılıp bir masaya dönüşüyordu, içinde açık ve kapalı zarflar, hesap defterleri, not defterleri ve bir sürü ne olduğu belli olmayan kâğıt vardı.

T.X. bütün zarfları, defterleri ve belgeleri alıp inceledi, ama işe yarayacak bir şey bulamadı. Sonra yazı masasının iç kısmında ve arka tarafında, dikdörtgen şeklindeki önü açık boşluklardan birinin içinde duran küçük bir teneke kutuya takıldı gözleri. Kutuyu çekip açtı ve içinde kalaylı kâğıda sarılmış bir paket buldu.

T.X. paketi çekip eline aldı ve birden, heyecanlı bir tavırla, "Vay canına!" diye bağırdı.

BÖLÜM VI

Dartmoor Hapishanesinde, Müdür evinin önündeki kuru ve boş avluda duran adanın üzerinde mahkûm elbisesi vardı. Saçları kısa kesilmişti ve yorgun, sert ifadeli yüzünde iki günlük sakal vardı. Ellerini arkasında kenetlemiş, kendisine verilecek olan iş emrini bekliyordu.

43 No.lu mahkûm John Lexman spor yaptıkları avludan her zaman yaptığı gibi, mavi gökyüzüne baktı ve yeni bir günün kendisine neler getireceğini düşündü. Onun için bir gün, sonsuzluğu başlangıcı ve sonu demektir. Acıyla geçecek olan önündeki yılları düşünmek bile istemiyordu. Geride bıraktığı, sevdiği karısını ve onun çektiği korkunç acıları da aklına getirmekten çekiniyor, başka şeyler düşünmeye çalışıyordu.

Sevdiği, onu tanıyan dünyadan çekilmiş, onun dışına itilmişti. Hayatı paramparça olmuş, Princetown taş ocaklarındaki granit parçaları gibi yok edilmişti. Önündeki geniş ufuklar artık küçülmüş, kasvetli tepeler tarafından tamamen kapatılmıştı.

Artık başka şeyler düşünüyor, güzel yemekler hayal ediyor, cezaevi kütüphanesinde güzel bir kitap bulup okuya-

rak her şeyi unutmak istiyordu. Pazar günü şapele gitmek onun geleceğiydi. Gününü bir kapıyı ya da pencereleri boyayarak geçirmek istiyordu. Birkaç gün önce bir gardiyan onunla nazik bir ifadeyle ve sanki biraz da saygı duyar gibi konuşmuştu ki, hiç beklenmeyen, olağandışı bir olaydı bu.

O bunları düşünürken sert bir ses, “Duvara dön,” diye homurdandı. Elleri hala arkasında olarak duvara döndü ve cezaevi deposunun gri renkli duvarına baktı.

O sırada ayakları zincirli mahkûmların sürüyen ayak seslerini ve zincir şıkırtılarını duydu. Onlar tamamen umutsuz adamlardı, garip bir ilgi duyuyordu onlara karşı ve cezaevine geldiği ilk günlerde merakla bakmıştı onların yüzlerine.

Lexman, Wormwood Scrubbs’da üç ay kaldıktan sonra Dartmoor’a gönderilmişti. Eski mahkûmlardan bazıları ona şanslı, bazıları şanssız olduğunu söylemişlerdi. Aslında böyle bir cezaevine gelmeden önce mahkûmların Scrubbs’da on iki ay kalmaları normal karşılanıyordu. Bir ara Parkhurst’a gönderileceğini duymuştu ve orada T.X.’in etkisini hissedecekti, çünkü Parkhurst bir mahkûmlar cenneti idi.

Çok geçmeden arkasında yine gardiyanın sesini duydu.

“Mahkûm 43, sağa dön, hızlı adım marş.”

Silahlı gardiyanın önünde koşar adım yürüdü, hapishanenin büyük demir kapılarından geçtiler, bir süre sonra sağa döndüler, köy sokağından geçip kırlara doğru yürüdü-

ler, Princetown köyünü geride bıraktılar. Tavistock Yolunda bir süre önce hapishane personelinin taşındığı birkaç ev vardı ve 43 No.lu mahkûm bu evlerden birinin yenilenmesinde çalışacaktı.

Lexman'ın çalışacağı evde henüz kimse yaşamıyordu, ev halen boştu.

Orada bir duvar kaplayıcı bir başka gardiyanın nezaretinde boyacıyı bekliyordu. İki gardiyan selamlaştılar ve orada bekleyen gardiyan onu orada, diğer gardiyanın nezaretinde bırakıp cezaevine döndü.

İki mahkûm bir saat boyunca hiç konuşmadan, gardiyanın gözetimi altında çalıştılar. Bir süre sonra gardiyan evin dışına çıktı ve John Lexman mahkûm arkadaşını inceleme, onunla konuşma olanağı buldu.

Diğer mahkûm yirmi dört, yirmi beş yaşlarında sportmen yapılı, uyanık görünümlü bir genç adamdı. Oldukça da yakışıklı sayılırdı ve Dartmoor'daki diğer mahkûmların çoğu gibi sert, kötü niyetli bir adam gibi görünmüyordu.

Gardiyanın altları demir nalçalı çizmelerin sesini dinlediler bir süre. O seslerin taşlı dar yolda ilerleyip küçük bahçeden geçerek yola doğru uzaklaştığını duyunca, genç mahkûm dönüp John Lexman'a baktı ve alçak sesle, "Sen neden yatıyorsun?" diye sordu.

John Lexman yüzünü buruşturdu, kısaca, "Cinayet, dostum," dedi ve sustu.

Ona daha önce de pek çok kez sormuşlardı bu soruyu ve hepsine de aynı şekilde cevap vermişti John. Ve cevap verdiği mahkûmlar her seferinde ona saygılı bir ifadeyle bakmışlardı.

Delikanlı dudak büktü ve "Vay canına!" dedi. "Ne kadar verdiler peki?"

John yine kısaca, "On beş yıl," diye cevap verdi.

Genç adam onun yüzüne baktı ve "Bu demektir ki, 11 yıl ve 9 ay yatacaksın," diye konuştu. "Daha önce bulunmadın burada, değil mi?"

John boğuk bir sesle ve yine kısaca, "Hayır," dedi.

Duvarlara kâğıt kaplayan genç adam, "Ben çocuk yaşta girdim hapse," diye konuştu. "Gelecek hafta çıkıyorum."

John Lexman kıskanarak baktı genç mahkûma. Delikanlı ona büyük bir mirasa konduğunu ve çok iyi bir pozisyona sahip olacağını söylese bu kadar kıskanmazdı onu.

Delikanlı bir hafta sonra hapisten çıkacak, özgür olacaktı!

Genç cezaevi arkadaşının hapisane arabasıyla tren istasyonuna götürülüşünü, üzerindeki buruşmuş elbiseyi, özgürlüğü hissedişini, istediği zaman yatıp uyuyabileceğini, istediği zaman kalkabileceğini, cebindeki paraya göre istediği yemeği istediği zaman yiyebileceğini ve artık sadece vicdanının sesini duyabileceğini hayal etti – ama derin bir iç çekti ve hiçbir şey söylemedi ona.

Bir an düşündü ve genç adama bakıp, "Sen neden yattın peki?" diye sordu.

Delikanlı neşeli bir tavırla, "Üçkâğıtçılık, sahtekârlık gibi şeyler işte!" diye cevap verdi. "İki arkadaşımınla beraber 12.000 sterlin götürdükten bir süre sonra bir kadın yüzünden enselendim. Kötü şans işte, ne diyeceksin!"

John dudak büktü ve hafifçe başını salladı, ama yine konuşmadı.

Bir an durdu ve insan bu suçlu insanlarla ne kadar kolayca samimi olabiliyor, onlara sempati duyabiliyor, diye düşünmekten alamadı kendini. İnsan bu mahkûmların arasında yaşarken, onların görüş açılarını benimsiyor, hayatı onların çarpık bakışlarıyla görüyordu.

Genç mahkûm, "Umarım bundan sonraki işimde yakayı ele vermem," diyerek hafif bir kahkaha attı, "Dışarı çıkınca uygulamak istediğim müthiş bir planım var dostum ve bu kez çok iyi bir yardımcım olacak."

John başını hafifçe yana doğru salladı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Nasıl yani? Ne yapacaksın?"

Delikanlı cezaevine doğru baktı ve "Gelecek ay Larry Green de çıkıyor dışarıya," diye cevap verdi. "Onunla çok güzel bir plan yaptık, dostum. Çok büyük bir para kaldırıp Güney Amerika'ya tüyeceğiz. Bizi arasınlar da bulsunlar bakalım!"

Genç adam konuşurken tüm mahkûmlar gibi argo deyimler kullanıyordu ama yine de eğitim görmüş birine ben-

ziyordu. Fakat John Lexman, onun kendisine söylediklerinden, hayatında hiçbir gerçek işte çalışmamış olduğunu anlar gibi oldu.

Çok geçmeden dışarıda gardiyanın ayak seslerini duyunca konuşmayı kestiler ve sessizce çalışmaya başladılar. Gardiyan kapıdan içeriye girdi ve merdiven başından, onların çalıştığı üst kat odasına doğru seslendi.

“Mahkûm Kırk Üç, hemen aşağıya gel bakayım!”

John boya kutusuyla fırçasını aldı ve henüz halı kaplanmamış tahta merdivenden aşağıya indi.

Son basamağın yanında onu bekleyen gardiyan alçak sesle, “Diğer mahkûm nerde?” diye sordu.

“Üst katta, arka odaya geçmiştik.”

Gardiyan evin kapısından dışarıya çıktı ve birkaç kez sağa sola bakındı. John o sırada büyük, gri renkli bir otomobilin Princetown kasabasından eve doğru geldiğini gördü.

Gardiyan onun yüzüne baktı ve “Bırak elindeki şu boya kutusunu,” dedi.

Adam heyecanlı giydi ve sesi titriyordu.

John Lexman’ın gözlerine bir kez daha baktı ve “Şimdi iyi dinle beni, dostum,” diye konuştu. “Ben şimdi yukarıya çıkıyorum. Şu büyük araba bahçe kapısının önünde durur durmaz, hiç şaşırma, tereddüt etme ve bir an bile beklemeden atla o arabaya... Arabanın içinde hemen zemine uzan, orada bulacağın çuvalı üzerine çek ve araba durana kadar da sakın kalkma yerden. Anlaşıldı mı, dostum?”

John Lexman'ın yüzü heyecandan kıpkırmızı kesildi ve durduğu yerde hafifçe sendeledi, merdivenin tırabzanına tutundu.

“Ama Tanrım! Neler oluyor?” diye fısıldadı.

Gardiyan kaşlarını çatı ve zor duyulan bir sesle, “Soru sorma ve sadece dediğimi yap, sersem herif!” diye söylendi.

John Lexman başka bir şey söylemeden elindeki boya fırçalarını yere, boya kutusunun yanına bıraktı ve hiç düşünmeden, adeta bir robot gibi, hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru yürüdü. Gri renkli büyük araba yamaçtan yukarıya doğru geliyordu ve şoförün yüzünde, sadece gözlerini açıkta bırakan lastik bir maske vardı. Ama adamın gözlerinde de geniş güneş gözlükleri vardı ve kim olduğunu anlamak olanaksızdı.

Araba kapının önünde durur durmaz, John arka kapıyı açıp hemen içeriye atladı ve zemine uzandı. Araba orada hiç durmadı ve o biner binmez hızla yola çıktı. John arabanın gittikçe hızlandığını ve arızalı yolda sarsılarak yol aldığını hissetti. Tepeden aşağıya büyük bir hızla indiler, aynı hızla bir başka tepeye tırmandılar ve bir süre sonra tekerleklerin sesinden, tahta bir köprüden geçtiklerini anladı John.

Arabanın zemininde yattığı yerden ne tarafa gittiklerini kesin olarak anlayamamıştı John, ama bir süre sonra sol tarafa döndüklerini hissetti ve kırsala doğru gittiklerini tahmin etti. Araba hızını hiç indirmede, hep büyük bir hızla git-

tiler ve uzunca bir süre sonra frenlerin gıcirtısını duydu John ve birden durdular.

John yattığı yerden doğrulup, üzerindeki örtüyü atarak kalkmaya çalışırken, “Çık dışarıya,” diye seslenen bir ses duydu.

Arabanın zemininde bozuk yolda çok sarsılmış ve sersemlemiş gibiydi. Yine de kendini topladı ve sendeleyerek arabadan çıkıp beklerken, araba yine geldiği gibi, hızla ayrıldı oradan, tozu dumana katarak uzaklaştı.

John o anda kendisini yalnızmış gibi hissetti, nerde olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Pricetown Cezaevini uzaklarda gri bir leke halinde görebiliyordu. Aslında hapisaneyi bu kadar uzaktan görmesi zordu, ama güneş ışınları onu iyice aydınlatmıştı ve görülmesi bu parlak ışıktaki kolaydı.

Tekrar etrafına bakındı, kırların ortasında bir yerde tamamen yalnızdı, buradan nereye gidebilirdi ki?

Bir süre sonra bir ses duyarak arkasına döndü.

Kayalık bir tepenin yamacında duruyordu. Biraz aşağıda yeşil çimenlerle kaplı bir düzlük gördü. Yaz aylarında Dartmoor halkının at yarışları o yeşil düzlükte yapılırdı. O sırada atlar yoktu düzlükte tabii, ama orada, yarasa benzeri büyük, kanatları çadır bezi kaplı uçağa benzer bir makine ve onun yanında da kahverengi bir pilot tulumu giymiş bir adam gördü.

John yokuştan aşağıya koşarak uçağa yaklaştı ve orada bir süre durup birkaç derin nefes aldı.

Şaşkın gözlerle esmer adama baktı ve “Kara!” diye mırıldandı. Yunanlı ona bakarak güldü.

John Lexman şaşkınlıktan kurtulamadı ama kendisini toparlamaya çalıştı ve “Fakat anlamıyorum, neler oluyor?” diye kekeleydi.

Yunanlı yine güldü ve “Seni güvenli bir yere götüreceğim, dostum,” dedi.

Lexman derin nefesler alıp vermeye devam ederken, öfkeli bir ifadeyle ona baktı ve “Sana hemen minnettar olacağımı düşünme sakın, Kara,” diye homurdandı. “İsteseydin mahkeme aşamasında bir tek sözünle beni kurtarabilirdin, değil mi?”

“Yalan söyleyemezdim, sevgili Lexman. Eğer ondan söz ediyorsan, inan bana, unuttum ben o mektubun varlığını. Ama bundan sonra sen ve karın için elimden gelen her türlü yardımı yapmaya çalışacağım.”

“Karım mı?”

“Elbette, karın seni bekliyor, dostum.”

John şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve başını çevirip etrafı dinledi.

O sırada uzaklardan bir silah sesi duyuldu.

Yunanlı birden hareketlendi ve "Kaybedecek zamanımız yok, Lexman," dedi. "Kaçtığını öğrendiler, hemen atla şu uçağa."

John küçük uçağın arka kokpitine tırmanıp oturdu, emniyet kemerini bağladı ve Kara da ön koltuğa yerleşti.

"Bu son model tek satırlı bir uçaktır, Lexman."

Yunanlı uçağı çalıştırdı ve üç palli büyük pervane büyük bir gürültüyle ve hızla dönmeye başladı.

Uçak birden harekete geçti, çimenlerin üzerinde yüz metre kadar sarsılarak ve gittikçe hızlanarak gittiler. Sonra sarsıntı birden kesildi. Uçak hafifçe sağa sola yalpaladı ve John Lexman dışarıya bakınca, çimen kaplı düzlüğün altlarında kaldığını, uçağın yerden kesilip irtifa almaya başladığını gördü.

Bir süre hafif yatışlar ve dönüşlerle yükseldiler, sonra parçalı, alçak bulutların üzerine çıktılar ve John çok geçmeden mavi denizin üzerinde uçmaya başladıklarını fark etti.

John bir ara aşağıya bakınca sahili, sonra da kıyıdaki beyaz villaları gördü ve Torquay üzerinde uçtuklarını tahmin etti, ama oldukça kısa bir süre sonra altlarındaki kara tamamen gözden kayboldu ve deniz üzerinde uçmaya devam ettiler.

Motorun büyük gürültüsü konuşmalarını engelliyordu.

Kara oldukça usta bir pilottu. Arada sırada önündeki alet panelinde aletlerin çapraz kontrolünü yapıyor ve bazen uçağın başını birkaç derece sağa ya da sola çevirerek uçuş ro-

tasını düzeltiyordu. Bir süre sonra, birkaç saniye için levveyi bıraktı, pilot koltuğunun yan tarafındaki bir cepten aldığı bir not defterine bir şeyler yazdı ve arka kokpite, John Lexman'a uzattı.

John onun yazdığı notu okudu:

"Eğer yüzme bilmiyorsan, gerektiğinde kullanman için koltuğunun altında bir can yeleği vardır."

John notu okudu ve dönüp kendisine bakan Kara'ya başını salladı.

Kara, bir süre sonra aşağıya bakmaya ve üzerinde uçtukları denizde bir şey aramaya başladı ve çok geçmeden de buldu aradığını. Uçtukları irtifadan muazzam mavi denizde küçücük bir nokta gibi görünen bir şeydi bu. Uçak bir anda o noktaya doğru dalışa geçti ve John yüksek hızda nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti, emniyet kemeri sıkıca bağlı olmasına rağmen kokpitin kenarlarına sıkıca yapışmaktan alamadı kendini.

John çok üşüyordu ama hiç umursamadı bunu. O anda inanılması güç olaylar yaşıyordu ve iyice şaşırılmış durumdaydı. Birden uyanmak istiyor ve hapishanenin de rüyanın bir parçası olup olmadığını merak ediyordu.

Çok geçmeden Yunanlının ne yapmak istediğini anladı John.

Altlarında görünen küçük nokta, ağır bir süratle batıya doğru seyreden büyük bir yattı. Uçak dalıştan çıkıp deniz seviyesine yakın bir irtifada düşük hızla uçmaya başladı-

ğında, John yatın dümen suyunu fark etti ve bir süre sonra da denize bir tekne indirildiğini gördü. O neler olduğunu anlamaya çalışırken, uçak hafifçe burnunu kaldırdı, motor durdu ve küçük dalgaların üzerine gövde inişi yaptılar, denizin üzerinde kaymaya başladılar.

Kara, "Korkma," diye bağırdı. "Uçak on dakika kadar su yüzünde kayarak kalacak şekilde yapılmıştır, o zaman dolana kadar da bizi buradan alacaklardır."

Motor durduktan sonra birden sessizleşen ortamda Kara'nın bağırان sesi oldukça sert çıkıyordu.

Beş dakika sonra yattan denize indirilen tekne suyun üzerinde, hafif dalgaların etkisiyle sallanan uçağa yanaştı ve John, gelen adamlara bakınca, onların da Yunanlı olduklarını tahmin etti. Kara ile birlikte yattan gelen tekneye atladılar, kısa bir süre sonra yatın güvertesine çıktılar ve John uçağa bakınca, o anda gövdesinin gözden kaybolduğunu ve kuyruğun da suya gömülmek üzere olduğunu gördü.

Yunanlı Kara, "Bin beş yüz sterlin sulara gömüldü işte!" diyerek güldü. "Gardiyaana verdiğim iki bin sterlini de sayarsak, bana oldukça pahalıya mal oldun, Lexman. Ama bazı şeylerin değeri parayla ölçülemeyecek kadar yüksektir tabii, değil mi?"

BÖLÜM VII

T.X. bir gece saat on birde ayrıldı Downing Sokağı No. 11'den ve çok mutlu görünüyordu, çok neşeliydi.

Bir ara kaldırımında yürürken elindeki bastonu kaldırıp neşeyle havaya savurdu ve yakındaki insanlara da vurabildi, ama sokağın sonunda devriye nöbeti tutan polis onu uyarmak için bakınca hemen tanıdı ve selamlayarak güldü.

T.X. merdiveni koşar adımlarla çıkarak ofisine girdi ve Mansus'u orada akşam gazetesini okurken görünce hafifçe gülümsedi.

"Merhaba Mansus," dedi. "Zavallı dostum, seni çok beklettim burada, değil mi? Ama yarın seninle Devonshire'a küçük bir gezi yapacağız. Gezmek sana da iyi gelecektir... Ama söyler misin bana, nerden buldun bu saçma adı sen?"

Mansus ona baktı ve sadece, "Anlamı derindir bunun," dedi.

T.X. birden sinirlenmiş gibi, "Sen kendini pek entelektüel sanıyorsun galiba, dostum!" diye homurdandı.

Sonra ceketinin iç cebinden uzun mavi bir zarf çıkardı, zarfın içinde, korumak için büyük çaba verdiği bir kağıt vardı.

Mansus'a baktı ve samimi bir ifadeyle, "Tabancayı bulmak için çok çalıştın, büyük çaba harcadın, Mansus," dedi.

Komiser bunu duyunca memnun oldu, hafifçe kızardı. Çünkü emrinde çalışan polisler T.X.'i severlerdi ve ondan övgü almak çoğu için terfi etmek kadar önemli sayılırdı. Mansus, emrindeki polisleri uzun saatler çalıştırmış, Londra Lewes yolu ve o yolu kesen akarsular büyük bir dikkatle aranmıştı.

Tabanca üçüncü aramada Gatwick ve Horsley arasında bulunmuş ve Vassalaro'ya ait olduğu hemen, kolayca anlaşılmıştı, çünkü adamın adı silahın kabzasına kazılmıştı. Oldukça süslü bir tabancaydı, bir zamanlar gümüş kaplamalı olduğu belliydi ve kabzası da sedef kaplıydı.

T.X. silahı görünce, "Bir eşkıyanın bir diğerine hediyesi olmalı bu tabanca," demişti.

Silah bulunduktan sonra T.X.'in işi kolaylaştı. Hele John Lexman'a gönderilen tehdit mektubunun müsveddesini de bulunca iyice rahatladı, sevindi. Vassalaro'nun kâğıtları arasında bulmuştu müsveddeyi. Mektup müsveddesindeki birçok kelime yanlış yazılmıştı ve T.X.'e göre, biri bu müsveddeyi alıp düzeltmiş ve mektup bu düzeltmeden sonra yazılmıştı.

Hele, havayla temasa geçtikten kısa bir süre sonra kendi kendine yanan mektup kâğıtlarından da bir deste bulduktan sonra, T.X. için sorun çözülmüştü. T.X. onlardan birkaçını alıp Polis Müdürü ve İçişleri Bakanının gözleri önüne,

bir elektrik ampulünün ışığına tutup kendi kendilerine yandığını gösterince, onları da kolayca ikna etmeyi başardı.

Kimyasal maddeye batırılmış kâğıtlar İçişleri Bakanının odasında yanarken, odayı keskin kokulu bir duman kapladı ve Bakanla Polis Müdürü ona kızıp söylendiler. Fakat sorun çözüldüğü için de memnun oldular.

T.X., yardımcısıyla bir süre daha konuştuktan sonra saatine baktı ve "Mrs. Lexman'la konuşmak için çok mu geç oldu acaba? Ne dersin, Mansus?" diye sordu ona.

Mansus başını iki yana salladı ve "Böyle önemli bir olayda saatin önemi olamaz, Şef," diye cevap verdi.

"Pekâlâ, o halde sen de benimle beraber gel ve destek ol bana, tamam mı?"

Fakat Mrs. Lexman'ın evine gidip zili birkaç kez arka arkaya çalmalarına rağmen, kimse cevap vermedi onlara ve kapı açılmadı, kadın evde yoktu. Binanın kapıcısı da görmemişti Grace'i ve büyük olasılıkla şehir dışına çıkmış olabileceğini düşünüyordu. Kapıcıya göre, Grace Cumartesi günleri bir yerlere gidip Pazartesi günleri döner, bazen Salı günleri de giderdi.

Fakat bu durumda Grace'in evde olması gerekirdi, çünkü o gece Pazartesi gecesi idi ve T.X. meraklandı, tedirgin oldu. Gece kapıcısı bu konuda pek bir şey bilmiyordu, onlara yardımcı olamayacaktı, gündüz kapıcısının daha çok şey bileceğini söyledi ve gidip uyuyan meslektaşını uyandırdı.

Yatağından kalkıp gelen gündüz kapıcısı polislere Mrs. Lexman'ın Pazar günü bir yerlere gittiğini söyledi. Kadının Pazar günü bir yere gitmesi garipti aslında ve giderken yanına iki valiz alması daha da garip gelmişti ona. Kapıcıya göre, kadın evden ayrılırken oldukça heyecanlıydı ama adam onlara daha fazla bilgi veremedi, Mrs. Lexman'ın heyecanının nedenini bilemeyecekti.

T.X. yardımcısının yüzüne baktı ve "Ben hiç sevmedim bu durumu, Mansus," diye homurdandı. "Bulgularımız konusunda bilgi sahibi olan kimse var mı?"

Mansus, "Bizim büro dışında kimse bir şey bilmiyor," diyerek başını iki yana salladı. "Fakat...şey..."

T.X. gözlerini açarak, meraklı bir ifadeyle yardımcısının yüzüne baktı ve "Ne var, Mansus?" diye sordu. "İnsanı çıldırtmasana, fakat ne...?"

"Şey...acaba Great James Sokağındaki ev sahibi birilerine bir şey söylemiş olabilir mi, diye düşündüm. Ev sahibi evde arama yaptığımızı biliyordu tabii..."

T.X. gözlerini kısarak baktı ona ve bir an düşündü. Sonra, "Bunu hemen öğrenebiliriz ama değil mi?" dedi.

Hemen çıkıp bir taksiye atlayarak Great James Sokağındaki eve gittiler. Gecenin o geç saatinde, böyle saygın semtlerin halkı genelde uykuda oluyordu. Ev sahibinin uyanıp gelmesini sabırla beklediler. Gece yarısı kendisini uykudan kaldıran kişinin anahtarı olmayan bir kiracı olduğunu düşünen ev sahibi oldukça sinirlenmişti, ama T.X.'i görüp ta-

nıyınca başını salladı, hafifçe gülümsedi ve onları içeriye aldı.

Adam T.X.'i dinledikten sonra, "Ama siz bana burada olanları kimseye söyleme demediniz ki, Mr. Meredith," diye söylendi. "Ben de zaten sadece sizin aramanızdan hemen sonra, aynı gün gelen o kibar beyefendiye bahsettim o konudan, başka kimseye söylemedim."

T.X. meraklı bir ifadeyle adamın yüzüne baktı ve "Ne istiyordu o kibar beyefendi acaba?" diye sordu.

"Çok iyi bir adamdı, Mr. Vassalaro'nun kira borcu olduğunu öğrenmiş, onu ödemek için gelmişti."

T.X. yüzünü buruşturdu ve "Nasıl bir adamdı bu?" diye sordu. "Tarif eder misin bana?"

Ev sahibi eve gelen adamın tarifini yapınca, T.X. kendini tutamadı ve alçak sesle bir küfür savurmaktan alamadı kendini.

"Kara'nın ta kendisi!" diye homurdandı. "Buraya gelen adam Kara idi."

Bir an düşündü ve "Cadogan Meydanı yakınındaki eve gidiyoruz, Mansus," diye söylendi.

Kara'nın malikânesine gidip kapıyı çaldıkları zaman bir uşak hemen açtı kapıyı. Ama Mr. Kara evde değildi ve Cumartesi gününden sonra hiç gelmemişti. Uşak polislerle kuşkulu gözlerle baktı ve kendinden önceki uşağın eve gelen elektrik ustalarıyla fazla samimi konuşması yüzünden kovulduğunu bildiği için, çenesini tutmanın daha doğru

olacağını düşündü. Polislerin sorularına kısa cevaplar vermeyi yeğledi. Mr. Kara'nın eve ne zaman geri döneceği konusunda hiçbir fikri yoktu, o sadece bir uşaktı. Belki o gece bile gelebilirdi patronu, ama bunu bilemezdi.

T.X. ona öfkeli gözlerle baktı ve "Ülke polisine biraz daha yardımcı olmaya çalışsan iyi edersin, dostum," diye söylendi.

Yine bir taksiye atlayıp geriye dönerlerken, T.X., "Evet, ne yapmamız gerektiği belli oldu işte," diye söylendi. "Yarın sabah Tavistock'a ilk trenin saatini öğren ve George Otele telefon edip bize bir araba ayarlamasını bildir, Mansus."

Mansus onun yüzüne baktı ve "Neden bu gece gitmiyoruz ki, Şef?" diye sordu. "Gece yarısı bir tren olduğunu biliyorum. Gerçi ekspres değil, oldukça yavaş bir trendir o, ama sabah saat altı ya da yedide oraya varmış oluruz."

T.X. dudaklarını büzdü ve "Çok geç oldu," diyerek başını iki yana salladı. "Ayrıca buradan Paddington'a da yaklaşık elli saniyede gidemeyiz herhalde, değil mi?"

Ertesi sabah hava güzeldi ama trenle Devonsihire'a gitmek yine de pek eğlenceli olmadı. T.X.'in içinde kötü bir şeyler olmuş gibi bir his vardı, huzursuzdu. Ama serin ilkbahar havasında tren yemyeşil çayırlardan geçerken her şeye rağmen biraz açılır, neşelenir gibi oldu.

Dart vadisinden geçerlerken Mansus onun koluna dokundu ve "Şuna bakar mısın, Şef?" diyerek yaklaşık bin beş yüzü metre kadar irtifada, parlak güneş altında uçan ve bir

sinekten biraz daha büyük görünen beyaz kanatlı küçük bir uçağı gösterdi.

T.X. trenin penceresinden başını kaldırıp gittikçe küçülen uçağın arkasından baktı ve “Vay canına!” diye söylendi. “Bir adamın kaçması için en güzel yol bu işte!”

Mansus da güldü ve “Aslında tek güzel yol bu,” diyerek başını salladı.

T.X. bir süre sonra yolda silahlı bir jandarma tarafından durdurulunca, bir nedenle yine uçakları hatırladı. Jandarma onun kimliğini görünce hemen izin verdi geçmelerine.

T.X. jandarmanın yüzüne baktı ve “Ne var? İnsanları neden kontrol ediyorsunuz?” diye sordu.

“Cezaevinden bir mahkûm kaçtı, efendim.”

“Vay canına! Uçakla mı kaçtı yoksa?”

“Nasıl kaçtığı konusunda bir bilgim yok, efendim. Sadece çalışan mahkûmlardan birinin kaçtığını söylediler.”

Araba cezaevi kapısında durunca T.X. hemen kapıyı açıp indi ve yardımcısı da koşar adımlarla onu takip etti. Hapishane Müdürü perişan haldeydi, çok üzgün ve sinirliydi, çünkü hapishaneden bir mahkûmun kaçmış olması onun için büyük bir görev hatasıydı.

Müdür kimseyle görüşmek istemiyordu, ama T.X.’in gösterdiği kimlik kartını görünce onları kabul etmekten başka yapacağı bir şey olmadığını hemen anladı.

Cezaevi Müdürü T.X.'e üzgün bir ifadeyle bakarak, "Çok zor durumdayım, Şef," diye konuştu. "Nasıl oldu bilemiyorum, ama çalışan mahkûmlarımdan biri ortadan kayboldu, yok oldu. Uçup gitti sanki namussuz. Olayı herhalde duymuşsunuzdur, değil mi?"

T.X. başını salladı ve cebinden çıkardığı belgeyi onun masasının üstüne koyarak, "Korkarım ki, mahkûmlarından birini daha bırakmak zorunda kalacaksın, Müdür Bey," diye konuştu. "Bu belge on beş yıl hapse mahkûm olmuş olan John Lexman'ın serbest bırakılmasını emrediyor."

Cezaevi Müdürü onun masaya koyduğu resmi belgeye baktı ve birden rahatlamış gibi, derin bir nefes aldı.

"Aman Tanrım! Dün akşam imzalanmış bu belge! Tanrıya şükürler olsun! – kaçan mahkûm da bu adam işte!"

BÖLÜM VIII

T.X., yukarıda anlatılan olaylardan yaklaşık iki yıl sonra, bir gün Londra'dan Bath'a giderken, Morning Post gazetesinde bir yazı dikkatini çekti. Yazıda anlatıldığına göre, Yunanlılar Toplumunun etkili lideri Mr. Remington Kara, Helen Derneğinin bir yemeğine onur konuğu olarak davet edilmişti.

T.X. o trajik sabahtan sonra Yunanlı Kara'yı sadece bir kez ve çok kısa bir süre görmüştü. O korkunç sabah, çok iyi arkadaşı John Lexman, affının imzalandığı bir zamanda hiç gereği yokken Dartmoor cezaevinden kaçmış, ama aynı zamanda karısı da ortadan kaybolmuştu.

Karı kocanın aynı zamanda ortadan kaybolmaları yeterince garip bir olay değilmiş gibi, Kara da Londra'dan ayrılmış ve ancak altı ay sonra geriye dönmüştü. Yunanlı Kara, John Lexman ve karısının nerde oldukları konusunda sorguya çekildiği zaman, kendisini sorguya çeken polislerle boş gözlerle bakmış, o konuda hiçbir şey bilmediğini tekrarlarca söylemişti.

Kara'ya göre, John Lexman hapisten kaçmış, bir yerlerde kendine başka bir hayat kurmuştu ve karısı da hiç kuşkusuz

onun yanındaydı. T.X. bu sorunu kendi kafasında çözmüş-tü, neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Polis Şefi, John Lexman'ın hangi nedenlerle affedildiğini medyaya anlatmış, hikâyenin gazetelerde yayınlanmasını sağlamış, aynı zamanda, Avrupa ülkelerindeki büyük gazetelere bu konuyla ilgili açıklayıcı bir de ilan vermişti.

John Lexman'ın tam da affedildiği ve cezaevinden çıkacağı günde hapisten kaçmasını herkes garip karşılamış, avukatlar bu konuyu uzun zaman tartışmışlardı. Bazı avukatlar kaçtığı için John'un suçlu olduğunu söylüyorlardı ama T.X. gerçeği biliyordu. Kaçış olayı büyük bir dikkatle incelenmiş, araştırılmıştı.

John Lexman adlı mahkûmun kaçmasına bilerek ya da bilmeyerek göz yuman gardiyan işten kovulmuş, ama kısa bir süre sonra kendine Falmouth'da bir birahane açmıştı. Ve onun bu birahaneyi açmak için oldukça çok para harcadığını bilenler, büyük bir rüşvet aldığına inanıyorlardı.

John Lexman'ın kaçışına karısı mı, yoksa Kara mı öncülük etmişti? Bunu kesin olarak kimse bilemiyordu.

John'un hapisten kaçışıyla Kara arasında bağlantı kurmak mümkün değildi. John'u çalıştığı evden kaçırarak Exeter'de bulunmuş, onu "yabancı görünümlü" bir adamın kiraladığı öğrenilmişti. Ama arabayı kullanan şoför asla bulunamadı, o da hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Kara'nın Wembley'deki hangarında duran iki küçük uçağı da yerlerindeydi, hiçbir yere uçmamışlardı. T.X. o meşum sa-

bah Dartmoor üzerinde uçarken gördükleri küçük uçağın kime ait olduğunu da asla öğrenemedi.

T.X., yetkililerin, kaçma olayında küçük bir uçağın kullanıldığına inanmamalarına şaşıyor, içinden gülüyordu onlara. O anda gözlerinin önünden geçen manzaraya boş gözlerle bakarken, mahkemede John'un yargılanması sırasında yaşanan olayları hatırladı.

İçini çekerek elindeki gazeteyi yan tarafa bıraktı, ayaklarını karşıdaki boş koltuğa uzattı ve derin düşüncelere daldı. Bir süre sonra başını kaldırdı T.X., diğer gazeteyi eline aldı ve Newbury ile Paddington arasındaki tren yolculuğunun son kısmında ilginç haberler olup olmadığına baktı.

Çok geçmeden o gazetede, başlığı "Tierra del Fuego'da Maden Zenginliği" olan iki sütunluk bir yazı gördü. Yazıda St. Sebastian Körfezi yakınındaki bataklıklardan, Guarez Celman nehrindeki yolculuktan, balta girmemiş ormanlarda geçirilen gecelerden söz ediliyordu. Yazının sonunda, bölgede yapılan jeolojik kazılarda siyenit, porfiri, trakit ve diyalit gibi maden yatakları bulunduğu anlatılmıştı.

Yazı "G.G." imzası atan biri tarafından kaleme alınmıştı. T.X.'i iyi tanıyan herkes, onun çok meraklı bir adam olduğunu bilir, söylerdi. T.X. ünlü kâşiflerin, seyyah yazarların çoğunu bilirdi ama bu "G.G." kısaltmasını pekiyi hatırlayamadı. Bir süre sonra bunun "George Grossmith" olabileceğini düşündü, ama emin olamazdı. O yazının yazarını çok merak ediyordu ve ofisine gider gitmez Times'da arkadaşları olan bir editöre telefon etti.

Ama editör ona, “Bizim bölümde böyle bir yazar yok, özür dilerim, dostum,” diye cevap verdi. “Aslında adını kısaltan yazarların adlarını dışarıya vermemiz yasak, bilirsin, ama sana gayri resmi olarak ‘G.G.’nin ‘George Gathercole’ olduğunu söyleyebilirim. Hani şu kolunu bir aslana ya da onun gibi bir hayvana kaptırmış olan kâşif vardı, hatırlarsın...”

T.X. “Tanrım, tabii ya!” diye söylendi. “Evet, George Gathercole, nasıl a hatırlayamadım!”

Editör, “Evet, dostum,” dedi ve T.X.’in teşekkür etmesini bile beklemeden kapadı telefonu.

T.X. bu konuyu kısa bir süre sonra unuttu ve o sabah John Lexman’ın mülküyle ilgili bir şeyler yapması gerektiğini hatırladı.

John Lexman ve karısının hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmaları sonrasında, yakın arkadaşı olarak onun bazı işleriyle T.X. ilgilenmeye başlamıştı. Lexman’ın, vasiyetinde işlerini takip etmesi için onu vekil olarak gösterdiğini öğrenince pek şaşırmadı T.X. Çünkü John evlenmeden önce de onun bazı işlerine yardımcı olmuş ve karısının küçük bir mülkünün satışına da yardım etmişti.

John’un gelirleri kitap satışlarının olaylardan sonra artmasıyla beraber, sürekli olarak artıyordu. Diğer yandan, Grace Lexman’ın ondan uzakta yaşayan bir halası bir süre önce ölmüş ve “mutsuz yeğenine” oldukça büyük bir servet bırakmıştı.

T.X. o sabah kendisine danışmak için gelen avukata, "Onların vekâletini bir yıl daha alacağım," dedi. "Ama bu süre sonunda mahkemeye gidip vekillikten çekileceğim."

Yaşlı ve hayal gücü pek de geniş olmayan avukat ona, "Bir gün buraya dönecekler mi acaba?" diye sordu.

T.X. sabırsızmış gibi bir ifadeyle derin bir nefes aldı ve "Elbette döneceklerdir, Avukat Bey," diye cevap verdi. "Lexman'ın romanlarındaki kahramanlar sonunda daima yuvalarına dönerler. O da zamanı gelince ortaya çıkacak, yuvasına dönecek ve hepimizi heyecanlandıracak, mutlu edecektir, ben inanıyorum buna."

T.X., Lexman'ın bir gün gerçekten de yuvasına döneceğine inanıyordu. Bu inancını bir gün olsun yitirmemişti.

Polis Şefi ayrıca, muhteşem Mr. Kara'nın da günün birinde büyük bir hata yaparak onun ellerine düşeceğini biliyordu, buna olan inancı da tamdı.

Yunanlı hakkında garip hikâyeler anlatılıyor, pis kokan dedikodular dolaşıyordu etrafta, ama bunların gerçek olduğunu kanıtlamak hiç de kolay değildi. Sonuçta zengin ve başarılı insanların çoğu hakkında bu tür dedikodular her zaman duyuluyordu, bunu olağan kabul edenler çoktu.

Bazı söylentilere göre, Kara Arnavutlukla toplum liderliği ya da başkanlıkla tatmin olmuyordu, gözü daha yükseklerdeydi. Bu dedikodulara göre, Kara çok hırslı bir adamdı. Babası Yunanlıydı, ama bir zamanlar Arnavutlukta iktidarı

ellerinde tutmuş olan Mpret'lerin kanını da taşıdığına inanılıyordu.

Kara, güç sahibi olmak için elinden gelen her şeyi yapabilecek bir adamdı. Geniş bir topluma yayılan söylentilere göre, Kara çok zengin bir adamdı ve büyük servetini de güç sahibi olabilmek için harcamakta bir an bile tereddüt etmeyecekti. Bunu kolayca yapabileceğini gösteren bazı örnekler de vardı zaten. Adamın bir hedefi vardı ve oraya varmak için her şeyi yapabiliyordu.

T.X.'in kasasında, "Scandalaria" adını verdiği, kapağı çelik olan, üç kilitli, küçük, kırmızı bir not defteri vardı. Detektif bu deftere arada sırada, hiçbir zaman yayınlanmayacak ve çoğu zaman bazı sorunlarının, olayların çözümünde kendisine yardımcı olmuş bazı çalışmaları not ediyordu. T.X. aslında kendisine yardımcı olduğunu düşündüğü zaman, hiçbir bilgi kaynağını küçümsemez, her kaynaktan yararlanmaya çalışırdı.

O gün de John Lexman olayını düşünürken, Yunanlı Kara'nı verdiği büyük partiyi hatırladı T.X. Mansus yapılan konuşmaları kelimesi kelimesine anlatan yazılı bir rapor hazırlayacak ve rapor o akşam T.X.'in elinde olacaktı. Mansus, Kara'nın çok etkili bazı kişilere rüşvet verdiğini, yine hükümette çok etkili olan bir Müsteşarı büyük paralar vererek iflastan kurtardığını henüz söylememişti T.X.'e. Daha sonra söyleyecekti, ama T.X. bunu kendine yakın bazı güvenilir kaynaklardan zaten öğrenmiş bulunuyordu.

Mansus, Albemarle Sokağındaki lüks kumarhaneyi biliyordu, ama hükümette çok etkili bir adam olan Adalet Bakanının sinir hastası karısının sık sık oraya gittiğini ve bir gece tam 6.000 sterlin kaybettiğini duymamıştı. Kadın bu para kaybını hizmetkârların yaptığı önemsiz bir hırsızlık olayı olarak bildirmişti polise ve T.X.'in haberi vardı bu olaydan. Scotland Yard'dan birkaç detektif olayı araştırmaya çalışırken, hükümette olayı bile önemli kişiler kadının bu ahlaksızlığını biliyor, onu kınıyorlardı.

Bunlar pis işlerdi ama ne yazık ki çoğu zaman kaçınılmaz oluyor, yasaları korumakla görevli insanlar da zor durumda kalıyorlardı, çünkü yüksek mevkilerde olan bazı zayıf karakterli erkek ya da kadınlar bazı yasadışı konularda suç sayılacak davranışlarda bulunmaktan zevk alıyorlardı. Ama T.X.'in bölümü, ne kadar önemli kişiler olurlarsa olsunlar, bu tür pis, yasadışı davranışlarda bulunan ve suç işleyen insanların bu yaptıklarını referans olarak kayda alıyor, saklıyordu.

T.X. her zaman kendi kendine, "Ne olacağını hiç bilemezsin, bunlar bir gün işine yarayabilir," derdi.

Avrupalı kral ve hükümet başkanlarının çoğuyla iyi ilişkiler içinde, yakın arkadaş olan Adalet Bakanı, hükümetin en önemli kişilerinden biriydi. Zengin bir adam değildi Adalet Bakanı, kendi geliri yıllık iki ile üç bin sterlin arasındaydı, kesin bir siyasi görüşü yoktu, şiddet yanlısı politika-dan kaçınır, iki partiyle de iyi geçinir, kimsenin nefretini kazanmaz, kendi işine bakardı. Bray Piskoposunun açık si-

yasetini izlemezdi Adalet Bakanı, ama dört farklı hükümette de görev almış ve politikaları çok farklı olmasına rağmen, bu hükümetlerin hepsinden bakanlığı için çok iyi bir bütçe çıkarmayı başarmıştı.

Bu çok uyumlu Adalet Bakanının karısı olan Leydi Bartholomew bir süre önce San Remo'ya gitti. Gazeteler bu haberi herkese duyurdular ve kadının sosyal görevlerini gerektiği gibi yerine getiremediğini yazdılar.

Her zaman, her şeyden kuşkulanan bir adam olan T.X. bakan karısının asabiyeci doktoru ya da aile doktoru konusunda bilgi edinemedi ve kendine göre bazı sonuçlar çıkardı, kararlar aldı. Kendine göre yaptığı bir araştırmayla ünlü kişilerin yasadışı, ya da ahlak dışı davranışlarını, hareketlerini öğrendi ve bunları kendi not defterine kaydetti.

Leydi Mary Bartholomew'nun adı T.X.'in düzensiz kayıtlarında birçok kez geçiyordu. T.X.'in araştırma sonuçlarına göre, Leydi M. Bartholomew 1874'de, Balmorey Kontunun yedinci kızı olarak dünyaya geldi, kadının Belinda Mary adında bir kızı vardı.

T.X. pek fazla uğraşmadan Bakanın karısı hakkında başka bilgiler de edindi. Kırmızı kaplı not defterine yazdıklarını gözden geçirdikten sonra, Leydi Bartholomew'nun sezon dışında Londra dışına gitmesinin nasıl bir nedeni olabileceğini düşündü. Öğrendiğine göre, Bakan karısının sinirleri çok bozuktu, depresyon tedavisi görüyordu ve Londra'dan ani ayrılışının nedeni de bu olmalıydı. T.X., konu hakkında bilgi almak için Mansus'u ofisine çağırdı.

“Leydi Bartholomew’nun Charing Cross’ta gidişini gördün mü, Mansus?”

Mansus başını salladı, “Evet, gördüm, Şef.”

“Kadın yalnız mı gitti?”

“Yanında sadece hizmetçisi vardı. Ama kadın gerçekten hasta gibi görünüyordu, Şef.”

T.X. o kadına hiç sempati beslemiyordu, yüzünü hafifçe buruşturdu ve “O kadın ayladan beri hastaymış zaten,” diye mırıldandı. “Pekâlâ, kadın Belinda Mary’yi yanına almamış mıydı yani?”

Mansus şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Belinda Mary mi?” diye sordu. Sonra birden hatırladı ve “Haa, kızını demek istiyorsun, değil mi Şef?” diye sordu. “Hayır, kızı Fransa’da bir yerde okuldaymış.”

T.X. ıslıkla popüler bir şarkıdan bir parça çaldı, küçük kırmızı defterini kapadı ve yerine koydu.

Sonra hafifçe gülümsedi ve “Belinda Mary gibi garip isimleri nerden bulurlar da çocuklarına koyalar, anlamam bir türlü!” diye söylendi. “O Belinda Mary denen kız da bir garip yaratık olmalı herhalde! Her neyse, bazen ben de saçmalıyorum galiba, değil mi, Mansus? Büyük insanlar konusuna konuşurken daha dikkatli olmalıyız sanırım. Ne o, sen de bir şeyler kaybetmiş gibi aranıp duruyorsun, ne var?”

Mansus bir süre daha araştırdı ceplerini.

“Bazı notlar almıştım da, Şef. Sana soracağım birkaç soru vardı ve onlardan biri de Leydi Bartholomew ile ilgiliydi. O kadını altı aydan beri takip ediyor, gözetim altında tutuyoruz. Bu göreve devam etmemizi istiyor musun?”

T.X. bir süre gözlerini kısarak düşündü ve sonra başını iki yana salladı.

“Benim o kadınla ilgilenmemin nedeni, Kara’nın onunla bir ilgisi olup olmadığını anlamaktı, Mansus. O adam gözden kaçırılmaması gereken bir insan, onu takip etmeye devam etmeliyiz sanırım.”

Mansus ceplerini karıştırmaya devam ederek, bir sürü zarf, mektup ve buruşmuş kağıt parçası çıkardı ve bunu yaparken birkaç kez burnunu çekti.

T.X. onun yüzüne baktı ve “Ne o, nezle mi oldum yoksa dostum?” diye sorarak güldü.

“Hayır, Şef. Ama ben Kara’nın bir suçlu olduğuna inanmıyorum bir türlü. Şimdiye kadar onun yasadışı bir şey yaptığını pek görmedik sanıyorum, değil mi? Maliye Bakanlığı onun bir açığını bulamadı, adam çok yakışıklı ve Londra’nın en popüler erkeklerinden biri, öyle değil mi, Şef?”

T.X. önce bir şey söylemedi, yüzünü buruşturdu ve sonra, “Kör müsün sen be adam?” diyerek başını iki yana salladı. “Büyük çete ya da örgüt reislerinin her şeyi başkalarına yaptırdıklarını, kendi ellerini mümkün olduğunca kirletmediklerini bilmiyor musun sen, Mansus? Sevdği kıza

istediği değerli kolyeyi alabilmek için patronunun kasasını soyan bir adam bundan büyük zevk alır, başına neler gelebileceğini hiç düşünmez bile. Dünyada işlenen suların çoğunun nedeni birbirine benzer – suç işleyenler birilerine yaranmak, hoş görünmek isterler. Örneğin bir alkolik olduğu içi karısını öldüren Doktor X, komşuları onu saygın bir adam olarak gördükleri için, cesedi bir yere gtremedi. Bir başka adam, kendine iyi bir pozisyon hazırlamak, dostlarının ve iş arkadaşlarının saygısını kazanmak için, nedendir bilinmez, iki ya da üç karısını hep banyo küvetinde boğarak öldürür. Ona saygı göstermedikleri zaman korkunç derecede fkelenenler vardır. Zengin bir borsacı, bir sürü insanın bir milyon sterlinini dolandırdı ve bunu paraya ihtiyaç olduğu için değil, sadece zevk olsun diye yaptı. Olduğundan daha zengin görünmek için muazzam bir malikâne, büyük bahçeler yaptırdı...”

Mansus yine hafif burnunu çekti. Sonra espri yapar gibi hafif gülümseyerek, “Pekâlâ şef,” dedi. “Karısını bayıltana kadar dven adam da başkalarına yaranmak için mi yapar bunu?” diye sordu.

“Karısını dven adam dünyanın en adi insanlarından biridir, Mansus, dostum. “Karısı onu sevmediği için dver adam onu. Bu bizim geçerli tutkumuzdur, ulusal karakteristiğimizdir, büyük ya da kk, çoğu suların temel nedenidir. Bu nedenle Kara büyük bir suçludur ve hayatı kötü bir şekilde sona erecektir, göreceksin.”

T.X. bunları söylerken ayağa kalkıp pardösü ve fötr şapkasını giydi ve "Pekâlâ, ben şimdi dostumuz Kara'yı görmeye gidiyorum, Mansus," diye devam etti. "İçimde onunla konuşmam gerektiğini söyleyen bir ses var, bir şeyler hisseder gibiyim, dostum. Onun bana işime yarayacak bir şeyler söyleyeceğini hissediyorum, ama yanılıyor da olabilirim tabii."

Kara ile son zamanlarda pek görüşmemişti T.X. Onunla İngiltere'ye döndükten sonra sadece bir kez konuşabilmiş, ama Yunanlı ona, John Lexman ve karısının nerde olabilecekleri konusunda hiçbir şey bilmediğini ısrarla söylemiş, o konuda en küçük bir bilgi vermemişti.

Cadogan Meydanı yakınındaki malikâne iki sokağın birleştiği bir noktada, bir yol kavşağında, büyük bir binaydı. Pencereleri, sade, kibar perdeleri, cilalı, parlak sarı pirinç kapı kolları ve renkli kapsıyla tipik bir İngiliz eviydi. Bina eskiden ünlü şarap uzmanı, garip zevkleri olan bir adam olduğu söylenen Lord Henry Gratham'ın şehirde kaldığı zaman yaşadığı evdi. Görenlerin söylediğine göre, malikânenin bodrumuna büyük bir şarap mahzeni vardı.

Yine söylentilere göre, Gratham House denen büyük malikânenin o zaman iki tane olan şarap mahzenleri çok ünlüydü ve herkesin görmek istediği bir yerdi. Henry Gratham Kongo'da bir av gezisinde bir filin saldırısına uğrayıp öldükten sonra, mülkünü yönetenler malikâneyi kısa zamanda satmayı başarmışlardı. Fakat yine bir rivayete göre,

malikaneyi satın alan Yunanlı Kara şarap sevmezdi ve mahzenlerin kapılarına duvar ördürüp kapatmıştı onları.

T.X. malikâneye gidip kapıyı çaldığı zaman, kıyafeti çok düzgün ve saygılı davranan bir uşak açtı ona kapıyı ve büyük bir salona götürdü onu. Büyük şöminede bir ateş çatırdayarak yanıyordu ve şömine rafının üstündeki duvarda Yunanlı Kara'nın büyük, çerçeveli bir yağlıboya portresi asılıydı.

Ama uşak onu orada yalnız bırakmadı ve salonun karşısındaki geniş merdiveni göstererek, "Lütfen bu taraftan bu yurun, efendim," dedi.

Merdivenin üst başında sağa ve sola doğru giden bir koridor vardı. Sağ ve sol koridorların sonlarına birer kapı, ikisinin arasında da belirli aralıklarla iki kapı daha görülüyordu.

Uşak onu bu kapılardan birinin önüne götürdü ve elini kapı tokmağına uzatıp açmak üzereyken, T.X. onun yüzüne dikkatle baktı ve sakın bir ifadeyle, "Ben seni daha önce bir başka yerde gördüm galiba, dostum," dedi. "Yanılmıyorum, değil mi?"

Adam hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Mümkündür, efendim," diye cevap verdi. "Bir ara Constitutional'de garson olarak çalışmıştım."

T.X. de başını salladı ve "Evet, herhalde orada gördüm seni," dedi.

Uşak kapıyı vurup yavaşça açtı ve T.X.'in adını söyleyerek geldiğini haber verdi.

T.X. büyük bir salona girdi, çok güzel döşenmişti burası ama yine de İngiliz salonlarının o kendine has rahatlığını, güzelliğini göremedi orada.

Kara büyük bir yazı masasının arkasından hemen kalktı ve hızlı adımlarla ve gülümseyerek T.X.'e doğru yürüdü.

T.X.'in elini samimi bir tavırla kavrayıp sıktı ve "Bu benim için hiç beklenmedik bir zevk oldu, Detektif," dedi.

T.X. yaklaşık bir yıldan beri görmemişti Yunanlıyı ve bu garip genç adamın hiç değişmemiş olduğunu gördü. Kara yine skiden olduğu gibi kendinden çok emin ve kararlı görünüyordu. Başarılı sosyal yaşantısı onu hiç şımartmamıştı, misafirine karşı yine her zamanki gibi samimi, sevecen ve neşeli davranıyordu.

Kara masadan kalkıp elindeki not defteriyle onun emrini bekleyen genç kıza baktı ve gülümseyerek, "Şimdilik bu kadar yeter, Miss Holland," dedi.

T.X. güzel sekreter kıza baktı ve "Yunanlı dostumuz sekreter olarak güzel kızları seçmesini de çok iyi biliyor ve bu da çok doğal tabii!" diye düşündü. Sonra belli etmemeye çalışarak kızın kahverengi parlak saçlarına ve güzel, biçimli bacaklarına bir göz attı.

T.X. kadınlar konusunda oldukça çekingen bir adamdı. Oldukça kararlı, işiyle biraz fazla meşgul olduğu için, evliliği aklına bile getirmeyen, adeta evde kalmış denebilecek

bir bekârdı. Bazen bu konuyu hatırlıyor, ama evlendiği takdirde kendini işine yeterince verememekten korkuyordu. Ama bu narin, güzel kıza karşı ilgi duymayacak kadar da hissiz bir adam değildi elbette, sonuçta o da hala genç sayılabilecek, güçlü bir erkekti.

Kara onun kıza baktığını görmeden geldi ve hafif bir kahkaha atarak, “Şimdiye kadar duyduğun en garip, en komik isim neydi acaba, söyler misin, Detektif?” diye sordu. “Biraz önce bu konuyu Miss Holland ile tartışıp gülüşüyorduk, çünkü Maggie Goomer adlı bir kadından garip bir mektup aldım.”

Genç kız bunu duyunca tatlı bir gülümsemeyle onlara baktı ve T.X. içinde bir şeylerin kıpırdar gibi olduğunu hissetti.

Kara’nın kendisinden cevap bekler gibi baktığını görünce, “Ben de kısa bir süre önce böyle bir isim duydum ve garip geldi bana,” dedi. “Yani Belinda Mary adı da bana oldukça garip geldi işte.”

Kara yine hafifçe gülümsedi ve “Vay canına!” dedi. “Bu isim bana da yabancı gelmedi aslında...”

T.X. o sırada yine sekreter kıza bakıyordu.

Fakat kızın kendisine biraz da küstahça ve onu küçük görüyormuş gibi bir ifadeyle baktığını görünce gözlerini Kara’ya çevirdi T.X. Genç kız ondan pek de hoşlanmamış gibi bakıyordu. Sonra patronuna baktı ve hiç konuşmadan salondan çıkıp gitti.

Kara kızın arkasından baktı ve her zamanki gibi gülümseyerek, "Seni sekreterim Miss Holland ile tanıştırmayı unuttum, Detektif, özür dilerim," diye konuştu. "Güzel kız ama değil mi?"

T.X. bir an düşündü ve söyleyecek başka bir şey bulamamış gibi, sadece "Evet," diyerek sustu.

Kara derin bir iç çekti ve "Etrafımda güzel şeyler görmek hoşuma gidiyor, Detektif," dedi. T.X. nedenini bilmiyordu ama onun bu sözüne birden sinirlendiğini hissetti.

Yunanlı şömine rafına giderek oradan gümüş bir sigara tabakası aldı ve açarak T.X.'e bir sigara ikram etti. Kara'nın üzerinde gri renkli, zarif bir ev kıyafeti vardı ve oldukça ciddi bir kıyafet olmasına karşın onun atletik yapısına çok uygun düşmüş, muntazam vücut hatlarını çok güzel belli etmişti.

Sigaraları yaktıktan sonra, "Sen çok şüpheli bir adamsın, Mr. Meredith," diye konuştu.

T.X. onun ne demek istediğini pek anlamamış gibi, meraklı bir ifadeyle yüzüne baktı ve "Şüpheli bir adam mıyım, nasıl yani?" diye sordu.

Yunanlı Kara başını salladı ve bir an düşündü. Sonra, "Burada çalışan bütün adamlarımı incelemek istediğinden eminim, Detektif," diye devam etti. "Aşçımın, uşağımın, sekreterimin geçmiş yaşantıları konusunda bilgi sahibi olmadan rahat etmeyeceğine inanıyorum. Yanılmıyorum herhalde, değil mi?"

T.X. gülerek ellerini hafifçe havaya kaldırdı ve onun yüzüne baktı.

“Özür dilerim dostum, ama bu da benim zayıf yanımdır işte,” diye konuştu. “Fakat aynı zamanda işimin de gereği ve oradan gelen bir alışkanlık, ne diyebilirim ki? Elemanlarının hepsi konusunda pek bir şey diyemeyeceğim, ama o çok ilginç bir adam olan şoförün hakkında bir şeyler öğrenmek isterdim doğrusu!”

Kara bir an şaşırmış gibi kaşlarını çattı, ama çabuk toparladı kendini. Bir an düşündü ve sonra umursamaz bir tavırla ve iki kelime arasına biraz mesafe koyarak, “Oh... Brown mu?” dedi.

“Ben adının Smith olduğunu sanıyordum, ama önemi yok...Gerçek adı Poropulos’tu zaten, değil mi?”

Kara yine hafifçe güldü, başını iki yana salladı ve “Yapma, Detektif!” dedi. “Ben o adamı işten çıkaralı uzun zaman oldu, dostum.”

T.X. de gülerek başını salladı ve “Herhalde emekli maaşı da bağladın, değil mi?” diye sordu.

Yunanlı bir süre onun yüzüne ciddi bir ifadeyle bakıp düşündü ve sonra, kelimelerin üstüne basarak, “Ben eski çalışanlarıma karşı çok iyi davranırım bayım,” diye cevap verdi ve hemen konuyu değiştirdi. “Bu ziyaretini neye borçluyum acaba, sorabilir miyim?”

T.X. ona cevap vermeden önce paketten bir sigara aldı ve “Şey...bana bir konuda yardımcı olabileceğini düşündüm,

Kara, dostum," diye cevap verdi. Ve sonra elindeki sigaraya baktı.

Kara başını hafifçe salladı ve "Sana yardımcı olabilirsem çok mutlu olurum tabii," diye cevap verdi ona. "Ama sen, belki benim için çok daha yararlı olabilecek arkadaşlığımızı ilerletme konusunda pek istekli davranmadım, benimle samimi dost olmaktan kaçındın, değil mi, Detektif?"

Aslında kolayca utanmayan, hiç çekinmeden konuşan T.X. ona sırtıarak baktı ve "Kusura bakma, ben utangaç bir adamım," diye cevap verdi. "Bu yüzden hoşlandığım insanlarla bile kolayca arkadaşlık ilişkisi kuramıyorum, bu da eksik yanlarımdan biri işte, ne yaparsın! Sen herkesi tanıdığın için geldim sana..." Bir an durdu ve onun yüzüne sert ifadeyle bakarak birden, "Haa, aklıma gelmişken sorayım, şu güzel sekreterin ne zamandan beri burada çalışıyordu acaba?"

Kara birden şaşırdı ve cevap vermeden önce, düşünüyormuş gibi bir süre tavana baktı. Sonra, "Dört ay...hayır, hayır, aslında üç ay oldu işe başlayalı," diye cevap verdi. "Çok iyi, çalışkan bir sekreter o genç bayan, bir sekreterlik okulundan yeni mezun olmuştu. Pek konuşkan değil, az konuşuyor ama onun durumundaki kızların hepsinden çok daha iyi eğitim almış. Örneğin, çok iyi Yunanca biliyor, okuyup yazabiliyor."

T.X. "Vay canına, bulunmaz hazine!" diyerek başını salladı.

Kara da gülümsedi ve “Gerçekten öyle,” dedi. “Adresini öğrenmek istersen söyleyeyim sana, Detektif. Kız Marylebone Yolu No. 86a’da yaşıyor. Hiç arkadaşı yok, akşam işten çıkınca çoğunlukla doğrudan evine gidip odasına kapanıyor, gezip eğlenmeye pek düşkün değil. Patronuna karşı da çok saygılı ve de oldukça soğuk tavırlı olduğunu söyleyebilirim.”

T.X. gözlerini kısarak baktı onun yüzüne ve soğuk bir ifadeyle, “Bütün bunları neden söyledin bana, Kara?” diye sordu.

Yunanlı dudaklarını büzdü ve soğukkanlı bir tavırla, “Merak ettiğin bu ayrıntıları öğrenmek için uğraşmaktan kurtarmak istedim seni, Detektif,” diye cevap verdi. “Mesleğin gereği bunları merak edeceğini ve araştırmak isteyeceğini düşündüm ve sana yardımcı olmak istedim işte!”

T.X. kendini tutamadı ve hafif bir kahkaha attı. Sonra bir an düşündü ve “Oturabilirim, değil mi?” diye sordu.

Yunanlı yan tarafta duran tekerlekli bir koltuğu ona doğru itti ve T.X. oturdu. Arkasına iyice yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve derin bir nefes aldı, çok rahatlamış gibi bir hali vardı.

Bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra T.X. yumuşak bir ifadeyle, “Sanırım sen çok zeki bir adamsın, Mösyö Kara,” diye konuştu.

Yunanlı onun bu sözünden bir şey anlamamış gibi, ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı. Birkaç saniye düşündü ve sonra,

zoraki bir gülümsemeyle, "Ama senin ziyaretinin nedenini anlayabilecek kadar zeki olmadığım açık," diye konuştu.

T.X. dudak büktü ve "Bunda anlaşılmayacak bir şey yok, dostum," diye cevap verdi. "Sen şehirde pek çok insan tanıyor sun. Örneğin Leydi Bartholomew'yu da tanıdığını eminim."

Kara bu kez bir an bile düşünmeden, "Evet, evet, o hanımefendiyi çok iyi tanırım, Detektif," diye cevap verdi.

T.X. onun bu kadar hızlı cevap verdiğini görünce, kendisinin oraya geliş nedenini tahmin ettiğini anladı. Yunanlının yüzüne ısrarlı bir ifadeyle bakarak, "Leydi Barholomew şehir dışındaymış," diye devam etti. "Böyle beklenmedik bir zamanda nereye ve neden gittiği hakkında bir bilgin olabilir diye düşündüm. Yanılıyor muyum acaba, Mösyö Kara?"

Yunanlı başını iki yana sallayarak güldü ve "Yapma, Detektif!" dedi. "Bu seçkin hanım bir rastlantı sonucu tanıştığı bir adama neden gideceği yer hakkında bilgi versin ki! Böyle saçma bir şey olabilir mi yani?"

T.X. biraz önce yaktığı sigarasının ucundaki ateşe baktı ve "Evet, ama öğrendiğime göre, o hanımdan imzalı bir senet almışsın, doğru mu bu?" diye sordu.

Yunanlı şaşırmış gibi, gözlerini açarak onun yüzüne baktı ve "Senet mi almışım?" diye sordu.

O kadar şaşırmıştı ki Yunanlı, başını hızla iki yana salladı ve T.X. onun rahatlamış gibi bir ifadeyle kendisine baktığını görünce, o soruyu sorduğuna pişman oldu. Polis Şefi o

anda bir hata yaptığını anladı – bu kadar kesin konuşması doğru olmamıştı.

Ama T.X. hata yaptığını anlamasına rağmen, yine de ısrarla adamın üstüne gitti ve “Yani benim duyduğuma göre, bir yerden ya da birinden büyük borç alan birinin borçlandığı kişiye kendi imzasıyla verdiği borç senedinden söz ediyorum, Mösyö Kara,” diye konuştu.

Kara bir an düşündü, ona cevap vermedi, sadece masasındaki bir çekmeceyi açıp içinden bir anahtar aldı ve onu T.X.’e getirip uzattı.

Alçak sesle, “İşte kasamın anahtarı burada, Detektif,” diye konuştu. “Sana izin veriyorum, kasamı açıp içinde ne varsa kontrol edebilir, Leydi Bartholomew’ya ait bir borç senedi olup olmadığına bakabilirsin...” Bir an düşündü ve sonra incinmiş gibi bir sesle, “Benim bir tefeci olduğuma inanmıyorsun, değil mi?” diye sordu.

T.X. hiç düşünmeden, “Böyle bir düşünmem mümkün mü, dostum?” diye yalan söyledi ona.

Ama Yunanlı anahtarı ısrarla ona uzatmaya devam etti.

“Kasama bakmanı ısrarla istiyorum, Detektif,” diye devam etti. “Öyle sanıyorum ki, Leydi Bartholomew’nun bana olan borcu yüzünden hastalandığını düşündün sen – kasama bakıp kendini ikna et ve aynı zamanda ben de bu şüphenden kurtulup rahatlayayım.”

Bunu duyan normal bir insan ya da basit düşünen bir detektif hiç kuşkusuz ona hemen itiraz ederdi. Böyle bir şey

düşünmediğini, böyle bir niyeti olmadığını, elinde arama izni olmadan herhangi bir insanın özel belgelerine bakamayacağını, bunu yapmaya yetkisi olmadığını ve onun zarif davranışından da yararlanamayacağını söylerdi elbette. Ama T.X. normal düşünen bir insan ya da polis değildi.

Yunanlının yüzüne hafifçe gülümseyerek baktı ve şaka yapıyormuş gibi bir ifadeyle, “Şu meşhur yatak odası kasa-sının anahtarı mı bu?” diye sordu.

Kara garip bir ifadeyle baktı onun yüzüne ve “Bir gün benim olmadığım bir zamanda açtığınız kasa değil bu, Mr. Merdith, “diye konuştu. “Ben o kasayı değiştirdim. Ama bunu yapmaktan korkuyorsan açıkça söylemelisin bana.”

T.X. yavaşça yerinden kalktı ve “Bunda korkulacak ne var canım?” diyerek güldü. “Mademki kasaya bakmamı çok istiyorsun, seni kırmak istemem, pekâlâ, bakalım o halde!”

Kara derin bir iç çekti ve kapıya doğru yürürken, “Tamam o halde, hadi sana yolu göstereyim,” dedi.

Koridora çıkıp sonuna kadar yürüdüler ve Kara sondaki büyük odaya girdi. Odada büyük, kare şeklinde ve demir parmaklıkları olan bir pencere vardı. Yüksel ve geniş ocakta büyük bir ateş yanıyordu ve dışarıda hava oldukça soğuk olmasına rağmen, odanın havası aşırı sıcaktı.

Kara onun yüzüne baktı ve “Bir İngiliz erkeği olarak, bir odanın bu kadar ısıtılması gibi bir garipliği herhalde pek anlamayacaksın, Detektif,” dedi.

Yatağın ayakucuna yakın bir yerde, duvarla aynı düzeyde, kasanın büyük, yeşil renkli kapısı görölüyordu.

Yunanlı ona baktı ve "İşte, Mr. Meredith," diye konuştu. "Remington Kara'nın bütün gizli ve değerli belgeleri bu kasanın içinde, emrinde, onları istediğin gibi inceleyebilirsin."

T.X. kısa bir süre gözlerini kısarak kasaya baktı, biraz düşündü ve sonra Kara'nın yüzüne bakarak, "Sanırım şu anda buna hiç gerek," diye konuştu.

Kara da gülümsedi ve "Aslına bakarsan ben de zaten böyle düşünmüştüm," dedi.

T.X. "Çok garip, ama bu konuda seninle nedense aynı fikirdeyim," diyerek kasa anahtarını ona uzattı.

Yunanlı şaşırdı ve "Gerçekten açmayacak mısın kasayı?" diye sordu.

T.X. ona cevap vermedi, sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Sonra garip bir ifadeyle Yunanlının yüzüne baktı ve "Görebildiğim kadarıyla bu kasa bir Magnus," diye konuştu. "Ama çok nazik davranarak bana verdiğin anahtarın üzerindeki yazıya bakılırsa, markası 'Chubb'. Bunca yıllık polislik deneyimime dayanarak söyleyebilirim ki, aslında bu Chubb marka anahtarlar Magnus marka kasaları pek açmazlar."

Kara bunu duyunca adeta şoke oldu, gözlerini açarak onun yüzüne baktı ve "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Nasıl yaptım bu aptallığı ben? Tabii ya, şimdi hatırladım, seyahatte çıkarken bu kasanın anahtarını bankama bırakmıştım –

ben şehre bu sabah döndüm, biliyor musun? Hemen uşağı bankaya gönderip aldırayım o anahtarı.”

T.X. nazik bir ifadeyle, “Hiç zahmet etme, dostum,” diye mırıldandı. Cebinden yassı bir deri çanta çıkardı ve açtı. Çantada çeşitli şekillerde ve boyutlarda çok sayıda çelik maymuncuk vardı. T.X. bunlardan birini çıkardı, yine çantada bulunan bir sapı alıp maymuncuk ucu ona taktı.

Yunanlı onun bu çalışmasını bir süre şaşkın gözlerle izledi ve sonra, daha fazla dayanamadı ve rahatsız olmuş gibi bir ifadeyle, “Ne yapıyorsun sen, dostum?” diye sordu.

T.X.hafifçe gülümsedi ve onun yüzüne bakarak, “Biraz sabırlı ol, şimdi ne yapacağımı göreceksin, aziz arkadaşım,” dedi.

Elindeki saplı maymuncuğu kasanın küçük kilit deliğine soktu, bir süre hafifçe sağa sola doğru oynattı. Çok geçmeden kasa kilidinden çıtırtıya benzer bir ses duyuldu ve bu ses tekrarlandı. T.X. birkaç saniye bekledi, maymuncuğu hafifçe oynattı, sonra kasa kapısının kolunu tutup çevirdi ve kapıyı yavaşça çekerek ardına kadar açtı.

Sonra Yunanlının yüzüne baktı ve “Hiç de zor değilmiş, değil mi?” diye sordu.

Kara şoke olmuş gibi, şaşkın bir ifadeyle ona baktı bir süre. Sonra yüzü birden değişti, gözleri öfkeyle parladı ve birden atılıp kapısı açık duran kasanın önünde durdu.

T.X.'in yüzüne bakarak, sert bir sesle, "Sanırım bu oyun fazla uzadı, Mr. Meredith," diye homurdandı. "Eğer kasamı aramak istiyorsan, bir arama izni almalısın, dostum."

T.X. omuzlarını silkti, sonra hiç konuşmadan kasanın kilidinde duran maymuncuğunu geriye çekip sapından çıkardı ve ikisini deri çantaya koyup onu da cebine soktu.

Sonra neşeli bir iadeyle Yunanlının yüzüne bakarak güldü ve yumuşak, nazik bir ifadeyle, "Bunu sen istediğin için yaptım, Mösyö Kara," diye konuştu. "Hiç kuşkusuz bana blöf yaptığını, kasanın içine bakmama izin vermeyeceğini biliyordum, adım gibi emindim bundan. Bana John Lexman'a ne olduğunu söylemediğin gibi, kasayı da asla göstermeyecektin elbette."

Yunanlı bu kez tam isabet almış gibi sendeledi.

Kara'nın yüzünde derin bir endişe ifadesi belirdi. Dudaklarını gererek muntazam, beyaz dişlerini gösterdi, öfkeyle parlayan gözlerini kıstı, çenesi öne doğru çıktı ve yüzü, insanlık ifadesi kalmamış gibi, bir anda kapkara kesildi.

Ellerini garip, kuşku uyandıracak bir tarzda geriye doğru atarken, "Sen...sen..." diye tısladı.

T.X. hemen geriye sıçradı ve "Ellerini hemen yukarıya kaldır, Kara!" diye bağırdı.

Yunanlı onun elindeki tabanca namlusunun göğsünün tam ortasına doğru yönelmiş olduğunu görünce, hiç tereddüt etmedi ve ellerini hemen havaya kaldırıp teslim olduğunu belirtti.

T.X. onun yüzüne bakarak memnun bir ifadeyle hafifçe gülümsedi ve “Sanırım ellerini daha önce de böyle kaldırdın sen, değil mi, dostum?” diye sordu.

Sonra sol eliyle Kara’nın pantolon arka cebini yokladı. Ceppe silindir şeklinde bir şey buldu ve çekip aldı onu. Yunanlının cebinden aldığı cisim bir tabanca, hatta bir bıçak bile değildi. Bir el fenerine benziyordu bu alet, ama bir ucunda ampul ve cam değil de, tuzluk ya da biberlik gibi küçük delikler vardı.

T.X. el fenerine benzeyen bu bir başı delikli aleti elinde bir süre çevirip inceledi ve üzerindeki nikel düğmeye basar gibi yapınca, Kara birden avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Tanrı aşkına, dikkatli ol! Onu bana doğru tutma ve sakın o düğmeye basma! Yalvarırım sana, yapma bunu Detektif!”

T.X. meraklı gözlerle önce ona, sonra elindeki alete baktı ve “Ne o, yoksa patlar mı bu şey?” diye sordu.

“Hayır, hayır!”

T.X. el fenerine benzeyen aleti yere, halının üstüne tuttu ve dikkatle, yavaşça düğmesine bastı. Aletten hışırtıya benzer bir ses çıktı ve içinden fışkıran bir sıvı halıyı lekeledi. Birkaç saniyede miktar sıvı fışkırdı ve hemen kesildi. T.X. meraklı gözlerle halıya baktı. Parlak halının rengi tamamen değişmiş, lekelenen yerden duman çıkmaya başlamıştı. O anda odaya keskin ve kötü bir koku yayıldı. T.X. önce halı-

ya baktı ve sonra başını kaldırıp gözlerini Yunanlının bembeyaz kesilmiş olan yüzüne dikti.

Başını iki yana salladı ve "Sülfürik asit bu, değil mi, Kara, dostum?" diye sordu. "Müthiş bir adamsın sen yani! Takdir ettim seni!"

İriyarı ve güçlü bir adam olmasına rağmen, Yunanlı ayakta zor duruyordu. T.X.'in söylediklerini hiç sesini çıkarmadan dinledi. Polis şefi de Kara ile ataları ve gelecekteki durumu hakkında aklına gelen her şeyi söyledi ona.

Yunanlı bir süre sonra kendini biraz toparlar gibi oldu ve T.X.'e yalvaran gözlerle bakarak, "Onu sana karşı kullanmayacaktım, yemin ederim," diye kekeledi. "Etrafımda bir sürü düşmanım var, Meredith, inan bana. Onu kendimi korumak için taşıyordum üzerimde. Bana saldırmak isteyenler üzerimde bu aletin bulunduğunu öğrenince korkup uzaklaşıyor, yanıma pek yaklaşmıyorlar. Yemin ederim, onu sana karşı kullanmayacaktım. Kasa konusunda da seni kandırdığım için özür dilerim, dostum."

T.X. "Çenenin boşuna yorma, Kara," diye konuştu. "Sen beni değil, asıl ben seni kandırdım, değil mi?" Durdu ve onun elinde duran korkunç küçük aleti almak için elini uzatan Yunanlıya bakarak, "Saçmalama da çek şu elini geriye," diye devam etti. "Onu sana geri verecek kadar aptal olamam herhalde, değil mi? Onu Scotland Yard'a götüreceğim, uzun zamandan beri böyle yeni bir silah tipi görmemiştik. Sanırım içinde basınçlı hava da var bunun, değil mi?"

Kara ağlamaklı bir yüzle ona baktı ve sessizce başını salladı.

“Gerçekten zekice hazırlanmış bir silah bu, Rum dostum...” T.X. durdu ve bir an düşündükten sonra, “Sendeki gibi bir beynim olsaydı bunu daha mükemmel bir silah haline getirirdim,” diye ekledi ve Yunanlıyı orada perişan bir halde bırakıp dışarıya çıktı, ayrıldı oradan.

BÖLÜM IX

“Sevgili Mr. Meredith,

Yapmak istediğim küçük şaka kötü sonuçlandığı için ne kadar üzüldüğümü ve utandığımı anlamam sana.

Bildiğin ve sana da kanıtladığım gibi, senin gibi insanlık için çalışan adamlara büyük hayranlık duyarım ben.

Umarım o tatsız sabah yaşadıklarımızı unuturuz ve sen de bana, senden özür dilemem için bir fırsat daha tanırırsın.

Eğer bunu yapamazsam senin gözünde saygısını kaybetmiş bir adam olarak kalacak ve kendime olan saygımı da yitirmiş bir adam olarak yaşamaya çalışacağım.

Umarım gelecek hafta benimle yemeğe gelirsin, seni çok ilginç bir adam olan George Gathercole ile tanıştırmak istiyorum. Bu adam Patagonya’dan yeni döndü ve onun mektubunu bu sabah alabildim.

Yazdığına göre, Patagonya’da çok büyük ve ilginç keşiflerde bulunmuş.

Seninle samimi bir dostluk kurmaya çalışırken bunun tam tersine davranarak her şeyi berbat ettiğim için senden ne kadar özür dileysem azdır.

Umarım her şeye rağmen beni affedecek kadar hoşgörülü bir adamsındır.

İkimiz arasında bir barış elçisi olduğundan habersiz olacak olan Gathercole ile tanışmaya razı olur ve bu davetimi kabul edersen, onun bu uzun süreli keşif gezisi için harcadığım büyük paralar da boşa gitmemiş olacaktır.

Tekrar özür diliyor, saygılarımı sunuyorum, Mr. Meredith.

"REMINGTON KARA"

Kara yazdığı mektubu katladı ve bir zarfın içine koydu. Sonra masanın üstündeki zili çaldı ve T.X.'in hoşuna gitmiş, ama ona hiç de hoşgörüyü bakmamış olan genç kız yan odadan çıkıp onun yanına geldi.

"Bu mektubun, üzerindeki adrese ulaştırılmasını istiyorum, Miss Holland."

Genç kız başını salladı ve mektubu almak için bekledi. Kara masadan kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı.

Birkaç adım attıktan sonra birde durdu ve kıza bakarak, "T.X. Meredith'i tanıyor musun sen?" diye sordu.

Kız, "Evet, yani adından söz edildiğini duydum, efendim," diye cevap verdi.

Kara onun yüzüne baktı ve "Çok zeki bir adamdır o," dedi. "En iyi silahım bile onun karşısında işe yaramadı, etkisiz kaldı."

Genç kız meraklı bir ifadeyle onun yüzün baktı ve "En iyi silahınız nedir acaba, Mr. Kara?" diye sordu.

Kara sadece, "Korku," dedi ve sustu.

Kızın kendisine başka sorular sorup açıklama isteyebileceğini düşündü, ama hayal kırıklığına uğradı, kız sessizce durdu onun karşısında. Fakat Kara konuşmak istiyordu ve birinin kendisine cesaret vermesine, onu teşvik etmesine de pek ihtiyacı yoktu.

Derin bir iç çekti ve genç kızın yüzüne bakarak, "Bir adamın bir yerini kesersen, ama yarası zamanla kapanır," diye konuştu. "Birini kamçılarsın, ama o insan onun acısını da zamanla unuttur gider. Ama bir adamı korkutur, endişelendirir, ona ya da sevdiği birine – sevdiği insandan söz etmek daha etkilidir – kötü bir şey olacağını söylersen, ona kolayca unutamayacağı kadar büyük bir acı vermiş olursun. Korku bir zalimdir, despottur, harap etmekten daha müthiş, kazığa çakılmaktan daha güçlüdür. Korkunun birçok gözü vardır, normal göz sadece saçmalığı görür ama korku dehşeti gösterir insana..."

Genç kız sakın bir ifadeyle, "Sizin inancınız bu mu?" diye sordu.

Kara ona bakıp hafifçe gülümsedi ve "Başka inançlarım da var tabii, Miss Holland," dedi.

Genç kız zarfı eline aldı, yere bakarak kenarını masanın kenarında gezdirdi bir süre. Sonra gözlerini kaldırıp patronunun yüzüne baktı ve alçak sesle, "Böyle korkunç bir silah kullanmanın haklılığı nerde olabilir" diye sordu.

Yunanlı yumuşak bir ifadeyle, “Bir sonuç almayı garanti eder korku,” diye cevap verdi ona. “Örneğin, çok istediğim bir şeyi normal yollardan elde edemedim diyelim. Ama mutlu olmam, huzura kavuşmam, kendimi tatmin etmem için o şeye mutlaka sahip olmam gerekiyor. Onu paramla satın alabilirsem sorun çözülmüş demektir. Ya da onu bana getirebilecek olan insanları satın alabilirsem bu da sonuca ulaşmamı sağlayacaktır. Çok istediğim bu şeyi herhangi bir marifetim kanalıyla elde edebileceğime inanırsam, o marifetimi, hünerimi kullanırım, aksi takdirde...”

Genç kız dudak bükerek baktı ona, omuzlarını silkti ve “Anlıyorum,” diye mırıldandı, başını salladı. “Sanırım şantajcılar da böyle hissediyor.”

Yunanlı bir an şaşırmış gibi baktı kızın yüzüne, başını iki yana salladı ve “Bu kelimeden hiç hoşlanmam ve yanımda kullanılmasını da hiçbir zaman istemem,” diye konuştu. Biraz sinirlenmiş, bozulmuş gibiydi. “Para almak için şantaj yapmak adiliktir bence.”

Ama genç kız hafifçe gülümsedi ve “Evet, ama bazı adamlar bunu çok zaman kullanırlar,” dedi. “Ve sizin söylediğinize göre de, kullanırken haklı olduklarını düşünürlər.”

Yunanlı yüzünü buruşturdu ve “Anlayış meselesi bu,” dedi. “Benim gözümde şantaj yapan insanlar kötü, suçlu kişilerdir – yani T.X.’in günlük yaşantısında sık sık karşılaştığı türden insanlardır...” Durdu ve bir an düşündükten sonra, sanki öğür veriyormuş gibi bir ifadeyle, “Ben T.X.’e bü-

yük saygı duyuyorum,” diye devam etti. “Büyük ihtimalle sen de onunla tekrar karşılaşacaksın, sanırım seninle konuşmak isteyecek ve benim hakkımda bazı sorular soracaktır sana. Söylememe gerek var mı, bilmiyorum, ama...”

Kara durdu ve söylemek istediği şeyden vazgeçmiş gibi, omuzlarını silkerek hafifçe gülümsedi.

Genç kız onun yüzüne baktı ve soğuk bir ifadeyle, “Hiç kuşkusuz sizin işleriniz konusunda başka insanlarla konuşacak değilim, efendim,” dedi.

Yunanlı gülümsemeye devam ederek, “Sanırım senin haftalık ücretin 3 sterlindi, değil mi yavrum?” diye konuştu. “Ama sen zeki ve çalışkan bir kızsın, çalışmandan memnunun ve sana zam yaparak haftalığını 5 sterline çıkaracağım.”

Genç kız ciddi bir ifadeyle ve alçak sesle, “Teşekkür ederim, efendim,” dedi. “Ama ben haftalık maaşımdan memnundum.”

Yunanlı onun bu sözünü duyunca şaşırdı ve biraz da sinirlenmekten alamadı kendini.

Bir insanın Remington Kara’nın iyiliğini reddetmesi ona göre, bir tür hakaret sayılırdı. T.X. ile tartışmalarının nedenlerinden bazıları da zaten detektifin, onun iyiliksever görünmeye çalışmasını umursamamasıydı.

Kara bir an düşündükten sonra zile basarak uşağını çağırdı.

“Fisher, Gathercole adında bir misafir bekliyorum,” dedi. “Bir kolu olmayan, engelli bir beyefendidir bu, geldiği zaman ona karşı saygılı davran, yardımcı ol. Sabırsız bir adamdır, onu salona al ve bir bahane bulup ben gelene kadar beklet, onu mutlaka görmeliyim. Ben şimdi dışarıya çıkıyorum, ama saat 6.30’da geri döneceğim. Ben geri dönene kadar adamın gitmesine engel olmalısın. Onu kütüphaneye alırsan sanırım kitaplarla ilgilenecek, oyalanacaktır.”

Saygılı uşak Fisher hafifçe eğilerek, “Emredersiniz, efendim,” dedi. “Dışarıya çıkmadan önce kıyafet değiştirecek misiniz acaba?”

Kara, başını iki yana salladı ve “Hayır, böyle gideceğim,” dedi. Sonra pencereden sokağa baktı ve hafifçe titreyerek, “Hava çok soğuk galiba, bana kürk paltomu getir,” diye ekledi. “Şöminedeki ateş sakın sönmesin, gelen mektupları yatak odama koy ve Miss Holland’ın öğle yemeğini de zamanında verin ona.”

Fisher onu arabasına kadar götürdü, arabadaki kürklü örtüyü bacaklarına sardı, kapıyı dikkatle kapadı ve eve döndü. Ama patronu gittikten sonra adamın tavırları, hareketleri oldukça değişti. Kara’nın çalışma odasına girip masanın üzerindeki kâğıtları toplayarak düzene koyması aslında doğal hareketlerdi.

Kara’nın masasındaki çekmeceleri aceleyle açıp içlerine bakması da doğal karşılanabilirdi belki, çünkü patronu bir yere kadar güvenirdi ona.

Kara, emrinde çalışan insanlarla belirli bir düzeye kadar arkadaş olur, onlarla çoğu zaman sohbet ederdi. Neşeli, mutlu olduğu zamanlarda korumasına "Fred" diye hitap eder, bazen hiçbir nedeni yokken cömertliği tutar, uşağına maaşı dışında para verirdi.

Mr. Fred Fisher patronunun odasında bir süre arama yaptı, önce bir şey bulamadı, ama bir süre sonra, Kara'nın çek defterini bir çekmecede kâğıtların altında gördü. Çek defterindeki son koçana bakılırsa, Kara bir gün önce bankadan 6.000 sterlin para çekmişti. Uşak bunu görünce kaşlarını yukarı kaldırdı, çek defterini eski yerine yerleştirdi, dudaklarını büzdü ve çalışma odasından çıktı. Bir an düşündükten sonra, genç sekreter kızın, Kara'nın cömertçe yaptığı bağışlara teşekkür için gelen mektupları düzenlediği, gereklenlere cevap yazdığı kütüphaneye gitti.

Uşak şöminedeki ateşe birkaç odun attı, sekretere bir istediği olup olmadığını sordu ve sonra dışarıya çıkıp araştırmasına devam etti. Bu kez Kara'nın yatak odasına girdi, araştırmasına orada devam etti. Kasaya elini sürmedi, doğruca Kara'nın o sabah gelen mektupları koyduğu yazıhane çekmecesine gitti, ama orada bir şey bulamadı.

Uşak yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran telefona baktı ve hafifçe gülümsedi. Kara, çalışanlarına bu telefonun doğrudan Scotland Yard'a bağlı özel bir hat olduğunu söylemişti.

Fisher telefona baktı ve kendi kendine, "Garip iş!" diye mırıldandı.

Kapalı kapının önünde bir süre durdu, kapıyı boydan boya tutan ve kenardaki demir yuvasına giren çelik mandala hafifçe gülümseyerek baktı. Sonra onu küçük topuzundan tutup yavaşça, sessizce kaldırdı ve ucunu kapı kenarındaki yuvasına yerleştirdi.

Bir süre sonra mandalı kaldırıp açtı, yuvasına koydu, odadan çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapadı. Koriorda sessizce ilerledi, bir an durup kaşlarını kaldırarak düşündü, sonra merdivenden aşağıya, hole indi.

Merdivenin sonuna yaklaşmıştı ki, Kara'nın hizmetçisi birkaç basamak çıkarak onu karşıladı ve "Mr. Kara'yı görmeye gelen bir bay var, Fred," dedi. "İşte, kartı burada!"

Fisher kadının uzattığı tepside kartı aldı ve okudu: "Mr. George Gathercole, Junior Gezgine Kulübü," yazıyordu kartta.

Uşak Fisher birden hareketlendi ve "Tamam, ben ilgilemeyeceğim bu misafirle," diyerek koşar adımlarla holün diğer ucunda bekleyen adamın yanına gitti.

Mr. George Gathercole garip kıyafeti ve görünüşüyle hemen insanın dikkatini çeken bir adamdı. Üzerinde damalı, eski bir palto vardı ama başının arkasına doğru hafifçe eğik duran silindir şapkası yeniydi, parlıyordu. Çenesi siyah, gür ve karışık sakalının altında görünmüyordu.

Garip görünüşlü adam, mermer şömine rafının biraz üst tarafında, duvarda asılı duran Remington Kara portresine bakarak kendi kendine bir şeyler mırıldanırken, bir yandan

da hafifçe sakalının ucunu çekiştiriyordu. Burnunun üzerine bir kısaçlı kelebek gözlük, bir kolunun altında iki kalın kitap vardı. Dikkatli bir adam olan Fisher, misafirin paltosunun altında buruşuk, mavi bir elbise, ayaklarında büyük, siyah botlar ve bileklerinde incili kol düğmeleri olduğunu gördü.

Misafir, evin uşağını görünce ona şöyle, küçümser gibi bir ifadeyle baktı ve sonra kolunun altındaki kitapları başıyla ona göstererek, emreder gibi, sert bir sesle, "Al şunları benden," dedi.

Fisher kalın kitapları almak için uzandı, ama adam ona yardımcı olmak için kolunu bile kımıldatmadı, elini kaldırmadı. Uşağın eli tesadüfen adamın bileğine değdi ve şaşırdı Fisher, adamın o kolu takmaydı. Fisher tahta bileğe değen parmaklarını hemen geriye çekti. Adam o zaman sağ eliyle eldivenli sol elini tutup çekti, çıkardı ve paltosunun cebine attı.

Gathercole uşağın yüzüne baktı ve "Kara nerde?" diye homurdandı.

Fisher nazik bir ifadeyle, zoraki de olsa hafifçe gülümse-di ve "Çok geçmeden geleceğini söyledi efendim," diye cevap verdi.

Misafir, "Dışarıya mı çıktı yani?" diye sordu. "O halde bekleyemem onu. Benim geleceğimi bildiği halde neden beklemedi de dışarıya çıktı yani? Ben üç yıldır yoktum, bütün bu zaman içinde dışarıya çıkması yetmedi mi ona?"

“Mr. Kara sizi bekliyordu efendim, en geç saat altıda geri döneceğini söyledi.”

Adam sabırsızlık içinde “Saat altıda mı, Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Ben saat altıya kadar onu bekleyecek kadar salak bir insan mıyım yani?”

Misafir durdu, sinirli bir ifadeyle etrafına bakındı ve yine sakalının ucunu çekti.

“Demek altıda gelecek, öyle mi? O halde geldiği zaman Mr. Kara’ya benim sözümü tuttuğumu ve buraya geldiğimi söylersin. Şu kitapları da ver bana bakayım!”

Fisher şaşırıldı ve “Fakat beyefendi...” diye kekeledi, itiraz etmek istedi.

Adam, “Kitapları bana ver diyorum!” diye bağırdı.

Sol elini paltosunun cebinden çıkarıp birkaç saniye içinde bileğine yeniden taktı ve uşağın istemeyerek uzattığı iki kalın kitabı yine geldiği zaman olduğu gibi, koltuğunun altına sıkıştırdı.

“Mr. Kara’ya söyle, onu istediğim uygun bir zamanda arayacağım. Bana uygun olan bir zamanda arayacağım onu, anladın, değil mi? Hadi şimdi ben gidiyorum.”

Fisher onun önüne geçip durdurmak istedi ve “Fakat efendim, biraz bekleseydiniz keşke...” diye kekeledi.

Gezgin adam ona öfkeli bir ifadeyle baktı ve “Ben üç yıldır bir şeyler bekledim dostum, yeter, daha fazla bekleyemem,” diye homurdandı. “Mr. Kara’ya söyle, beni hiç bek-

letmeden görebileceği zaman haber versin bana, o zaman yine gelirim!”

Öfkeli kâşif hızlı adımlarla yürüyüp evden çıktı ve kapıyı da arkasından hızla çekti, vurup gürültüyle kapadı. Fisher şaşkın bir halde kütüphaneye gitti. Sekreter genç kız bazı mektupları zarflara koyuyordu ve uşağı görüce meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Fisher genç kıza baktı ve üzgün bir ifadeyle, “Korkarım başım büyük derde girdi, Miss Holland,” dedi.

Kız şaşırdı ve “Neler oluyor, Fisher?” diye sordu. “Neden böyle şaşkın ve tedirginsin sen? Seni korkutan bir şey mi oldu?”

“Mr. Kara’nın beklediği ve görmeyi çok istediği bir misafiri vardı, adam geldi...”

Miss Holland, “Evet, biliyorum, Mr. Gathercole’u bekliyordu Patron.”

Fisher başını salladı. “Evet, işte o bay geldi, Miss Holland. Ama ben adamı beklemesi için ikna edemedim, beni dinlemedi ve hemen çıkıp gitti, oldukça da sinirliydi.”

Genç kız düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü ve başını sessizce iki yana salladı.

“Mr. Kara çok sinirlenecek bu işe. Ama sen ne yapabilirsin ki? Keşke beni çağırısaydın, belki ikimiz birden ısrar ederek onun gitmesine engel olabilirdik...”

Fisher hafifçe gülümsedi ve “Adam bana düşünme fırsatı bile vermedi ki, Miss Holland,” diye söylendi. “Ama bir

daha gelirse hemen sana getireceğim onu, belki sen yumuşatabilirsin o adamı, oldukça aksi bir tip.”

Genç sekreter kız da hafifçe gülümsedi ve başını salladı. Fisher kapının önünde durdu ve “İstediğin bir şey var mı, Miss Holland?” diye sordu.

“Mr. Kara saat kaçta geleceğini söyledi sana?”

“Saat altıda geri dönerim dedi.”

“Burada hemen yerine ulaştırılması gereken önemli bir mektup var.”

“Bizim kuryeyi çağırayım mı, Miss Holland.”

“Hayır, hayır, bu çok önemli bir mektup, başına bir şey gelmesin, bence bunu sen götürsen çok daha iyi olur.”

Kara önemli mektuplar göndermek istediği zaman başka kimseye güvenmez, kurye olarak Fisher’e görev verirdi.

“Tamam, o halde ben giderim, Miss Holland.”

Fisher o anda zaten evden çıkmak için bir bahane arıyordu ve böyle bir fırsatın çıkmasına çok sevindi. Genç kızın kendisine uzattığı zarfı aldı ve göz ucuyla baktı varış adresine:

Zarfın zerinde, “Sayın Mr. T.X. Meredith, zel Hizmetler Bölümü, Scotland Yard, Whitehall,” yazıyordu.

Fisher zarfı aldı ve sokak kıyafetini giymek için odasına gitti. Malikne çok büyük olmasına rağmen, Kara’nın evinde çalışan insan sayısı kısıtlıydı ve evde sürekli olarak sadece uşak Fisher ve bir hizmetçi kalıyordu. Aşçı ve diğer çalı-

şanlar sadece gündüz saatlerinde geliyor, akşam olunca gidiyorlardı.

Kara, hiç beklenmedik bir zamanda, çok daha erken döndü gittiği yerden, ama kimseye görünmedi ve o geldiği zaman evde Fisher'den başka sadece sekreter genç kız ve evin hemen tüm işlerine bakan orta yaşlı hizmetçi vardı.

Miss Holland o gün de masada oturmuş, öğleden sonra daktiloda yazdığı mektupları gözden geçiriyordu ama aslında aklı başka bir yerdeydi. Çok geçmeden ön kapının yavaşça kapandığını duydu ve kalkıp pencereye giderek so-kağa baktı. Gözden kaybolana kadar Fisher'in arkasından baktı ve sonra aşağıya, hole inerek mutfığa gitti.

Kara yemek davetleri vermediği için, kemerli büyük bir yeraltı odası olan mutfak pek sık kullanılmıyordu, ama genç kız daha önce de girmişti buraya.

Miss Holland mutfığa girince, bazen aşçı olarak da görev yapan hizmetçi ayağa kalkarak şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve hafifçe güldü. "Seni burada görmek benim için zevktir, genç hanım," dedi.

Genç kız da gülümsedi ve "Burada kendini yalnız hissetmeni istemedim, Miss Beale," diye karşılık verdi ona.

Orta yaşlı hizmetçi kadın, "Yalnızlık hissetmek mi?" diyerek yine güldü. "Ben artık burada saatlerce yalnız başıma oturmaya alıştım, Miss Holland. Sadece şu karşıdaki kapıya bakınca nedense hafifçe ürpermekten alamıyorum kendimi."

Kadın bunu söylerken parmağını uzattı ve mutfağın dibindeki boyasız, eski kapıyı gösterdi genç kıza.

Sonra, "Orası Mr. Kara'nın şarap mahzeni," diyerek açıkladı. "Oraya ondan başka giren olmaz. Onun bazen oraya girdiğini biliyorum, çünkü bir gün erkek kardeşimin – kendisi polistir – öğrettiği şekilde kapıya bir pamuk ipliği sıkıştırdım ve ertesi sabah ipin koptuğunu gördüm."

Miss Holland, sakın bir ifadeyle, "Mr. Kara bazı değerli belgelerini, kâğıtlarını orada saklıyor," diye konuştu. "Bir gün bunu kendisi söyledi bana."

Hizmetçi kadın başını hafifçe salladı ve "Vay canına!" diye söylendi. "Mr. Kara keşke diğer mahzenin kapısına yaptığı gibi buraya da bir duvar ördürse. Bazen geceleri burada otururken, o kapının açılacağını ve Afrika'da öldürülen o deli lordun hayaletinin çıkacağını hayal ediyor, ürperiyorum, Miss Holland."

Miss Holland bir kahkaha attı ve kadına bakıp, "Şimdi senden bir iyilik isteyeceğim, Miss Beale," dedi. "Mektuplar için pul kalmamış evde Hemen gidip biraz pul alman gerekiyor."

Miss Beale hemen ayağa kalktı ve Cadogan Meydanında yaşayanların gözüne malikânenin saygınlığını düşündüğü için şapkasını almaya gitti. Miss Holland da onun arkasından terk etti mutfağı ve bir üst kata çıktı.

Sonra yine pencereye gitti ve sokağa, uzaklaşan Miss Peale'nin arkasından baktı.

Hizmetçi kadın gözden kaybolunca Miss Holland hemen harekete geçti. Çantasını açıp içinden küçük bir para çantası ve onun içinden de yeni, çelik bir anahtar çıkardı. Acele adımlarla koridoru kat etti, Kara'nın yatak odasına girdi ve doğruca kasanın önüne gitti.

Miss Holland büyük kasayı birkaç saniye içinde, hiç zorlanmadan açtı ve içindekileri fala karıştırmadan incelemeye başladı. Kasanın tabanında ve arka tarafında dört tane çelik çekmece vardı. Çekmecelerden iki tanesi kilitsizdi ve içlerinde sadece Kara'nın Arnavutluktaki mülklerinin belgeleri, hesapları vardı.

Üstteki iki çekmece kilitliydi. Miss Holland bu ihtimale karşı hazırlıklıydı ve bir başka anahtarla bu çekmecelerden birini açıp içeri inceledi, ama aradığını bulamadı, onu yuvasına itip tekrar kilitledi. İkinci çekmeceyi açarken elleri titriyordu, son şansıydı, son umuduydu bu çekmece.

Son çekmecedeki birkaç tane küçük mücevher kutusu vardı. Kutuları teker teker alıp dışarıya çıkardı Miss Holland ve üç aydan beri aklından çıkmayan ve umutsuzluk içinde aradığı o şeyi çekmecenin dibinde buldu.

Kırmızı maroken deri kaplı, kare şeklinde bir kutuydu bu. Genç kız büyük bir sevinçle, mutlu bir çığlık atmamak için kendini zor tutarak elini uzattı ve kutuyu aldı.

Miss Holland yüksek sesle, "İşte, sonunda buldum seni!" dedi. Ama ayı anda arkasında uzanan bir el genç kızı bileğinden yakaladı. Miss Holland korku içinde dönüp arkasına bakınca, Kara'nın gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

BÖLÜM X

Miss Holland birden dizlerinin çözüldüğü hissetti ve bayılacağını düşündü. Boş olan eliyle bir yana dayandı ve Kara'nın soluk yüzüne baktı, adamın kara gözlerinde büyük bir kararlılık ifadesi vardı.

Kara yumuşak bir ifadeyle konuşarak, "Şu elindeki küçük kutuyu bana ver bakayım, Miss Holland," dedi.

Sonra genç kızın elindeki kutuyu kapar gibi aldı, çekmeceye koydu, çekmeceyi kapayıp kilitledi ve anahtarı kilitten çekip dikkatle baktı ona. Sonra kasanın kapağını kapadı ve dikkatle kilitledi.

Bir an düşündü ve başını iki yana sallayarak, "Öyle görünüyor ki, kasayı yine değiştirmem gerekiyor," dedi.

Genç kızın bileğini iyice sıktı ve onu oradan çıkarıp kütüphaneye götürene kadar da bırakmadı. Orada kızın bileğini bıraktı, onunla kapı arasında durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve alaycı gülümsemesiyle uzun süre onun yüzüne baktı.

Sonra, gülümsemeye devam ederek, "Şimdi seninle bu konuda ne yapabiliriz diye bir düşünelim bakalım," diye konuştu. "Dışarıya gönderdiğin elemanlarım eve döndüğü

zaman polis çağırıp bu yaptığını onlara anlatabilir, ya da cezayı ben kendim verebilirim, ne diyorsun Miss Holland?”

Genç kız kendini toparladı ve büyük bir soğukkanlılıkla, “Benim fikrimi soracaksanız, polise gitmenizi tavsiye ederim size, Patron,” diye konuştu.

Miss Holland bunu söyledikten sonra belini masanın kenarına dayadı, elleriyle masayı tuttu ve hiç korkmadan onun yüzüne baktı.

Kara, “Ben polisten hoşlanmam,” dedi ama o sırada kapı vuruldu.

Yunanlı gidip kapıyı açtı, oradaki kişiyle bir şeyler konuştu ve sonra kapıyı kapadı, elindeki pulları getirip masanın üzerine bıraktı.

Kızın yüzüne bir süre daha baktı ve sonra, “Dediğim gibi, polisten hiç hoşlanmam,” diye devam etti. “Ben kendi yöntemlerimi beğenirim, küçük hanım. Bu olayda sen hiç kuşkusuz polisten korkmuyorsun ve büyük olasılıkla da onlar için çalışıyor olabilirsin. Mr. T.X. Meredith için çalıştığını söylesem yanılmış olmam herhalde, değil mi, Miss Holland?”

Miss Holland, çok sakın bir ifadeyle, “Ben Mr. T.X. Meredith’i hiç tanımam, Mr. Kara,” diye konuştu “ve polisle hiçbir ilgim olmadığına da inanmalısınız.”

Kara dudaklarını büzerek baktı ona, başını hafifçe iki yana salladı ve “Her halükarda polisten hiç korkmuyor gibi görünüyorsun, küçük hanım,” diye devam etti konuşması-

na. "Bu nedenle seni polise teslim etmeyi hiç düşünmüyorum ben. Bir düşünelim bakalım..." Sustu, gözlerini kıstı ve bir süre hiçbir şey söylemeden düşündü.

Miss Holland masaya yaslandığı yerden sakin bir halde, sanki ondan hiç korkmuyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu patronuna. Üç aydır onun emrinde çalışıyor, rolünü çok iyi oynuyordu, ama yine de her gün yaşadığı gerginliği üzerinden atmak kolay değildi. Şimdi tam amacına ulaşmak üzereyken yakalanmış, her şey berbat olmuş, işini başaramamıştı. Bu çılgın adam ona her şey yapabilirdi, dakikalar geçerken korkusu da artmaya başlamıştı. Kendisini bu adamın karşısında çok güçsüz, çaresiz hissediyordu.

Kara ona bakarak dişlerini sıktı ve yüzünü buruşturarak, "Polis seni tutuklasa adın bütün gazetelerde çıkacak tabii," diye devam etti konuşmasına, "Gazeteler haberle beraber resmini de basacaklardır ..."

Genç kız güldü ve "Bu benim de hiç hoşuma gitmez aslında, Patron," dedi.

Yunanlı sanki pencereye gitmek istiyormuş ve onun yanından geçecekmiş gibi, ona doğru birkaç adım attı ve "Evet, gerçekten hoşuna gitmeyecektir bu," diyerek başını salladı. Ama onun hizasına geldiği anda birden döndü, onu yakaladı ve kollarının arasına alıp kendine doğru çekerek, kız daha ne olduğunu bile anlamadan, dudaklarından öptü onu.

Sonra, "Eğer bağırırsan bir daha öperim seni," dedi. "Çünkü evde kimse yok. Miss Beale'i daha çok pul alması için yeniden postaneye gönderdim."

Miss Holland, çırpınıp onun elinden kurtulmaya çalıştı ve "Bırak beni be adam!" diye bağırdı.

Yunanlı o zaman genç kızın gözlerindeki korku ifadesini gördü ve gücünü kullanarak istediğini yaptığı eski günlerini hatırladı, büyük bir zevk duydu bundan ve dişlerini göstererek sırıttı.

Genç kızın yüzüne bakarak bir kahkaha attı ve "Evet, şimdi korkuyorsun benden, değil mi, küçük kaltak!" diye homurdandı. "Hem de çok korkuyorsun! Bağırırsan tekrar öpeceğim seni diyorum, duyuyor musun beni?"

Genç kız, çırpınmaya devam ederek, "Tanrı aşkına, bırak beni!" diye söylendi.

Kara onu daha fazla tutmadı kollarının arasında, bir kahkaha atarak bıraktı ve genç kız bir an sendeledikten sonra, bütün vücudu titreyerek masasının yanındaki koltuğa çöker gibi oturdu.

Kara onun başına dikildi ve sert bir sesle, sanki hırlar gibi, "Şimdi hiç beklemeden seni buraya kimin ve neden gönderdiğini söyleyeceksin bana, küçük kaltak!" diye söylendi. "Vay canına, senden hiç kuşkulanmadım biliyor musun? Ben senin de, İngiltere'de şu çok sıkça görülen, evlenene kadar hayatını kazanmak için çalışan genç kızlardan biri olduğunu düşündüm hep, nasıl da kandırdın beni!"

Demek sen geldiğin günden beri beni gözetliyor, burada casusluk yapıyordun ha! Benim gibi bir adamı inandırdın, bravo sana yani!”

Miss Holland o anda hızlı düşünüyor ve bulunduğu zor durumdan kurtulmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Uşak Fisher birkaç dakika sonra eve dönecekti. Genç kız nedense Fisher’e güveniyor, onun kendisini bu korkunç adamdan kurtarmak için bir şeyler yapabileceğine inanıyordu. Zaman geçtikçe ondan daha çok korkmaya başlamıştı, bu adamı, onun sandığından çok daha iyi tanıyor, her türlü kötülüğü yapabileceğine inanıyordu. Yunanlı Kara kendisine ihanet edenlere en büyük kötülüğü yapabilecek, hatta öldürebilecek kadar korkunç bir adamdı, genç kız inanıyordu buna.

Kara birden döndü ve sanki onun kafasında geçenleri okumuş gibi, gelip onun tepesinde durdu.

Hafif bir kahkaha attı ve “Korkma, sakın korkma hayatım,” diye konuştu. “Şimdi sen sadece ben ne dersem onu yapacaksın. Ve şu anda ilk olarak, oradan kalkıp benimle beraber aşağıya gelmeni istiyorum senden. Hadi, kalk bakalım o koltuktan.”

Genç kızın tereddüt ettiğini görünce onu kolundan tutup oturduğu yerden kaldırdı ve adeta sürükleyerek odadan dışarıya çıkardı. Hole inerlerken genç kız dil tutulmuş gibi, korkudan tek kelime edemedi. Bir ara kolunu aniden çekip ondan kurtulabileceğini ve sokağa kaçabileceğini düşündü, ama çok geçmeden bunu yapmasının mümkün olmadığını

anladı. Yunanlı onun kolunu o kadar sert kavramıştı ki, tuttuğu yerin bir süre sonra çürüyüp moraracağından emindi genç kız.

Merdiven başında biraz direnmek istedi. Durdu ve “Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu.

Kara onun yüzüne bakarak yine sırttı ve “Korkma, seni güvenli bir yere koyacağım,” diye cevap verdi. “Düşündüm de aslında polise gitmemin çok daha iyi olacağını düşündüm, ama bunu yapmadan önce seni şarap mahzenime kapatacak ve sonra polis çağırıp şikâyetle bulunacağım, hayattım!”

Aşağıdaki büyük ahşap kapının önüne durdular, Kara onun arkasındaki ikinci kapının sürgüsünü çekip açtı. Miss Holland, dış kapının iç yüzünün, içerdeki ikinci kapının da dış yüzünün çelik kaplı olduğunu gördü. Genç kız etrafa bakıp nerde olduğunu anlamaya çalışırken, Kara onu zifiri karanlık şarap mahzeninin içine doğru itti, ama hemen sonra duvardaki elektrik düğmesini çevirip aydınlattı orasını.

Bir kez daha çırpınıp onun elinden kurtulmaya, kaçmaya çalışan genç kızı tekrar mahzenin içine doğru iterken, “En azından karanlıkta bırakmak istemiyorum seni,” diyerek yine bir kahkaha attı. Miss Holland birden acı bir çığlık atınca Kara onun ağzını eliyle kapadı ve bir süre orada tuttu.

“Sana bağırmamanı söylemiştim, değil mi?” diye homurdandı.

Kara birden çok sinirlendi, gözlerinde öfke parıltıları ışıldıyordu. Aniden ona sarıldı, kollarının arasında iyice sıkarak kendine doğru çekti, adeta nefesini kesti, sonra korkunç bir hırsla yine dudaklarından öpmeye başladı onu. Miss Holland birden gözlerinin karardığını, tüm duygularını yitirdiğini hissetti, bu yakışıklı ama o anda canavarlaşmış adamın kolları arasında bayılıp kaldı.

Miss Holland kendine geldiği zaman, portatif, katlanır bir yatak üzerinde yattığını gördü. Doğrulup yatağın kenarına oturdu. Kara gitmiş, kapı kapanmıştı. Mahzenin duvarları beyaz badanalıydı, içerisi kuru ve temizdi. Tavandaki iki elektrik ampulü de yanıyordu ve mahzen aydınlıktı. Biraz ileride bir masa ile bir sandalye vardı ve görünmeyen havalandırma kanallarından ve vantilatörlerden içeriye hava veriliyordu. Burası tam anlamıyla bir hapishaneydi ve Miss Holland, Yunanlının bu yeri daha önce de bu amaçla kullanıp kullanmadığını düşündü.

Mahzeni dikkatle inceledi ve arka tarafında bir başka kapı daha olduğunu gördü. Gidip o kapıyı açmayı denedi, bütün gücüyle yüklendi ama birkaç milim bile oynatamadı yerinden. Siyah çantası hala belinde asılı duruyordu, ama çantanın içinde küçük bir çakı, küçük bir şişe amonyak ruhu ve bir makastan başka bir şey yoktu. Miss Holland bu makası, gazetelerde gördüğü Kara ile ilgili haberleri kesip saklamak için kullanırdı.

Makasın sapına bir mendil sarıp masanın üzerine koydu, böylece daha kolay kavrayabilecek ve gerektiğinde silah

olarak kullanabilecekti onu. Bunları yaparken, şarap mahzeni hakkında duyduklarını hatırlamaya çalışıyor – işittikleri arasında işine yarayabilecek bir şey olup olmadığını düşünüyordu.

Biraz daha düşününce hizmetçi kadın Miss Beale'nin söylediği bir şey geldi aklına. Kadın ona daha aşağıda bir başka mahzen daha olduğunu ama onun hiç kullanılmadığını söylemişti. Kadının dediğine göre, o mahzenin kapısına dışarıdan, dairesel bir merdivenden iniliyordu. Üst ve alt mahzenler arasında bir bağlantı olabilir ve o ikinci şarap mahzenine bu mahzenden de geçilebilirdi belki.

Bulunduğu mahzeni daha büyük bir dikkatle incelemeye başladı Miss Holland. Mahzenin zemini sazlardan örülmüş hasırla kaplanmıştı. Kapıdan itibaren, sazlardan örülmüş hasır zemin kaplamasını kıvrıp rulo haline getirmeye başladı. Mahzenin yarısına kadar geldi ama zeminde aşağıya açılan kapağa benzer bir şey göremedi. Hasır daha rahat katlayabilmek için masayı mahzenin ortasına doğru çekmeye çalıştı, ama masanın duvara çakılı olduğunu gördü. Dizleri üzerine çöküp masanın ayaklarını inceledi ve masanın oraya hasır döşendikten sonra çakıldığını anladı. Onu oradan çekmek zor olamayacak diye düşündü. Ama aslında kapak masanın tam altında değil, biraz yan tarafındaydı.

Elini yumruk yaptı, parmakların kıvrımıyla masanın yan tarafında, zemine birkaç kez vurdu. Kalp atışlarının birden hızlandığını hissetti. Bulunduğu yerin altında bir boşluk var gibi geldi ona. Hemen ayağa kalktı, masaya bıraktığı çanta-

sını alıp içindeki çakıyı çıkardı ve ince hasırını fazla hasar vermeyecek şekilde, dikkatle kesti, onu eski haline getirmek zorunda kalabileceğini düşünüyordu.

Oldukça uzun bir uğraştan sonra, hasırın altındaki kapağı meydana çıkardı. Genç kız kapağın üzerindeki halkayı tutup kuvvetlice çekince, kapak yavaşça yukarıya kalktı, açıldı. Aşağıdaki mahzene baktı, biraz uzakta hafif bir ışık olduğunu gördü. Miss Holland bir an tereddüt etti, sonra kapağın altındaki merdivenden, aşağıdaki ikinci mahzene indi.

İndiği ikinci mahzen, içine kapatıldığı üstteki mahzen-den biraz daha küçüktü. Biraz önce gördüğü hafif ışık daha ilerden, mutfağın altına denk gelen bir yerden geliyordu. Genç kız ayaklarının ucuna basarak, sessizce ışığa doğru ilerledi. Orada birkaç oda vardı ve baktığı ilk oda gayet güzel döşenmişti. Yerde kalın bir halı, etrafta birkaç rahat koltuk, sandalye, rafları kitaplarla dolu bir kitaplık ve bir de okuma lambası vardı. Burası Kara'nın yeraltı çalışma odası olmalıydı ve değerli belgelerini, kâğıtlarını da büyük olasılıkla burada muhafaza ediyordu.

Bu odadan daha küçük bir başka odaya geçiliyordu ve iki oda arasında kapı yoktu. Genç kız, gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledikten sonra, bu küçük odanın çok güzel bir banyo olduğunu gördü.

İçindeki lambanın yanmadığı karanlık çalışma odasına geri döndü ve oradaki hafif aydınlığın daha ilerdeki bir başka odadan geldiğini anladı. Karanlıkta kalın halının üze-

rinde sessiz ve ağır adımlarla ilerlerlerken birden ayağına sert bir şey takıldığını hissetti. Yavaşça eğildi, elini halının üzerinde gezdirdi ve parmaklarına ince, çelik bir zincirin değdiğini hissetti. Genç kız birden şaşırdı, paniğe kapılır gibi oldu. Gördüğü şeyin ne olduğunu anlamak için biraz durdu ve hafifçe geriye çekilerek dikkatle dinledi. Ve kulağına gelen hafif, uzun, devamlı inleme sesiyle dehşete kapıldı, korku içinde titremeye başladı.

Dehşet içinde, titreyerek odanın kapısına gitti, dişleri birbirine çarpıyor, takırdıyordu. Bir süre hiç kımıldamadan, dehşetle açılmış gözleri ve ağzıyla durdu orada.

Sonra kendi kendine, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Londra'da... ve yirminci yüzyılda...!"

BÖLÜM XI

Baş Komiser Mansus'un Scotland Yar binasında bir ofisi vardı, ama adam bu büronun sanki kendisine ait olmadığını, bütün pis işlerin gönderildiği bir bekleme salonuna dönüştüğünü söyler, şikâyet ederdi hep. Miss Holland'ın o dehşetli macerayı yaşadığı gün, bir sivil polis, yüzünde büyük bir korku ve pişmanlık ifadesi olan, gözleri dolu, ağlamak üzere olan ve hizmetçi olduğunu söyleyen bir kadını Mansus'un odasına getirdi. Yirmi yılı bir polisin her zaman görmeye alışık olduğu bir görüntüydü bu ve Mansus kadının halinden pek etkilenmedi tabii.

Mansus kadına karşı nazik olmaya çalışarak, ama yine de oldukça otoriter bir tavırla, "Zırlamayı kes de anlat derdini bana hanım," diye konuştu. "Ne oldu? Soracağım sorulara da doğru dürüst cevap verirsen yardımcı olmaya çalışırım sana, anlıyor musun beni? Yanılmıyorsam sen Leydi Bartholomew'nun hizmetçisiydin, değil mi?"

Gözleri ağlamaktan kızarmış olan Mary Ann, hıçkırdı ve "Evet, efendim," diyerek başını salladı.

"Ve Leydi Bartholomew'nun bir altın bileziğini satmak isterken yakalandın, değil mi?"

Hizmetçi kadın yutkundu, hafifçe başını salladı ve suçunun yüzüne karşı söylenmesine hiç itiraz edemedi, ne diyeceğini şaşırmış gibi, gözlerini korkuyla açarak Mansus'un yüzüne baktı.

Tekrar yutkundu sonra başını kaldırıp, "Evet, efendim," diye cevap verdi. "Ama ben bu bileziği çalmadım, Leydi Bartholomew verdi onu bana, çünkü iki aydır maaşımı vermiyordu. O yabancıya binlerce sterlin verdi, ama zavallı hizmetkârlarına hiç ödeme yapmadı. Sir William, leydinin kumar oynadığını ve o çok değerli enfiye kutusunu o adama verdiğini bilse ne yapardı acaba diye merak ediyorum? Ben de hakkımı ararım elbette, değil mi? Çünkü hanımım Mr. Kara gibi ahlaksız bir züppeye binlerce sterlin ödeyebiliyorsa, bizim maaşlarımızı da zamanında vermeli, haksız mıyım, efendim?"

Mansus birden sinirlendi ve "Daha fazla dinleyemem bu kadını," diyerek kapıda bekleyen polise işaret etti. "Al bunu aşağıya, nezarete götür, dostum," diye homurdandı.

Polis memuru itiraz eden yalancı ve hırsız kadını kolundan tutup götürdü oradan.

Mansus üç dakika sonra T.X.'in yanına gitti biraz önce hizmetçi kadının söylediklerini ona anlattı.

T.X. birden heyecanlandı ve yardımcısının yüzüne bakarak başını salladı. "Bu kadının söyledikleri çok önemli, dostum," diye konuştu. "Onu hemen bana getirsinler, Mansus."

Kadını birkaç dakika sonra T. X.'in odasına getirdiler. Kadın bitkin bir haldeydi, bayılmak üzereydi.

T.X. ona bakarak başını iki yana salladı ve "Ona bir bardak çay getirsinler," dedi. "Otur şu sandalyeye, Mary Ann ve sakın üzülme, sorununu çözmeye çalışacağım, merak etme."

Kadın kenardaki sandalyeye çöker gibi otururken, yalvarır gibi onun yüzüne baktı ve ağlamaklı bir sesle, "Ne olur bırakın beni, efendim..." diye inledi. "Hayatımda daha önce hiç bu duruma düşmedim ben...inanın bana, yalvarırım size!"

T.X. düşünceli bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Tamam, tamam," diye konuştu. "Şimdi sakın ol ve dinle beni..."

"Ben her zaman saygılı bir insan oldum, efendim..."

T.X. derin bir içi çekti ve ona bakarak, "Anlaşıldı, tamam," diyerek başını salladı. "Dinle beni, hanım. Şimdi bana Leydi Bartholomew ve onun Mr. Kara'ya ödediği paralar konusunda bildiklerini tüm ayrıntısıyla bana anlatmanı istiyorum senden..."

"Leydi o adama iki bin sterlin ödedi, efendim...iki sefer biner sterlin olarak ödedi o parayı, iyi biliyorum..."

"Şimdi beni iyi dinle, Mary Ann, bana her şeyi yalansız anlatırsan suçunun kanıtlanmadığını söyler ve seni serbest bırakırım, anlıyor musun beni?"

T.X. kadının ağzından hikâyeyi yalansız, istediği gibi alana kadar oldukça uğraştı onunla. Kadının anlattıkları arasında bazı boşluklar vardı ama T.X. onları kolayca doldurmayı başardı. Sonunda kadının doğru söylediğine ve hikâyesine inandı T.X. Hizmetçi kadının anlattıklarına göre, Leydi Bartholomew kumarda para kaybetmiş ve Kara'dan borç para almıştı. Kara'dan aldığı borç para karşılığında, teminat olarak, bir doktor olarak kayınpederine Rus Çarı tarafından hediye edilmiş olan altın ve üzeri elmaslarla kaplı, çok değerli bir enfiye kutusunu vermişti ona.

Hizmetçi kadın Mary Ann Abigail, Leydi Bartholomew'unun Kara'dan ne kadar borç para aldığını bilmiyordu. Ama bildiği kesin bir şey vardı, Leydi Bartholomew Kara'ya iki bin sterlin ödediği halde, Kara onun o değerli, elmaslı ve altın enfiye kutusunu kadına iade etmemişti. Leydi Bartholomew de Kara'dan o değerli kutuyu geri alamadığı için sinir krizleri geçiriyordu.

Belinda Mary Fransa'daki okulundan eve geldiği zaman, Bartholomew malikânesinde büyük gürültü çıkmış, sinirlenen insanlar birbirlerine bağırıyorlardı. Hizmetçi kadın kavgaların nedenini bilemiyordu.

T.X. hizmetçi kadına, "Demek Miss Bartholomew evine döndü, öyle mi?" diye sordu. "Şimdi nerde peki?"

Hizmetçi kadın Mary Ann, Bartholomew'ların kızları Belinda'nın nerde olduğunu bilmiyordu. Ama Miss Belinda nedense çok sinirlenmiş, öfkelenmişti ve belki de Fransa'ya dönmüş olabilirdi. Kadının dediğine göre, Miss Belinda Dr.

Williams ile görüşmüş ve annesinin bir süre için evden uzaklaşmasının iyi olacağını söylemişti.

T.X. bir an durup düşündü ve sonra başını kaldırıp hizmetçi kadının yüzüne bakarak, "Miss Belinda erken gelişmiş, akıllı bir kız olmalı," dedi. "Genç kız gidip Mr. Kara ile de konuştu mu acaba?"

Hizmetçi kadın Mary Ann,"Oh, hayır, efendim," diyerek başını iki yana salladı. "Miss Belinde gerçekten de çok akıllı ve nazik bir genç kızdır, tam anlamıyla bir hanımefendidir o."

T.X. meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Pekâlâ, bu akıllı genç kız kaç yaşında acaba?" diye sordu.

Mary Ann ona "Miss Belinda on dokuz yaşında, efendim," deyince, Bartholomew'ların kızını kısa, ekose etekli, atkuyruğu saçlı, çilli ve sıska bacaklı küçük bir kız olarak hayal eden T.X. birden şaşırdı.

Sonra hizmetçi kadına, dürüstlükten ayrılmaması konusunda uzunca bir öğüt verdi, maaş almadığı konusunda söylediğinin doğru olup olmadığını bilmediği halde, ona üç aylık maaşını ödedi ve eve dönüp bavulunu toplamasını ve oradan hemen ayrılmasını tavsiye etti.

Hizmetçi kadın Mary Ann gittikten sonra, T.X. bir süre masasında gözlerini kısıp, dudaklarını büzerek oturdu ve düşündü. Gidip Kara ile konuşması yararlı olabilirdi. Kara ona pişmanlığını bildirdiğine göre, şu anda ondan bazı bilgiler alabilirdi belki. Ama bu konuda pek de umutlu değil-

di. Mansus'un kapıda beklediğini görünce, kalkıp onunla beraber onun küçük ofisine gitti.

Mansus'un yüzüne baktı ve "Bu durum kafamı oldukça karıştırdı, dostum," diye konuştu. "Şu anda ne düşüneceğimi gerçekten de tam olarak bilemiyorum, umutsuz bir halde olduğumu söyleyebilirim sana, Mansus."

Mansus yüzünü buruşturdu ve "Eğer bana Kara'nın motivasyonunun ne olduğunu söyleyebilirsen, belki bir çözüm yolu tavsiye edebilirim," dedi.

T.X. dudaklarını büzdü, başını iki yana salladı ve "İşte, şu anda bu konuda hiçbir şey söylemem sana," dedi.

Sonra Mansus'un masasının kenarına ilişti ve bir puro yaktı. Bir süre düşündü ve sonra, "Aslında hemen şu anda gidip o adamla konuşursam, belki de işe yarar bir şeyler alabilirim ağzından diye düşünüyorum, Mansus," dedi.

Yardımcısı meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve odanın bir köşesinde duran bir telefonu göstererek, "Adam evine direkt telefon bağlattı, neden telefon etmiyorsun ona, Şef?" diye sordu.

T.X. birden önce ona, sonra telefona baktı ve "Tabii ya, Polis Müdürünü ikna etti bu konuda, değil mi?" diyerek telefona gitti.

Elini ahizeye atıp bir süre düşündü, ama sonra fikrini değiştirdi ve kaldırmadı onu.

"Hayır, telefon etmeyeceğim ona," dedi. "Yarın haber vermeden gidip görürsem daha iyi olur diye düşünüyorum.

Aslına bakarsan, zavallı Lexman konusunda bana açık vermediğine göre, Leydi Bartholomew konusunda da konuşacağını pek sanmıyorum.”

Mansus masasının üzerindeki not defteriyle oynarken, hafifçe gülümsedi ve “Mr. Lexman’ı tekrar göreceğin konusunda umudunu hiç yitirmeyeceksin, değil mi, Şef?” diye sordu.

T.X. yüzünü buruşturdu ve yardımcısına cevap vermek üzereydi ki, ofisin kapısı vuruldu ve üniformalı bir polis memuru içeriye girip, “Sizin ofise gelen bir mektup var, Şef,” dedi. “Burada olduğunuzu öğrenip göndermişler.”

T.X. zarfı alıp üzerine daktilo ile yazılmış “acele” ve “elden teslim” yazılarına baktı. Sonra masanın üzerinden zarf açacağını alıp açtı zarfı. Üç, dört sayfalık mektup çok uzun-
du ve zarfın üzeri gibi daktilo ile değil, el yazısıyla yazılmıştı.

Mektup, “Sevgili T.X.” diye başlıyordu ve yazıyı da tanıdı T.X.

Mansus onun, elindeki mektuba şaşkın bir ifadeyle baktığını, kaşlarını çatıldığını gördü. T.X. şoke olmuş gibi bir ifadeyle mektubun son sayfasını alıp yazanın imzasına baktı ve birden, “Aman Tanrım, olamaz!” de bağırdı. “John Lexman’dan geliyor bu mektup!”

Mektubun birinci sayfasına bakınca o günün tarihini gördü. Adres olarak sadece “Londra” yazılmıştı.

Mektup, "Sevgili T.X." diye başlıyor ve "Bu mektubun seni şoke edeceğini biliyorum," diye devam ediyordu. "Çünkü dostlarımın çoğu bir daha asla dönmek üzere gittiğimi, ortadan tamamen kaybolduğumu düşünüyorlar. Ama gerçek bu değil tabii, şanslı mıyım, değil miyim, bilemiyorum. Fakat her şeye rağmen seni tekrar görebileceğimi ve bu yüzden şanslı olduğumu düşünüyorum...

"Bu mektup sana tutarsız gelirse lütfen affet beni, özür dilerim senden, dostum. Ama buraya henüz döndüm ve sana bu mektubu Charing Cross Otelinden yazıyorum. Aslında burada kalmıyorum ve kalacağım adresi daha sonra bildireceğim sana. Deniz yolculuğu oldukça sarstı beni, hala midem bulanıyor ve saçmalarsam affet beni. Sevgili karımın öldüğünü duyunca üzüleceğini biliyorum. Zavallı Grace yaklaşık altı ay önce yabancı bir ülkede öldü. Bu konuda fazla konuşmak istemiyorum, onun için tekrar özür diliyorum senden...

"Şu anda sana mektup yazmanın temel nedeni aslında resmi bir konu. Sanırım şu anda hala suçlu durumundayım ve bu nedenle cezamı çekmek üzere bu gece yetkilere teslim olmaya karar verdim. Senin Baş Komiser Mansus adında çok mükemmel bir yardımcın vardı, sence bir sakıncası yoksa, ki olacağını sanmıyorum, bu gece saat 10.15'te gelip ona teslim olacağım. Senin bu şe karışmanı istemiyorum sevgili arkadaşım ve bu konuyu Mansus kanalıyla halletmeme izin verirsen minnettar kalacağım sana...

“Bana büyük bir ceza vereceklerini hiç sanmıyorum, çünkü af belgem ben kaçmadan bir gün önce imzalanmıştı zaten. Sana anlatabileceğim fazla bir şey yok, çünkü geçmiş iki yıllık yaşantımda anlatmaya değer fazla bir şey yok. Biz bu zaman içinde çok acı çektik ve ölüm sonunda sevgili karıma acıdı ve onu bizden çekip aldı...”

“Bugünlerde Kara’yı görüyor musun, T.X.?”

“Mansus’a, gece saat on ile on buçuk arasında ona teslim olacağımı söylersen sevinirim. Lütfen merkezdeki nöbetçi polislere talimat versin ve hemen onun odasına çıkıp teslim olayım.

“Şimdilik sana selam ve sevgilerimi yolluyorum, sevgili dostum,

JOHN LEXMAN.

T.X. mektubu iki kez okudu ve gözlerinin dolduğunu hissetti.

Mektubu Mansus’a uzatarak, “Zavallı Grace,” diye mırıldandı. “John bu konuyu seninle halletmek istiyor, Mansus, çünkü benim arkadaş olarak onun için bir şeyler yapmak isteyeceğimi düşünüyor ve bunu istemiyor. Ama ben yine de burada olacağım, bunu unutma sakın.”

Mansus soran gözlerle amirine baktı ve “Ona nasıl bir işlem uygulayacağız, Şef?” diye sordu.

T.X. bir an düşündü ve “Aslında hiçbir şey yapmamız gerekmiyor,” diyerek başını iki yana salladı. “Ben İçişleri Bakanından onu af belgesini zaten almıştım, şimdi gelip tes-

lim olduğunu söyleyecek ve hemen serbest bırakılmasını talep edeceğim, hepsi bu kadar.”

T.X. bunu söyledikten sonra Scotlant Yard binasından çıktı ve yürüyerek Whitehall’e gitti, ama kafası karıştı, günün olaylarını düşünüyordu o sırada. Soğuk bir Şubat akşamıydı, hafif bir yağmur çiseliyor ve doğudan esen sert rüzgâr kalın paltosunu bile delip geçiyor, içine işliyordu. O sırada, Londra’nın batı mahallelerinde yaşayan bazı evsizler, rüzgârdan, soğuktan ve yağmurdan korunmak için sıcak evlerin kapı aralıklarına sığınıyorlardı.

T.X. fakir ve evsiz insanlara çok acır, sempati duyardı onlara.

Suçlular dünyasındaki uzun deneyimlerine ve onlara yardım etmek için çok çabalamasına rağmen, bu zavallı insanlar için bir şeyler yapamadığına her zaman üzülüyordu T.X. Böyle kötü gecelerde bir kuralı vardı. Ofisine ya da evine dönerken kendi kapısına sığınmış erkek ya da kadın, bir evsiz gördüğü zaman, ona hemen o gece ucuz bir pansiyonda gecelemesine yetecek kadar bir para verirdi.

Bir fakire ya da zavallıya küçücük bir yardım yapmak, ona büyük mutluluk veriyordu. Kapı eşiğine sığınmış kimseyi göremediği zaman, en azından bir şilin kazanmış oluyor, kendi kendine gülüyordu.

Ofisinin bulunduğu binanın kapısına yaklaşırken, loş sokakta kapıya baktı ve orada bir gölge görünce, kendi kendine, “Para gitti,” diye mırıldanarak güldü ve kapıdaki fakire para vermek için eldivenlerini çıkardı.

Fakat kapıya biraz daha yaklaşıncı, onun bir evsiz olmayacak kadar iyi giyinmiş biri olduğunu fark etti. Üzerinde deri bir manto, başında garip bir bone olan tıknaz, anaç tavırlı bir kadındı bu kişi.

T.X. ofisinin kapalı kapısına iyice yaklaştı ve şaşkın bir ifadeyle kadına bakarak, “Merhaba, hanımefendi,” dedi. “Buraya mı girmek istiyordunuz yoksa?”

Kadın dürüst ve iyi eğitimli biri gibi, başını hafifçe yana eğerek onun yüzüne baktı, rahatsız ettiği için özür diliyor-muş gibi bir ifadeyle, “Şey...ben Mr. Meredith’i görmek istiyordum, efendim,” diye konuştu.

T.X. ona baktı ve ciddi bir ifadeyle, “Bu arzuna kavuşacağını söyleyebilirim sana,” dedi.

T.X. anahtarını çıkarıp kalın kapıyı açtı, zemini çıplak hole girdi – devlet dairelerinde halı ya da benzeri konfor asla olmazdı – ve merdivene yönelip, birinci katta olan ofisine çıktı.

Odasına girince bütün ışıkları yaktı ve arkasından gelen kadına baktı, maddi sıkıntısı olmayan, dürüst bir insana benziyordu tıknaz kadın.

T.X. “İyi bir kadına benziyor, ama gözündeki o süslü gözlük, başındaki o garip bone ve deri mantoyla kıyafeti biraz komik kaçmış galiba,” diye düşündü.

Kadın onun yüzüne baktı ve “Böyle geç bir saatte sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, efendim,” diye konuş-

tu. "Ama konu benim açımdan çok önemli olduğu için yarını beklemek istemedim."

T.X. hafifçe gülümsedi ve "Rica ederim, hanımefendi," diye konuştu. "Şöyle oturum lütfen, Mrs...şey, özür dilerim, adınız?"

Kadın sandalyeye otururken, "Özür dilerim, efendim, adım Mrs. Cassley," diye konuştu. "Şey...benim babam duvarlara kâğıt kaplama ustasıydı...ama bunu nasıl söyleyeceğim bilemiyorum doğrusu..."

T.X. kadının derdini anlatma konusunda zorluk çektiğini görünce, derin bir iç çekti ve onun yüzüne bakarak, "Lütfen, çekinmeden konuşun," dedi. "Biz polisler her şeyi duymaya alışık insanlarızdır."

Kadın dudaklarını büzdü ve "Belki de hata ediyorum," diye devam etti. "Aslında siz de bilirsiniz, iki siyah bir beyaz etmez, değil mi?"

T.X. sıkılmaya başladığını belli eden bir ifadeyle, "Parlayan her şey de altın değildir," diyerek başını salladı. "Lütfen bana ne istediğinizi söyler misiniz, Mrs. Cassley? Karım çok acıktı da, bir şeyler yemem gerekiyor."

Kadın onu sabırsızlandığını görünce, birden konuşması gerektiğini anlamış olacak ki, "Şey...mesele şu, efendim," diye başladı. "Yanımda kalan genç bir bayan var...saygılı bir insan. Ve ben saygının ne olduğunu çok iyi bilirim, efendim, çünkü bir zamanlar pansiyonculuk yaptım ve bir doktorun yanında da çalıştım..."

T.X. kadının gevezeliğini görünce kendini tutamayıp güldü ve “Tamam, Mrs. Cassley,” diyerek sözünü kesti onun. “Şu yanınızda kalan genç bayanı anlatın bana şimdi! Ama önce adresinizi, nerde yaşadığınızı söylerseniz memnun olurum.”

Kadın bir an düşündü ve sonra, “Adresim Marylebone Yolu, No. 86a’dır, efendim,” diye cevap verdi.

T.X. bunu duyunca birden irkildi ve “Pekâlâ, tamam,” dedi. “Şimdi bana o genç hanımdan söz edin bakalım.”

Pansiyoncu kadın derin bir nefes aldı, “Anladığım kadarıyla bu genç kız sekreter olarak Mr. Kara adında bir adamın yanında çalışıyor. Benim evime dört ay önce gelmişti...” dedi ve sustu.

T.X. sabırsız bir ifadeyle, “Ne zaman geldiğini boş ver şimdi,” dedi. “O genç kız bir mesaj filan mı gönderdi yoksa?”

Mrs. Cassley öne doğru eğildi ve bir polis şefine çok önemli bir ifşaatta bulunacakmış gibi, sesini iyice alçaltarak, “Şey, mesele şu, efendim,” diye devam etti. “Bu genç kız geçen gün bana, ‘Herhangi bir akşam saat 8’e kadar gelmezsem hemen gidip Polis Şefi T.X.’i bul ve ona de ki...”

Kadın yine sustu ve etrafına bakındı.

T.X. bir an bile dayanamadı ve “Evet, devam et hanım,” diye söylendi. “Tanrı aşkına, anlat ne oldu?”

“Evet, size Belinda Mary’nin orada...”

T.X. birden ayağa fırladı.

“Belinda Mary’” diye mırıldandı. “Belinda Mary ha!” Birden her şeyi anlamıştı T.X., her şey açıkça görülüyordu. Kara’nın evinde sekreter olarak çalışan ve Yunan dilini iyi bilen bu genç kız, onun yanında belirli bir amaçla çalışmaya başlamıştı. Kara o genç kızın annesinden çok değerli bir şey almıştı ve kız o değerli objeyi Kara’dan almak için çalışıyordu onun yanında. Mrs. Cassley o sırada konuşmaya, bir şeyler anlatmaya devam ediyordu, ama T.X. onun sesini şimdi sanki uzaklardan geliyormuş, bir fısıltıymış gibi duyuyordu. Belinda Mary’nin yardım istemek için pansiyoncu kadını kendisine göndermiş olması çok mutlu etmişti onu.

Kendi kendine, “Tabii sadece bir polis olarak düşündü beni,” diye mırıldandı. Ama T.X.’in insani yanı, “Belki!” diyordu ona. Hemen Mansus’a telefon etti ve birkaç talimat verdi ona.

Sonra kadına baktı ve “Sen şimdilik burada kal, Mrs. Cassley,” dedi. “Ben birkaç yere bir şeyler soracağım, bir soruşturma yapmam gerekiyor. Sana daha sonra anlatırım neler olduğunu, merak etme.”

Yunanlı Kara evindeydi, ama o saatte yatmış olduğunu söylediler. T.X. o olağandışı adamın her zaman erken yattığını ve misafirlerini de o kale gibi, korumalı odasında kabul ettiğini hatırladı. Uşak T.X.’e kapıyı açtı ve aldığı talimata göre, onu Kara’nın yatak odasına götürdü. Yunanlı, ipekli ropdöşambrını giymiş, yatağının kenarına oturmuş sigara içiyordu. O soğuk Şubat gecesinde oda çok sıcaktı.

Kara onu görünce doğruldu ve “Bu ne hoş sürpriz böyle, Detektif,” diyerek gülümsedi. “Seni bu ev kıyafetiyle karşıladığım için kusuruma bakmazsın herhalde, değil mi?”

T.X. selam bile vermeden, sert bir sesle, “Miss Hollande nerde, Kara?” diye sordu.

Kara bir an durdu, kaşlarını kaldırdı ve şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne bakarak, “Miss Hollande mı?” diye sordu. “Bu nasıl garip soru böyle, dostum?” diyerek hafif bir kahkaha attı. “O genç bir kız, bu saatte ya evinde, ya bir sine-mada ya da tiyatrodan olabilir...bu gençlerin akşamları neler yaptıklarını ben nerden bileyim?”

T.X. kaşlarını çatıp onun gözlerine bakarak, “Miss Holland bu akşam evine gitmemiş,” diye homurdandı. “Ve onun bu evden çıkmadığına inanmak için nedenlerim var.”

Kara çok rahat bir ifadeyle, “Ne kadar kuşkucu bir adamsın sen, Mr. Meredith!” diye konuştu. Sonra uşağın zili ni çaldı ve Fisher bir tepsiyle kahvesini getirdi onun.

Yunanlı, uşağına baktı ve “Fisher, Mr. Meredith Miss Holland’ın nerde olduğunu merak ediyor,” diye konuştu. “Ona bizim sekreter hanımın bu saatte nerde olabileceği konusunda bir şeyler söyleyebilir misin acaba? Onun neler yaptığı konusunda sen benden daha çok şey biliyorsundur, eminim bundan.”

Uşak Fisher, bir an düşündü ve sonra saygılı bir ifadeyle, “Bildığım kadarıyla Miss Holland bu akşam da her zamanki gibi, çalışma saati bitince, yani akşam saat 5.30’da çıkıp git-

ti, efendim," diye cevap verdi. "Saat beşten biraz önce bir iş için beni dışarıya gönderdi ve geriye döndüğüm zaman mantosuyla şapkasını göremedim ve gitmiş olduğunu düşündüm."

T.X. kaşlarını çatarak uşağın yüzüne baktı ve oldukça sert bir sesle, "Evden çıkıp gittiğini gördün mü peki, Fisher?" diye sordu.

Uşak sessizce başını iki yana salladı. Sonra bir an düşündü ve "Hayır, efendim, görmedim," diye konuştu. "Aslında ben Miss Holland'ın bu eve geliş gidişlerini pek görmem zaten. Genç sekreter hanım bu evde çok rahat hareket eder, istediği yere girip çıkmakta tamamen özgürdür..." Fisher durdu ve Kara'ya bakarak, "Yanılmıyorum herhalde, değil mi, efendim?" diye sordu.

Kara bir an düşündü, sonra başını salladı.

"Büyük olasılıkla evinde bulursun onu, Detektif," dedikten sonra güldü ve şakacıktan parmağını salladı ona. "Senden korkulur yani, Detektif...bundan sonra evimdeki güzel kız ve kadınları, Doğuda yaptıkları gibi peçeye dolaştıracam galiba burada. Özellikle de etrafta senin gibi yakışıklı bir polis varken çok dikkatli olmam gerekiyor sanırım..."

T.X. onu bu esprisine gülmekten başka çaresi olmadığını düşündü. Elinde hiçbir kanıt yokken, şu anda bu adamın evinde sorun yaratamazdı elbette. O da hafif bir kahkaha attı ve ona iyi geceler diledikten sonra sessizce çıktı malikânen. Ofisine gittiği zaman Mansus'u, Mrs. Cassley'e polisiye hikâyeler anlatırken buldu.

T.X. ofisinde onu merak içinde beklemiş olan kadına, “Sen şimdi evine git, Mrs. Cassley,” dedi. “Seni evine kadar götürmesi için yanına bir polis memuru vereceğim. Ama Miss Holland şimdi büyük ihtimalle eve dönmüştür diye düşünüyorum. Böyle kötü bir gecede belki de çok otobüs beklemiştir, oluyor böyle şeyler, değil mi?”

Scotland Yard’dan çağırılan bir detektif Mrs. Cassley’e evine kadar refakat etti, kadını götürüp geriye döndü. T.X. saatine baktı, ona çeyrek vardı.

Yardımcısına baktı ve “Ne olursa olsun, Lexman’ı mutlaka görmek istiyorum, Mansus, “diye konuştu. “Bu akşam en iyi adamlarını burada tutmanı istiyorum, içimde bir şeyler olacakmış gibi bir his var...”

BÖLÜM XII

Yunanlı Kara yatağına yarı uzanmış, başını arkasındaki yastıklara dayamış düşünüyordu, yüzünde acı bir gülümseme vardı ve beyni hiç durmadan çalışıyordu. Uykusu kaçmıştı ve eski olayları hatırlıyordu. O anda, yaklaşık on iki yıl önce yaşanmış bir olay geldi aklına. Durazzo yakınlarında, bir yamaçtaki küçük bir köylü kulübesindeydiler. Kara'nın kaprisi yüzünden öfkelenmiş, yüzü mosmor kesilmiş genç bir Arnavut, kollarını kavuşturmuş, bağlanmış olarak yerde yatan kurbanına bakan öfkeli kız babası, kulübenin tavanındaki islenmiş çatı kirişleri geldi gözlerini önüne. Bir sandalyeye oturtulmuş, yere çakılı bir kazığa bağlanmıştı Kara. Yanında içi barut dolu bir kova, baruta sokulmuş, yavaş yavaş yanarak eriyen ve sonunda barutu infilak ettirip ortalığı cehenneme çevirecek bir mum vardı. O günü iyi hatırlıyordu, çünkü Candlemas günüydü o gün ve bu da yıldönümüydü. Daha güzel şeyler de hatırladı Kara. Kayalık yolda nal sesleri duymuş, sonra Türk jandarmaları kapıyı kırıp kurtarmışlardı onu. Onu öldürecek olan insanların Pezara'da, darağacında çırpınarak asılıp idam edildiklerini hatırladı...ve o anda ön kapı zilinin çalındığını duydu.

Birden irkildi uzandığı yerde, doğruldu ve kapıyı dinledi. T.X. geri gelmiş olabilir miydi acaba? Yataktan aşağıya kayıp indi, oda kapısına gitti ve aralayıp ev kapısını dinledi. T.X. bir arama izni çıkarıp geri dönmüşse başı dertte demektir – ama olamazdı bu! T.X.’i ikna etmiş, adam ona inanmış olarak gitmişti buradan. Fisher’i çağırıp kimin geldiğini sormalıydı.

Aşağıda holde birisi yüksek ve sert bir sesle konuşuyordu. Kim olabilirdi ki bu? Daha fazla merak etmesine gerek kalmadı, merdivende ayak sesleri duydu ve çok geçmeden Fisher kapısını vurup içeriye girdi.

“Mr. Gathercole geldi efendim, bu saatte görecektir misiniz onu?”

“Mr. Gathercole mu? Tanrım, deli mi bu adam?”

Ama Kara yine de gelenin polis olmadığını anlayınca sevindi, rahat bir nefes aldı ve güldü.

“Tabii, getir adamı buraya, Fisher. Yatak odasında konuşmak isteyip istemediğini sor önce tabii.”

Fisher, “Ona sizin yatak odanızda olduğunuzu söyledim zaten, efendim,” dedi. “Ama o beyefendi çok kötü ve sert konuşuyor!”

Kara kendini tutamadı ve bir kahkaha attı.

Sonra, “O öyledir işte, git söyle buraya çıksın,” dedi. Ama Fisher odadan çıkmak üzereyken geri çağırdı onu.

“Haa, Mr. Gathercole gittikten sonra sen de bu gece istediğin yere gidebilirsin, Fisher. Sanırım evinde kalacağın bir

arkadaşın vardı senin, değil mi? Ona git ve yarın sabah gel buraya, tamam mı?"

"Emredersiniz, efendim."

Fisher patronunun bu emrinden fazlasıyla memnun olmuştu. Yapması gereken çok şey vardı ve o gece serbest kalması çok işine yarayacaktı.

Kara ona baktı ve yine kısa bir tereddüt anı geçirdi. Sonra, "Fakat saat on bire kadar beklesen daha iyi olacak galiba," diye ekledi. "Saat on birde bana birkaç küçük sandviç ve büyük bir bardak da süt getirirsen çok iyi olur, Fisher. Ama onları getirdiğin zaman bir tepsiyle holdeki masaya bırak, daha iyi."

Fisher, hafifçe eğildi, "baş üstüne, efendim," dedi ve çıktı odadan.

Alt katta, başında yeni, parlak silindir şapkasıyla sinirli misafir, kendi kendine öfkeli bir ifadeyle bir şeyler homurdanarak holün taş parke zeminde bir aşağı, bir yukarı dolaşıyor, aynı zamanda kıskanç bakışlarla etrafındaki eşyaları inceliyordu.

Fisher merdivenden inip onun yanına gitti ve "Mr. Kara sizinle görüşecek, efendim," dedi. "Yukarıda bekliyor sizi."

Gathercole öfkeli gözlerle ona baktı ve "Yaa! Efendin çok nazik bir adam!" diye homurdandı. "Pis bir iş için üç yıl boyunca dağlarda tepelerde dolaşan bir kaşifi, bir bilim adamını gecenin bu saatinde kabul edip görüşmesi ço nazik

bir davranış doğrusu! Onun hizmetinde yaşlandım ben! Ne demek istediğimi anlıyor musun, dostum?"

Fisher başını hafifçe eğdi ve hafif sesle, "Evet, efendim," dedi.

Gathercole ona biraz daha yaklaştı ve başını hafifçe kaldırıp "Şuraya bak!" diye devam etti. "Sakalımdaki şu kırılmış kılları görüyor musun?"

Fisher can sıkıntısıyla derin bir iç çekti ve sonra, "Evet, efendim," diyerek onun sakalına baktı.

Gathercole, "Bak nasıl kır düştü sakalıma!" diye homurdandı.

Fisher başını hafifçe yana eğdi, yüzünü buruşturdu ve "Evet, efendim," diye tekrarladı.

Adam onun yüzüne baktı ve "Gerçekten kırılma mı bu?" diye sordu. "Sakalımdan bir kıl çek de bak bakalım!"

Fisher şaşırdı ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir adım geriye çekildi.

"Özür dilerim ama böyle bir şey yapamam, efendim."

Adam, "Yaa, demek yapamazsın haa!" diye söylendi. "Pekâlâ, o zaman yolu göster bana!"

Fisher onun önüne geçti ve merdivenden yukarıya çıkmaya başladı. Gathercole bu sefer kitap getirmemişti, koltuğunun altı boştu. Sol kolu yan tarafında, boşlukta sabit duruyor ve takma el de yerinden biraz çıkmış, hafifçe sallanıyordu, ama adam bunun farkında değilmiş gibiydi.

Fisher, Kara'nın yatak odasının kapısını vurup açtı ve "Mr. Gathercole geldiler, efendim," diye takdim etti misafiri.

Kara gülümseyerek kapıya doğru ilerledi ve misafirini karşıladı. Hala başında duran parlak silindirik şapkası ve uzun etekleri topuklarına değen paltosuyla olağandışı, garip, komik bir görünüşü vardı Gathercole'un.

Misafir odaya girince Fisher kapıyı dışarıdan kapadı ve işlerini yapmak için aşağıya, hole indi. On dakika sonra üst katta bir kapının açıldığını ve misafirin kalın, sert bir sesle, bağırır gibi bir şeyler söylediğini duydu.

Fisher meraklanarak yukarıya çıktığında, Gathercole açık kapıda durmuş, Kara'ya bakarak, "Patagonya yok artık!" diye bağırıyordu. "Tierra del Fuego macerası bitti, kapandı artık, bayım!"

Adam bir ara durdu, Kara'nın söylediği bir söze, "Elbette, ama Patagonya konusu kapandı, bitti!" diye homurdandı, fakat birden yumuşamış gibi görünüyordu. Fisher merdiven başında durdu ve adamı yumuşatan şeyin ne olduğunu merak ederek Kara'nın kapısına baktı.

Gathercole, Kara'ya bakarak alaycı bir ifadeyle, "Umarım çekin karşılığı vardır," dedi ve kapıyı yavaşça kaparken bir kahkaha attı.

Koridorda etrafa bakındı, merdiven başında duran Fisher'e bakarak güldü. Sonra başını salladı ve "Lanet olası Yunanlılar!" diye homurdandı yine. Fisher onun bu sözünü

duyunca, mutlu olmuş gibi gülümsemekten alamadı kendini, ama yine de patronuna hakaret edilmiş olduğu için sitem eder gibi baktı Gathercole'a.

Kâşif adam Fisher'in yanına geldi, sağ elini uzatıp işaret parmağıyla onun göğsüne dokundu ve "Bir Yunanlıya asla güvenme, dostum," diye söylendi. "Alacağını her zaman peşin al onlardan. Anlıyor musun ne demek istediğimi?"

Fisher gülümseyerek, "Evet, efendim," dedi ve başını salladı. "Ama bana sorarsanız, Mr. Kara para konusunda çok cömert bir adamdır."

Garhercole yüzünü buruşturdu ve "Sakin inanma buna, dostum," diyerek başını iki yana salladı. "Sakin inanma onun cömertliğine sen...bana sorarsan..."

Tam o sırada Kara'nın odasından metalik bir ses geldi.

Gathercole birden irkildi ve ürkek bir ifadeyle Fisher'in yüzüne bakarak, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Fisher hafifçe güldü ve "Korkmayın, efendim, Mr. Kara oda kapısının sürgüsünü sürdü," diye cevap verdi ona. "Bu demektir ki, artık rahatsız edilmek istemiyor..." Durdu, saatine baktı ve "En azından saat on bire kadar kimseyle görüşmek istemiyor," diye ekledi.

Misafir, "Van canına!" diye söylendi. "Çok korkak bir adam bu desene!"

Gathercole başka bir şey konuşmadan, basamakları dener gibi yavaşça indi, Fisher'i beklemeden ön kapıyı açtı, dı-

şarıya çıkıp hızla vurarak kapadı ve karanlık sokakta yürüyerek, bir süre sonra gözden kayboldu.

Fisher elleri cebinde, kapanan kapıya baktı, kaşlarını çatarak başını iki yana salladı, sonra yüzünü buruşturdu ve çıkan adama küfreder gibi, öfkeli bir sesle kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Döndü, yine saatine baktı ve “Lanet, garip bir adamsın sen de Gathercole,” diye söylendi.

Saat ona beş vardı.

BÖLÜM XIII

T.X. Polis Müdürüne baktı ve “Eğer benimle beraber gelerseniz, Lexman sizi görmekten çok mutlu olacaktır, efendim,” dedi. “Bu olayla ilgilendiğiniz için ben de çok teşekkür ederim size, Müdürüm.”

Polis Müdürü, aldığı maaş karşılığında herkesle ilgilenmek zorunda olduğunu homurdanarak, yardımcısının yanında Scotland Yard’ın uzun koridorlarından birinde yürüdü.

Müdür biraz yürüdükten sonra birden durdu, T.X.’in yüzüne baktı ve “Lexman’ın affı konusunda bir şey yapmak zorunda değilsin, T.X.,” dedi. “Ben Bakan Bartholmew ile bu akşam yemek yedim, yarın sabah bu işi halledeceğini söyledi bana.”

T.X. “O halde Lexman’ı nezarethanede tutmamız gerek-meyecek, değil mi, Müdürüm?” diye sordu.

Polis Müdürü, “Hayır, buna hiç gerek yok,” diyerek başını iki yana salladı.

Birkaç adım daha konuşmadan yürüdüler. Sonra T.X. “Şey...Bakan Bartholomew, Belinda Mary’dan söz etimi hiç?” diye sordu.

Polis Müdürü, şaşkın bir ifadeyle, saçları kırılaşmış başını çevirip onun yüzüne baktı ve “Nasıl yani?” diye sordu. “Belinda Mary de kim oluyor, T.X.?”

Bu kez T.X. şaşırdı, yüzü birden kızardı ve “Şey... efendim...” diye kekeledi. “Belinda Mary, Bakan Bartholomew’nun kızıdır.”

Polis Müdürü birden durdu, “Aman Tanrım!” diye homurdandı. “Tabii ya, şimdi sen söyleyince hatırladım. Bakan bana kızının hala Fransa’da olduğunu söyledi.”

T.X. dudaklarını büzdü, masum bir ifadeyle, “Yaa, öyle mi?” derken, içinden, “Keşke öyle olsaydı!” diye söylendi. Kısa bir süre sonra Mansus’un odasına geldiler. Mansus odasında onları bekliyordu.

Polislerin bir araya geldikleri her zaman yaptıkları gibi, onlar da bir süre, üzerinde durdukları olayla hiç ilgisi olmayan başka suç olaylarından söz ettiler. Polis Müdürünün açtığı konular T.X.’in canını sıkıyordu ama onun sözünü kesmek de istemiyordu.

Sonunda Polis Müdürü, “Arkadaşın gecikti, T.X.,” dedi.

Tam o sırada koridorda bir ayak sesi duyuldu ve T.X., “İşte geldi!” diyerek, Lexman’ı karşılamak için ayağa fırladı, kapıya koştu.

Kapıda karşıladı Lexman’ı, hemen elini yakalayıp kuvvetle sıktı ve “Sevgili dostum!” diye bağırdı. “Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin.”

Ama John Lexman biraz fazla sakin görünüyordu. Bir an bir şeyler düşünüyormuş gibi durdu, sonra alçak sesle, "Başına bu işleri açtığım için senden özür dilerim, T.X.," diye konuştu.

"Saçmalama John, hadi gel, Polis Müdürü de görmek istedi seni."

T.X., arkadaşını kolundan tutup Mansus'un odasına soktu. Ama John Lexman çok değişmiş gibi geldi T.X.'e. Detektifin anlayamadığı bir değişiklik vardı John Lexman'da. Yüzünde sanki aşırı yaşlanmış gibi bir ifade vardı, dudaklarını kısımişti, gözlerinin altı kırışmıştı. Ama üzerinde bir akşam kıyafeti vardı ve tam anlamıyla tipik, temiz bir İngiliz centilmeni gibi görünüyordu.

Ama T.X. arkadaşının yüzüne biraz daha dikkatle bakınca, onun yüzündeki değişik ifadenin nedenini gördü; John Lexman'ın sakalsız, tertemiz yanaklarından birinde fazla derin olmayan eski bir yara izi vardı.

John etrafa bakındı, derin bir nefes aldı ve paltosunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına koyarken, "Bu akşam kıyafeti için özür dilerim," diye konuştu. "Canım o kadar sıkılıyordu ki, belki biraz açılırım diye düşünerek giyindim ve bir tiyatroya gittim...ama orada daha çok sıkıldığımı söyleyebilirim."

Onun hiç gülümsemeden, çok ciddi bir ifadeyle ve sözlerini adeta tartar gibi, ağır bir ifadeyle konuşması T.X.'in dikkatini çekti.

John Lexman durup bir an düşündü ve sonra başını hafifçe kaldırıp “Ve şimdi de teslim olmak için size geldim işte,” diye ekledi.

T.X. meraklı bir ifadeyle onun yüzüne batlı ve “Kara’yı görmedin herhalde, değil mi?” diye sordu.

John hafifçe yüzünü buruşturdu ve kısaca, “Şimdi onu görmek istemiyorum,” diye cevap verdi.

O sırada Polis Müdürü araya girdi ve “Pekâlâ, Mr. Lexman,” diye konuştu. “Hapisten kaçışın konusunda herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum. Sırası gelmişken sorayım, hapisten kaçış uçakla olduysa, değil mi?”

John Lexman sessizce başını salladı.

“Ve biri yardım etti sana, değil mi?”

Lexman yine konuşmadan başını salladı. Bir an gözlerini kısıp düşünür gibi sustu. Sonra Polis müdürüne bakarak, “Eğer beni zorlamazsanız, bu hapisten kaçış konusunu kısa bir süre için de olsa konuşmak istemiyorum, Sir George,” dedi. “Hapisten kaçış hikâyemi herkesin öğrenmesinden önce birçok şey olacak.”

Sir George onu anladığını belirtmek için hafifçe başını salladı ve “Pekâlâ, bu konuyu şimdilik bir yana bırakabiliriz,” diye konuştu. “Ama umarım, bize şu senin harika polisiye hikâyelerinden birini anlattırır, değil mi?”

John Lexman birkaç saniye düşünüyormuş gibi durdu, sonra onların yüzlerine bakarak, sakın bir ifadeyle, “Şimdilik polisiye hikâyeleri bir yana bıraktım, efendim,” diye ko-

nuştı. “Gelecek hafta New York’a gitmeyi düşünüyorum, hayatımın geriye kalan yıllarını orada geçirmek istiyorum yani, burada yeterince yaşadım ve göreceklerimi gördüm.”

Polis Müdürü onu anladığını göstermek ister gibi, hafifçe başını salladı.

Bir süre odadakilerin hiçbiri konuşmadı. Ama o derin sessizlik ısrarlı bir telefon ziliyle bozuldu.

Mansus hemen yerinden kalktı ve “Vay canına!” diye söylendi. “Kara’nın direkt telefonu bu çalan!”

Koşar adımlarla telefona gitti ve ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü. “Alo!” diye bağırdı. “Alo...alo!” Hattın diğer ucunda ona cevap veren olmadı, sadece vızıltı gibi bir ses vardı telefonda. Mansus ahizeyi yerine koyup telefonu kapadı, ama telefon zili yine çalmaya başladı.

Polis Müdürü ve diğer iki polis birbirlerine bakıp kaşlarını çattılar.

Mansus başını iki yana salladı ve “Orada bir sorun olmalı,” dedi.

T.X. ona baktı ve “Ahizeyi kaldır ve bir daha dene konuşmayı, Mansus,” dedi.

John Lexman paltosunu bıraktığı sandalye arkasından aldı ve “Sanırım benim işim yok artık burada,” diyerek Polis Müdürüne baktı. “Benim ne yapmamı istiyorsunuz, Sir George.”

Polis Müdürü ona elini uzatıp tokalaştı ve “Yarın sabah gelip bizi gör, Lexman,” dedi.

T.X. arkadaşına baktı ve “Nerde kalıyorsun, John?” diye sordu.

“Şu anda Great Midland’dayım. Bavullarım oraya gönderildi.”

T.X. elini samimi bir tavırla arkadaşının omzuna koydu ve “Pekâlâ, ben yarın sabah oraya gelip seni görürüm, John,” diye konuştu. “Geriye döndüğün akşam böyle bir şey olması da garip doğrusu!”

John Lexman düşünceli bir ifadeyle onun yüzüne baktı, sonra alçak sesle konuşarak, “Eğer Kara’ya bir şey olursa, yani başına kötü bir şey gelirse hiç üzülmem, biliyorsun dostum,” dedi.

T.X. eski ve yakın arkadaşının yüzüne bakarak hafifçe gülümsedi ve “Biliyorum dostum,” diyerek başını salladı. “Sanırım o adam sana büyük bir kötülük yaptı, bunu biliyorum, merak etme.”

John Lexman yüzünü buruşturdu, arkadaşına baktı ve dişlerinin arasından, “Lanet olası herif!” diye mırıldandı.

Lexman çıkıp gittikten sonra, Polis Müdürü Sir George, T.X. ve yardımcısı Mansus, müdürün kapıda bekleyen arabasına atladılar ve hızla Cadogan Meydanı yakınındaki eve gittiler. Zili çaldıkları zaman uşak Fisher holdeydi ve onları hiç bekletmeden açtı kapıyı.

Fisher kapıyı açıp şehrin en büyük ve önemli polislerini karşısında görünce adeta şoke oldu. Ne yapacağını şaşırdı, ama kendini çabuk toparladı ve sonra, sanki T.X.’in bilmesi

gerekiyormuş gibi, onun yüzüne bakarak, efendisinin yatak odasında olduğunu söyledi. Ama Kara, o dakikaya kadar zile basıp onu çağırmamıştı.

Fisher, "Onu saat on birde görmemi söylemişti," diye konuştu. "Ama sonra, çağırmadığı takdirde odasına gitmememi emretti."

T.X. hepsinin önüne geçerek üst kata çıktı, Kara'nın oda kapısını vurdu, ama içerden cevap alamadı. Birkaç kez daha vurdu kapıyı ama yine ses çıkmadığını görünce birkaç kez tekmeledi.

Uşağa baktı ve "Aşağıda telefon var mı, Fisher?" diye sordu.

"Evet, var efendim."

T.X. yardımcısına baktı ve "Hemen Yard'ı ara ve bir adamın gerekli malzemeyi alıp buraya gelmesini söyle, Mansus," dedi. "Bu kilidi açmak için bir maymuncuğa ihtiyacımız var, ama ben çantamı almadan geldim buraya."

Ama Fisher bunu duyunca hemen atıldı ve "Bu kilidi maymuncukla açmanız bir işe yaramaz, efendim," diye konuştu. "Çünkü Mr. Kara kapıyı içerden sürgülüyor, daha doğrusu mandal var kapıda."

T.X. yünü buruşturdu ve "Tabii ya, bunu unuttum!" diye homurdandı. "O halde buraya bir testere getirsinler de kapı panelini keselim, aksi takdirde giremeyeceğiz içeriye."

Scotland Yard'dan aletlerle gelecek olan detektifi beklerlerken, T.X. kapıyı birkaç kez daha yumruklayıp tekmeleye-

rek içerde olması gereken Kara'yı uyandırmaya çalıştı, ama bir sonuç alamadı.

Mansus uşağa baktı ve "Patronun afyon ya da herhangi başka bir uyuşturucu madde kullanır mı, dostum?" diye sordu.

Fisher başını iki yana salladı ve "Ben onun böyle zararlı bir madde kullandığını hiç sanmıyorum, efendim," diye cevap verdi. "Bunu yapsaydı şimdiye kadar herhalde haberim olurdu."

T.X. kapı önünde daha fazla duramadı ve o kattaki diğer odaları araştırmaya başladı. Kara'nın yatak odasının yanındaki oda ktphaneydi ve onun yanında da, Fisher'in söylediğine göre, Miss Holland'ın kullandığı oda vardı. Koridorun en sonundaki oda ise yemek odasıydı.

Yemek odasının karşısında küçük bir servis asansörü, onun yan tarafında depo olarak kullanılan küçük bir oda vardı. Depoda birkaç seyahat sandığı ve bavul buldular ve büyük bir sandığın üzerinde üç yabancı dilde yazılmış, "Dikkatli taşıyın" etiketleri vardı. O katta dikkat çekecek, ilgilenmeleri gereken başka bir yer yoktu, alt ve st katları da gerekirse daha sonra arayabilirlerdi. Yaklaşık on beş dakika sonra Scotland Yard'dan bir marangozla beraber birkaç detektif geldi, kapı panelinde bir delik açıldı ve marangoz testereyle paneli kesmeye başladı.

T.X., açılan delikten içeriye baktığı zaman, odanın kapkaranlık olduğunu, sadece şöminede ateş yandığını gördü. Elini delikten içeriye sokup, daha önceki gelişinde de gr-

düğü çelik mandalın kolunu buldu, onu kaldırdı ve kapıyı açarak içeriye girdi.

Girmeden önce diğerlerine, “Siz dışarıda bekleyin,” dedi.

Elini duvarda gezdirip elektrik düğmesini buldu, çevirdi ve oda bir anda aydınlandı. Yatak, açılan kapı kanadının arkasında kalmıştı, ilk anda göremedi onu T.X. Birden geriye dönüp yatağa bakınca şoke oldu. Yunanlı Kara, vücudunun yarısı yatağın üzerinde, yarısı yere sarkmış olarak harekesiz yatıyordu. Kalbinin üzerine kıpkırmızı, geniş bir kan lekesi vardı, ölmüştü.

T.X. şaşkın bir halde ona bakınca, ölen adamın yüzündeki dehşet ifadesini hemen gördü. Doğruldu ve büyük yatak odasını gözleriyle dikkatle taradı. Biraz ilerde, halının üzerinde bir ipucu buldu. Çocukların Noel ağaçlarına takılanlar gibi, eğrilmiş, küçük mumlardan biriydi bu.

BÖLÜM XIV

İkinci ipucunu Mansus buldu, daha kalın bir mumdu bu. Ve onu yatağın altında buldu Mansus. Yatağın kenarındaki oldukça geniş bir komodinin üzerinde duran telefon ters dönmüştü ve ahizesi yere düşmüş, orada duruyordu. Telefonun yanında duran iki kitaptan biri, Villari tarafından yazılmış “Balkanlar Sorunu”, diğeri de, yazarı Miller olan “Yakın Doğuda Geziler ve Politikalar” idi. Kitapların yanında da uzun, fildişi bir kağıt bıçağı duruyordu.

Komodinin üzerinde bunlardan ve bir de gümüş sigara tabakasından başka bir şey yoktu. T.X. ellerine bir çift lastik eldiven geçirip komodinin parlak yüzeyini inceledi, ama sadece gözle yapılan incelemede doğal olarak bir sonuç alamadı.

T.X. yardımcısına bakarak, “Şu odanın penceresini aç-ver, Mansus,” dedi. “Cehennem gibi sıcak burası. Haa, pencere kilitliymiş, bak bakalım?”

Mansus pencereyi açmadan önce kontrol etti ve “Evet, içerden kilitliymiş,” dedi. Sonra kilidi kaldırıp pencereyi açtı, ama o anda bodrumdan acı bir alarm sesi yükseldi.

T.X. "Pencere açılınca alarm çaldı," dedi. Sonra, dehşet içinde kalmış, şaşkın ve korkulu bir ifadeyle kapıda durmuş bekleyen Fisher'e baktı ve "Hemen aşağıya in de kapat şunu," dedi.

Uşak silkindi, kendini toparlamaya çalıştı ve aşağıya koşunca, T.X. oradaki detektiflerden birine işaret etti ve onu Fisher'in arkasından gönderdi.

Fisher alarmı kapatıp hole döndü ve orada yanan ocağın önünde durdu, bitkin bir haldeydi, ayakta zor duruyordu ve duvara dayandı. Fisher bir süre sonra derin bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalıştı ve bitkin bir halde, çaresizlik içinde etrafa bakınırken, ateşin yakınındaki büyük meşe masanın üzerinde duran küçük bir zarf dikkatini çekti. Zarf orada uzun zamandır duruyor olmalıydı, ama Fisher akşam saatlerinde uzunca bir süre oralarda dolaşmış, mutfakta aşçıyla, yani Mrs. Beale ile beraber vakit geçirmişti, ama onu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu.

Masaya gidip zarfı aldı ve üzerine bakınca yine şaşırdı, zarfta kendi adı yazılıydı. Fisher onu açtı ve içindeki kartı çıkardı. Kartta sadece birkaç kelime yazılıydı, ama uşak onları okur okumaz yüzü sapsarı kesildi, elleri titremeye başladı. Zarfı ve kartı hemen ateşe attı ve etrafa bakındı.

Tam o sırada Mansus yukarıdan seslenip aşağıdaki detektifi çağırmış ve Fisher'i gözetim altında tutması emredilen detektif koşarak yukarıya çıkmıştı. Fisher detektifin yukarıya çıktığını ve holde yalnız kaldığını görünce, birkaç saniye tereddüt etti, sonra paltosunu ve şapkasını bile al-

madan, olduğu gibi kapıya koştı, onu açıp, kapamaya bile gerek duymadan, aralık bırakarak dışarıya attı kendini, kapı önündeki birkaç basamağı atladı ve koşarak uzaklaştı evden.

Adli Tıptan gelen doktor cesedi inceledi ama ölüm saati konusunda kesin bir şey söyleyemedi.

T.X.'in yüzüne baktı ve "Dediğiniz gibi, telefonunuz saat 10.25'te çaldıysa, büyük olasılıkla o saatte ölmüştür," diye konuştu. "Ölüm saatini size yarım saat toleransla söyleyebilirim, Şef. Anladığım kadarıyla, katil onu sol eliyle boğazından yakalamış ve sağ eliyle de bıçaklamış..."

Fisher'in kaçtığı çok geçmeden anlaşıldı ve zavallı Mrs. Beale'yi sorguya çeken T.X., katilin uşak olabileceğine daha çok inandı.

T.X., yardımcısı Mansus'a, "Bütün bölge karakollarına acil mesaj gönder, tarifini ver ve Fisher'in yakalanıp bize getirilmesini bildir," diye konuştu. "Misafir gittikten sonra, uşak Fisher biz buraya gelene kadar aşçılık da yapan Mrs. Beale ile vakit geçirmiş. Zaten Kara'nın yatak odasına dışarıdan birinin, onun izni olmadan girmesi ve çıkması mümkün değil. Cesedin üstü arandı mı?"

Mansus, Kara'nın eşyalarının konduğu bir tepsiyi T.X.'e getirdi. Mrs. Beale birkaç anahtarı tanıdı, ama hangi kapıyı açtığını bilmediği bir iki anahtar daha vardı tepside. T.X. anahtarlar içinde bulunan kasa anahtarını tanıdı, ama desedeki iki küçük anahtarın ne olduğunu o da anlayamadı. Mrs. Beale de önce yardımcı olamadı ona.

Kadın bir süre düşündü ve sonra, T.X.'in yüzüne bakıp, "Ama bunlar şarap mahzeninin anahtarları olabilir, efendim," dedi.

T.X. şaşkın bir ifadeyle kadının yüzüne bakarak, "Şarap mahzeni mi?" diye sordu. "Yani bunlar..." derken birden sustu.

Malikânede yaşanan bu korkunç olaylara rağmen, Belinda Mary'nin mesajını ona getiren kadını unutmamıştı T.X. Genç kız o anda tehlikede olabilirdi. T.X. hizmetçi ya da aşçı kadın Mrs. Beale'nin yardımıyla aşağıya indi ve şarap mahzeninin boyasız kapısı önünde durdu.

Kapıya bir süre baktı ve yüzünü buruşturup, "Burası şarap mahzeninden çok bir hapishaneye benziyor, Mrs. Beale," dedi.

Kadın başını salladı ve "Bazen ben de aynen sizin gibi böyle düşünür ve buraya bakınca ürperir, korkardım, efendim," diye konuştu.

T.X., nereye ait olduğunu bilemedikleri anahtarlardan birini şarap mahzeninin kilidine sokmaya çalıştı, kilit uymadı oraya. Fakat ikinci anahtar kapı kilidin kolayca açtı. O kapının arkasındaki ikinci kapıda da, aşağıda ve yukarıda olmak üzere iki sürgü vardı. Fakat sürgüler iyice yağlanmış olan yuvalarında kolayca kayarak açıldılar. T.X.'e göre, Kara bu mahzeni oldukça sık kullanıyor olmalıydı.

T.X. mahzenin ikinci kapısını açınca birden şaşırdı ve durdu. Şarap mahzeni pırl pırl aydınlıktı, ama içerde hiç kimse yoktu.

Detektif şaşırmış bir halde kapının iç tarafında durdu ve "Aman Tanrım!" diye söylendi. "Nasıl bir yer burası böyle?"

Biraz ilerde, yan tarafta duran masanın üzerinde bir şey vardı. Gidip aldı onu ve büyük bir makas olduğunu gördü, sapına bir mendi sarılmıştı makasın. Fakat T.X.'i şaşırtan şey bu makas değil, onun iki keskin ağzında ve sapında sarılı mendilde bulunan kan lekeleri oldu. Makasın sapına sarılı duran kanlı mendili açıp üzerimdeki "B.M.B." işlemesine baktı ve başını iki yana salladı, dudaklarını büzerek bir süre düşündü.

Etrafa bakındı, orada kendinden başka kimse yoktu, makası ve mendili alıp paltosunun cebine attı T.X. ve mahzenin dışında, mutfakta kendisini bekleyen Mrs. Beale ve Mansus'un yanına döndü.

Mrs. Beale'nin yüzüne baktı ve sakin olmaya çalışarak, "Bunun altında bir başka mahzen daha vardı, değil mi, hanım?" diye sordu.

Kadın başını salladı ve "Evet, efendim, ama Mr. Kara bu evi satın aldığı zaman onun kapısına tuğla duvar ördürmüştü," dedi.

T.X. başını salladı ve "Sanırım burada göreceğimiz başka bir şey yok," diyerek yürüdü.

Yukarıya, kütüphaneye çıktılar, ama T.X.'in kafası karmakarışık. Katilleri yakalayıp cezalandırmak için yemin etmiş üst düzey bir polisin, katil olması olasılığı çok yüksek bir insanı korumayı düşünmesi, kolayca anlaşılacak bir şey değildi. Fakat Kara'yı o kız öldürmüştü, onun odasına nasıl girmiş ve cinayetten sonra o kilitli mahzene nasıl geri dönmüştü?

T.X., Mrs. Beale'yi çağırdı ve bir kez daha sorguya çekti kadını. Mrs. Beale bütün akşam mutfakta olduğunu, ama evde anormal hiçbir ses duymadığını bir kez daha ısrarla söyledi. Sadece biraz garibine giden bir olay vardı, Fisher bir ara mutfaktan çıkıp on beş dakika kadar ortada görünmemiş, geri döndüğü zaman da kadın onun heyecanlı ve sıkıntılı olduğunu fark etmişti.

T.X. kadına, "Buradan bir yere ayrılma," dedi ve yeniden araştırmak, incelemek için şarap mahzenine indi.

Mahzene girince, kendi kendine, "Bu yeraltı zindanında bir çıkış yolu olabilir," diye mırıldandı ve daha ayrıntılı, sıkı bir aramadan sonra onu bulmakta gecikmedi.

Demir kapağı buldu, kaldırdı ve aşağıdaki mahzene indi. İkinci mahzenin çok güzel döşendiğini görünce o da çok şaşırdı. Oradaki birkaç odayı araştırdı ve en sonunda, içinde ışık yanan odaya girdi.

Işık, küçük, sarı pirinç bir karyolanın yanında duran bir okuma lambasından yayılıyordu. Yatakta bir süre önce yatılmıştı, ama o anda kimse görünmüyordu etrafta. T.X. araştırmalarına devam etti ve bir süre sonra, tuğla ile duvar

örülmüş olan kapıyı da buldu. Orada başka bir çıkış kapısı da yoktu.

Beton zemin üzerine ahşap parke kaplanmıştı, havalandırma sistemi mükemmeldi ve bir zamanlar muhtemelen şarap odası olarak kullanılmış olan küçük bir bölmede elektrikli bir ocak vardı. Bir köşede, sepetler içinde ünlü bir gıda firmasına ait soğuk etler, konservele duruyordu.

T.X. yatak odasına döndü, yatağın yanında duran uzun kablolu lambayı aldı ve etrafı daha dikkatle inceledi. Bir yerde yine kan lekeleri gördü ve damlaları takip ederek dış odaya çıktı. Ama kandamları, yukarıdaki mahzenden inen merdivenin son basamağında kayboldu. Sonra yine gördü kan lekelerini, ama lambanın kablosu daha ileriye gitmesine izin vermiyordu ve o zaman cebindeki elektrik fenerini çıkardı.

Bir süre sonra yerde, ağır bir şeyin çekildiğini gösteren izler gördü, bu izler küçük bir banyoya doğru gidiyordu. Daha önce yaptığı acele araştırmada pek bir şey bulamamıştı burada, ama bu kez dikkatli, ayrıntılı bir araştırma iyi sonuç vermeye başlamıştı.

Banyo kapısında ikiye katlanan bir paravan, kapı görevi yapıyordu. T.X. paravanı arkaya doğru itip açmaya kalkınca, arkasında onu tutan bir şey olduğunu anladı. Paravanın yan tarafından süzülüp banyo odasına girdi ve el fenerini yaktı. Paravanın arkasında dili dışarıya sarkmış, ölmüş, iri bir köpek yatıyordu.

Ölmüş köpeğin boynunda bir deri tasma ve onun ucunda da kopmuş bir zincirin orada kalmış birkaç halkası duruyordu. T.X. orada başka bir şey bulamayacağını anladı ve merdivenden üst mahzene çıktı, sonra da mutfağa geri döndü.

Kara ve köpeği Belinda Mary mi öldürmüştü acaba? Köpeklerden birini öldürmüş olması kesindi, ama ikisini birden öldürmüş olması da mümkündü.

BÖLÜM XV

T.X., o gece çalışarak, uykusuz bir gece geçirdi ve sabah erkenden rapor vermek için Polis Müdürünün odasına gitti. Akşam gazetesinde "Chelsea'de Heyecan" başlıklı bir yazı vardı, ama haber ayrıntılı değildi, pek bir şey anlaşılmıyordu.

Fisher ortadan kaybolduğu için gazeteciler ayrıntılı haber verecek bir kaynaktan mahrum kalmışlardı. Haberde, Mr. Gathercole'un Kara'yı ziyaretinden hiç bahsedilmemişti. Gazeteciler bu konuda bir şeyler yazmaları gerektiğini düşünerek, daha önce gazetelerde çıkan, "Dostum Kara'yı Giros'da gördüm," diye başlayan ve onun hobileriyle son bulan bir haberi konu olarak almışlardı. Bu haberde Mr. Kara'nın, başka bir Arnavut aile ile arasındaki kan davası nedeniyle hayatında endişe ettiği yazıyordu. Bu nedenle cinayetten her yerde "yüzyılın siyasi cinayeti" olarak söz edilmesine şaşmamak gerekiyordu.

T.X., Polis Müdürü'nün odasına girip rapor verdi ve "Şu ana kadar uşak Fisher ya da Gathercole'un izlerini bulamadım efendim," diye konuştu. "Öğrendiğime göre, Gathercole yazısını kendi kartı ile birlikte The Times gazetesine

göndermiş. Adamın üye olduğu kulüpte çalışanlar da onun nerde olduğunu bilmediklerini söylüyorlar. Gathercole çok garip bir adammış ve konuştuğum kulüp kapıcısına göre, adam çoğu zaman hiç kimsenin haberi bile olmadan gelir, kısa bir süre kalır ve yine kimseyle konuşmadan, sessizce çıkıp gidermiş. Adamın eskiden kaldığı Lincoln Pansiyonuna gittik, orada da bana, adamın Patagonya'ya gitmeden önce her şeyini sattığını ve kira kontratını iptal ettiğini söylediler...

"Sadece, konuşabildiğim bazı tanıkların söylediğine göre, tarifi ona bir dereceye kadar benzeyen bir adam dün gece saat on bir treniyle Paris'e gitmiş, efendim."

Polis Müdürü, onun yüzüne bakarak, "Herhalde sekreter genç kızı gördün, değil mi, T.X.?" diye sordu.

T.X., geleceğinden çok korktuğu soruyu duyunca derin bir iç çekti. Bir an düşündü ve sonra kısaca, "O da ortalarda yok, Müdürüm," diye cevap verdi. "Dün akşam saat 5.30'dan sonra genç kızı gören hiç kimse yok, efendim."

Sir George koltuğunda arkasına yaslandı, derin bir iç çekti ve elini kaldırıp kırışmış gür saçlarını karıştırdı. Bir süre düşündü, dudaklarını büzüp yüzünü buruşturdu ve sonra, TX.'in yüzüne bakarak, alaycı bir ifadeyle, "Yani o binada Kara'nın cesedinden başka işimize yarayacak kimse kalmamış, değil mi?" diye sordu. "Bu olayın dosyasını başka birine vermemi ister misin, T.X.? – aslında senin işin değil bu zaten – gerçekten devam etmek istiyor musun bu soruşturmaya?"

T.X. dişlerini sıktı ve “Elbette istiyorum, efendim,” diyerek başını salladı.

“Pekâlâ, “Kara hakkında başka bir şeyler öğrenebildin mi, bari?”

T.X. yine başını salladı, bir an düşündü ve sonra, “Onun hakkında öğrendiklerim hiç de iyi şeyler değil, efendim,” diye devam etti. “Söylediklerine göre, Kara Arnavutlukta çok önemli yerlere gelmek için uğraşıyormuş. Bunun için Türk ve Arnavut yetkililere büyük rüşvetler vermiş ve arkasında da büyük bir Arnavut taraftar kitlesi varmış. Bakan Bartholomew’dan randevu isteyip onunla konuştum. Bana söylediğine göre, Kara Arnavutlukta bir halk ihtilali yapmak istiyor ve İngiliz Hükümetinin de onu desteklemesini bekliyormuş. Bakandan da bu konuda kendisine destek olmasını istemiş...

“Çoğu kişi, geçen yıl Arnavutlukta işlenen siyasi cinayetlerin arkasında Kara’nın olduğuna, bu suikastların onun tarafından planlandığına inanıyor, Sir George. Kara’nın malikanesinde uzun süren bir araştırma yapınca, bir yerlerde büyük paralar ve belgeler bulduk ve belgelerin şifrelerinin çözülmesi ve incelenmesi için Dışişleri Bakanlığına verdik, efendim...”

Sir George sanki bunları biliyormuş gibi, bir süre düşündü, sonra başını kaldırıp T.X.’in yüzüne baktı ve “Bana öyle geliyor ki, şu sekreter genç kızı bulursan, olayın yarısını çözmüş olacaksın, T.X.,” dedi.

T.X. Sir George'un ofisinden çıkarken çok neşeliydi, mutluydu, kendi kendine gülümseyip duruyordu. Karnı acıkmıştı, gidip bir yerlerde öğle yemeği yemeyi düşündü, ama o anda John Lexman'ı hatırladı, kısa bir süre önce, arkadaşına onu arayacağını söylemişti.

John Lexman, Kara cinayetini çözmesi konusunda ona bir ipucu verebilir mi, yardım edebilir miydi acaba? Bindiği taksinin şoförüne doğru uzanıp ona adres değişikliğini söyledi.

Taksi çok geçmeden Great Midland Otelinin önünde durdu ve şans eseri, John Lexman da tam o anda otelin kapısından dışarıya çıkıyordu.

T.X. ona seslendi ve "Gel birlikte bir şeyler yiyelim, John, "dedi. Herhalde olanları duydun, değil mi?"

John Lexman derin bir iç çekti ve onun yüzüne bakarak, "Kara'nın öldürüldüğünü duydum tabii," diyerek başını salladı. "Dün akşam seninle bu konuyu konuşurken, onun polise bağlı direkt telefonunun çalması da çok garip bir olaydı, değil mi, T.X.? Umarım benim olayımda senin parmağın yoktur, dostum!"

T.X. birden şaşırdı ve gözlerini açarak arkadaşının yüzüne baktı. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun sen, John?"

John Lexman onun yüzüne baktı ve "Yani, ben oraya teslim olmaya gittiğim zaman keşke sen de orada olmasaydın demek istedim, dostum," diye konuştu. "Ben teslim olurken

ve yetkililer bana özgür olduğumu söylerken, arada arkadaşlarım olmasın istiyordum, anlıyorsun beni, değil mi?"

T.X. bir kahkaha attı ve onun omzuma hafifçe vurarak, "Sen çok hassas bir adamsın, dostum," dedi. "Şimdi bu konuyu bir yana bırak da bildiklerini hiç çekinmeden anlat bana. Bu Kara cinayetini çözebilmem için bana yardımcı olabilecek bir şeyler biliyorsundur belki, ne dersin?"

John Lexman kaşlarını kaldırdı ve üzgün bir ifadeyle ileriye doğru baktı. Birkaç saniye düşündü ve sonra sakın bir ifadeyle, "Sana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmak isterim, T.X.," diye konuştu. "Özellikle de Grace'e ne kadar yardımcı olduğunu bildiğim için hiçbir yardımdan çekinmem, ama bu konuda ne yazık ki hiçbir şey yapacak durumda değilim, inan bana..." Durdu ve yüzünü buruşturdu, sonra, "Kara'dan yaşarken de nefret ediyordum, öldükten sonra da bu nefretim devam ediyor," diye ekledi. "O adam dünyada yaşayan insanların en kötülerinden biriydi. Korkunç, acımasız, insanlara işkence yapmaktan zevk alan çok adi bir adamdı Kara. Öyle sanıyorum ki, Remington Kara şeytanın insan şekline girmiş haliydi. Aslına bakarsan çok kolay olmuş ölümü, biliyor musun, dostum? Ama Tanrı onun cezasını cehennemde verecek ve yaptıklarının acısını sonsuza kadar çektirecektir ona."

T.X. onun bu söylediklerin şaşkınlıkla dinlerken, yüzündeki nefret ifadesine baktı. Arkadaşının yüzünde bu kadar büyük bir nefret ifadesi görebileceği hiçbir zaman aklına gelmezdi.

T.X. dudaklarını büzdü, üzgün bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Kara ne yaptı sana, anlat bana, dostum?” diye sordu.

John Lexman başını iki yana salladı ve alçak sesle, “Özür dilerim, bazen o adamı hatırlayınca kendimi kaybeder gibi oluyorum, T.X.” diye konuştu. “Bu da benim zayıf yanımdır işte. Sana bu konuda yaşadıklarımı bir gün anlatacağım elbette, ama şu anda bunu isteme benden, olur mu, dostum?” Birkaç saniye durdu ve derin bir iç çekti. “Şimdilik sana sadece şu kadarını söyleyeyim, Kara, karım Grace’e işkence yaptı ve onu öldürdü.”

T.X. sessizce başını salladı ve yemekte bir daha girmede bu konuya. Yemeğin sonuna doğru, birden hatırlamış gibi, arkadaşının yüzüne baktı ve “Gathercole adlı adamı tanıyor musun?” diye sordu.

John Lexman, “Sanırım sen bana bu soruyu daha önce de sormuştun bir gün, değil mi?” diye devam etti. “Evet, tanıyorum onu, tek kollu, garip bir adam bu Gathercole.”

T.X. başını salladı, yüzünü buruşturdu ve “Evet, o adam işte,” diye homurdandı. “Şu anda o adamı görmeyi çok isterdim doğrusu.”

“Neden?”

“Çünkü büyük olasılıkla Kara’nın ölmeden önce gördüğü son kişi o adam.”

John Lexman bir şey anlamamış gibi baktı arkadaşına ve hafifçe omuz silkti. Sonra, bir an düşündü ve yüzüne bak-

maya devam ederek, "Gathercole'dan kuşkulandırmıyorsun herhalde, değil mi, T.X.?" diye sordu.

"Hayır, hayır, bana göre Kara'yı o öldürmüş olamaz. Çünkü cinayeti işleyen kişi iki elini de kullanmak zorunda kalmış. Ben Gathercole'a sadece Kara ile ne konuştuğunu sormak istiyordum. Aynı zamana, Gathercole Kara'nın odasına girdiği zaman orada başka kim vardı, bunu öğrenmek istiyorum."

John Lexman hafifçe, "Hmm!" diye mırıldandı ve başını salladı.

T.X., "Bunu bilsem bile, o üçüncü kişinin cinayette sonra dışarıya çıkıp kapı mandalını dışarıdan nasıl indirdiğini bilmek isterim tabii..." dedi ve hafifçe gülerek arkadaşının yüzüne baktı. "Eskiden olsaydı sen bu olaydan çok güzel, gizemli bir polisiye hikâyesi çıkarırdın, John. Sen olsan adamını oradan nasıl kaçırdın, söylesene bana?"

Lexman kaşlarını kaldırıp bir süre düşündü ve sonra onun yüzüne bakarak, "Kasayı iyice inceledin mi sen?" diye sordu.

T.X. meraklı bir ifadeyle ona baktı ve "Tabii inceledim," diyerek başı salladı.

"İçinde çok şey var mıydı kasanın?"

T.X. şaşkın gözlerle ona bakmaya devam ederek, "Şey... bildiğimiz birkaç defter ve bazı belgeler vardı işte," diye cevap verdi ona. "Neden sordun?"

“Farz edelim ki, bu koca kasanın biri oda içinde, biri de dışında olmak üzere iki kapısı var... Bu durumda kasadan ve aynı zamanda duvardan geçerek odadan dışarıya çıkmak mümkün olamaz mıydı? Ne dersin?”

T.X. düşünceli bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Ben bunu da düşündüm, dostum,” dedi.

Lexman arkasına yaslandı ve elindeki küçük tuz kaşığıyla oynayarak, “Ben böyle bir hikâye yazsam, işte böyle, Kara’nın bir tehlike anında yatak odasından kaçabilmesi için, böyle iki kapılı, büyük bir kasa yaptırdığını yazardım,” diyerek güldü. “Kasada bir ip merdiven bulundurur, kasaya girip arka kapağını açarak ip merdiveni duvardan aşağıya, evin dışına sarkıtır, belki bir adamının da yardımıyla bahçeye iner ve ip merdiveni de önceden ayarlanmış bir şekilde çekip oradan alırdı diyelim...”

T.X. “Evet, zekice bir çözüm tabii,” diyerek başını salladı ve güldü. “Ama bu olayda böyle bir durum yok. Kasa yapımcısı şirketle görüştüm, Kara’nın kasasında böyle özel bir durum olmadığı konusunda ikna ettiler beni. Pekâlâ, başka bir çözümün olabilir mi, John?”

John Lexman yine bir süre düşündü ve dudaklarını büzerek, “Şu anda sana gizli kapılardan, belli olmayan duvar panellerinden, bunlara benzer basit kaçış yollarından ya da duvarda gizli, düğmesine basılınca gizli bir merdivene açılan kapaklardan söz edecek değilim tabii,” diyerek güldü. “İlk zamanlar böyle şeyler düşünürdüm tabii, ama yaşımla ilerledikçe ve deneyim sahibi oldukça, bunların artık herke-

sin bildiği basit şeyler olduğu anladım. Yani artık böyle gizli kaçış yolları, çifte duvarları, gizli odaları da olan bir ev planı yapabilecek bir mimar bulmak hiç de kolay bir şey olmamalı, değil mi, dostum?"

T.X. sesini çıkamadı ve sabırla onun devam etmesini bekledi.

John Lexman onun konuşmadığını görünce, "Ama bir başka yol da geldi aklıma," diye devam etti. "Örneğin oda dışında olan birisi, çok güçlü bir mıknatısla o çelik mandalı yuvasında kaldırıp içeriye girebilir, sonra da dışarıya çıkıp yeniden aynı mıknatıslı sistemle yerine oturabilir."

T.X. gülerek, "Ben bunu da düşündüm, dostum," dedi. "Ve bu sabah bununla ilgili birkaç deneme bile yaptım. Ama o çelik mandalı dışarıdan herhangi bir mıknatısla kaldırıp indirmek mümkün olmadı. Mandalı yerine kilitleyen dil ancak topuzundan tutularak açılabilir. Başka bir çare bul bakalım, John."

John Lexman başını arkaya attı ve sessizce, kıs kıs güldü, sonra onun yüzüne baktı ve "Kara'nın katilini yakalamak için neden benden yardım beklediğini de anlamış değilim, dostum," dedi. "Aslında sana başka bir teoriden söz edebilirim, ama dikkat et, bu konuda fikrini de değiştirebilirim. Çünkü Tanrı biliyor ya, bu dünyada Kara'yı öldürmek isteyenlerin başında sayabilirsin beni."

T.X. sessizce dinliyordu onu. John Lexman bir süre düşündü ve sonra, "Bacadan kaçmak mümkün olamaz, değil mi?" diye sordu.

T.X. başını iki yana salladı ve “Şöminede koca bir ateş yanıyordu,” dedi. “Hatta öyle kuvvetli bir ateşti ki, odanın içi hamama dönmüştü.”

John başını salladı ve gülerek, “Kara sıcağı çok severdi,” dedi. “Aslına bakarsan, mandalın mıknatısla açılıp kapanamayacağını biliyordum ben. Çünkü Kara kapısına o mandal sistemini taktırırken onunla aram henüz bozulmamıştı, oldukça iyi, samimi arkadaşlık, ama birden aklıma gelmedi bu konu. Pekâlâ, bu konuda senin teorin ne peki?”

T.X. içini çekti, dudaklarını büzdü ve “Bu konuda mantıklı, güzel bir teori geliştiremedim henüz, John,” diye konuştu. “Ama yanılmıyorsam, Kara saldırıya uğradığı sırada, yatağında uzanmış bir kitap okuyordu, çünkü cinayetten sonra yatağın dibinde iki kitap bulduk, bunlardan birini okuyordu sanırım. Katil aniden saldırınca Kara hemen telefona sarıldı, yardım isteyecekti, ama buna vakit bulamadan öldürüldü.”

İki arkadaş bir süre konuşmadan düşündüler. Sonunda sessizliği bozan John Lexman oldu ve “Bu da bir teori tabii,” dedi. “Ama henüz hiçbir şey kesin değil...pekâlâ, cinayet silahını buldun mu, T.X.?”

T.X. bir an düşündü ve sonra onun yüzüne bakarak başını iki yana salladı.

John başını hafifçe yana doğru salladı ve “Pekâlâ, cinayetin işlendiği odada görüp şaşırdığın, ama bana henüz söylemediğin gariplikler var mıydı?” diye sordu.

T.X. birkaç saniye kadar tereddüt etti, düşündü ve sonra, "Biri odanın ortasında bir yerde, diğeri de yatağın altında olmak üzere, iki mum bulduk," diye cevap verdi ona. "Odanın ortasında bulduğumuz, ince, küçük Noel mumlarından biriydi, ama yatağın altından çıkan daha kalın, bildiğimiz adi mumlardandı ve muhtemelen odanın içinde kesilmiş gibi görünüyordu. Kesilen mum parçası da büyük ihtimalle ateşe atılmıştı, çünkü şöminedeki ateşin kenarında erimiş mum artığı bulduk."

Lexman dudak büktü, başını hafifçe salladı ve "Vay canına!" diye mırıldandı. "Başka bir şey var mıydı odada peki?"

"Küçük mum, bir şişe açacağı, bir tirbuşon gibi bükülmüştü."

John Lexman bu cevaptan hoşlanmış gibi, hafifçe gülümsedi ve "İpucu Eğik Mum," diye mırıldandı. "Çok güzel bir hikâye başlığı olurdu bu, dostum – aslına bakarsan, Kara mumları hiç sevmezdi."

"Neden?"

Lexman arkasına yaslandı ve gümüş sigara tabakasını çıkarıp bir sigara aldı. Sonra arkadaşına baktı ve "Biliyorsun, ben çok garip yerler gördüm," diye devam etti konuşmasına. "Senin adını bile bilmediğin ve belki seyahat kitapları yazan gezginlerin bile pek uğramadığı bir ülkeye de gittim. Dünyada bir sürü çıplak tepeler ve onların üzerlerinde garip, küçük köyler var. Başlarında kralları ya da hükümetleri olmayan toplumların içinde kaldım bir süre. Bu yerler-

de babadan oğla geçen yasalar geçerli... Konuştukları dilin yazısı bile yok, dostum. Çok katı yasaları var. Cezaları çok acımasız, insanlık dışı şeyler. Bir gün bir kadının İncil'deki gibi, ölene kadar taşlandığını, bir hırsızın gözlerinin oyulup kr edildiğini gördüm..."

John Lexman sustu ve T.X. rperdi.

"Bir gün, vahşi bir ortamda kurulmuş bir pazarda, yalancı tanıklık ettiği için dili kesilmiş bir adam gördüm, T.X. Bu topraklara bazen Türkler ve başka bazı ülkeler jandarma, asker gönderip orada yasal, basit bir yönetim kurmak istediler, ama hiçbiri başarılı olamadılar. Yasal olarak, seçimle başa getirilen yöneticiler de vahşileşti ya da toplumun yalancı tanıklığı ile ortadan kaldırıldı, yok edildi. Bölge halkı ağız birliği ederek onun intihar ettiğini ya da köylülerden birinin karısıyla kaçtığını söylediler..."

"Bu tür toplamaların bazılarında mumun rolü önemlidir, T.X. Onların mumu senin bildiğin, çarşıda satılan ticari mumlardan değildir, koyun yağından yapılır. Adamlar işkence yaptıkları kişinin ellerine tahta çubuk bağlayıp açık tutarlar, dört parmak arasına  mumu sıkıştırıp yakarlardı ve o mumlar yavaşça yanıp erirken ne olurdu, düşünebiliyor musun?"

"Ya da insanı bağlayıp, çıplak ayaklarının dibine yağlı talaş yığını koyar, oraya kadar barut döker ve barut hattının başına da mum yakarlardı. Bazen de suçlunun saçlarını kazır, çıplak başına da yanan bir mum dikerlerdi – mumla işkencenin yüzlerce çeşidi var. Kara'nın hangi türü nedeniyle

muumlardan nefret ettiğini bilmiyorum, ama onun da bu işkencelerden bir ikisi kullandığını duydum.”

T.X. gözlerini şaşkın bir ifadeyle açıp onun yüzüne baktı ve “Vay canına!” diye mırıldandı. “O kadar acımasız mıydı bu adam yani?”

John Lexman güldü ve “Onun ne kadar zalim, pis, canavar bir adam olduğunu anlayamadın sen, dostum,” dedi.

Yemeklerini henüz bitirmişlerdi ki, garson T.X.’e ofisinden gelen bir not getirdi.

Notta şöyle yazılmıştı:

“Sevgili Mr. Meredith,

“Kızımın Londra’da olduğunu öğrendim, ama bu sabaha kadar bilmiyordum bunu, yeni söylediler bana. Bankamdan verdikleri bilgiye göre, kızım bu sabah bankadaki kendi hesabından büyük bir para çekmiş, ama nereye gittiğini ya da o parayla ne yaptığını bilmiyorum. Bu konuda çok endişeli olduğumu söylememe gerek yok sanırım. Araştırma yaparak bana bilgi verirsen çok mutlu edersin beni.

“Selamlar, William Bartholomew.”

T.X. suratını astı ve “Lanet olsun!” diye homurdandı. “Bu sabah bankaya gitseydim, belki de görebilecektim kızı. Bu yüzden işimden olabilirim, dostum.”

John Lexman üzgün bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Saçmalama, dostum,” dedi.

T.X. hafifçe gülümsedi ve “Ciddi söylemedim tabii, canım,” diye konuştu, “ama sanırım bizim Müdür Bey şu anda bana çok kızmış olmalı. Aslında ben kendim daldım bu olayın içine, benim bölümümün görevi değildi bu iş. Fakat sen bana şu mumlarla ilgili teorini söylemedin, John.”

John Lexman önündeki peçeteyi kaldırıp katladı ve “Şu anda bu konuda bir teorim yok, T.X.” diye konuştu. “Ama şu mumlara bakarsak, bunun tipik bir Arnavut cinayeti, yani katilin bir Arnavut olduğunu söyleyebiliriz. Bunu kesin olarak söyleyemem elbette, ama kuvvetle muhtemeldir diyebilirim.”

T.X. onun bu fikrini dinledikten sonra, bununla mutlu olması gerektiğine karar verdi. Böyle her zaman görülebilen bir cinayet – aslında bu olay her zaman görülenlerden biri değildi elbette – konusunda soruşturma yapmak onun işi değildi tabii, ama Kara’nın kasasında bulunduğu çok değerli bir enfiye kutusunu Leydi Bartholomew’ya vermekle onu çok mutlu edeceğinden emindi T.X.

Kara’nın kâğıtları, belgeleri arasında bulunan mektuplar adamın neler yaptığı konusunda bir fikir veriyordu. Kara belki adi bir şantajcı olmayabilirdi, ama elinde Leydi Bartholomew’nun değerli enfiye kutusu dışında, başka insanlara ait birçok değerli obje ya da eşya vardı. Kara amacına ulaşmak, etkili insanların desteğini sağlayabilmek için, onlara ait birçok şeyi elinde tutuyordu.

T.X.’in yaptığı soruşturma ve araştırmada Kara cinayetiyle ilgili işe yarar hiçbir kanıt bulunamadı ve adli tıp uz-

manları da cinayetin tam saati ve nasıl işlendiği konusunda kesin bir bilgi veremediler.

T.X. cinayetten sonra bir hafta boyunca çok çalıştı, çok yoruldu ama bütün çabası boşa çıktı, hiçbir ipucu, delil bulamadı. O sırada John Lexman ona bir mektup yazarak, mümkün olan en kısa zamanda New York'a gideceğini bildirdi. New York'da dergiler yayınlayan çok büyük bir yayınevinden çok iyi bir teklif almıştı ve gidip orada çalışacaktı.

T.X. Meredith soruşturmasını sürdürürken nasıl bir yol izleyeceğinin planını yapmıştı ve çalışmaları konusunda Polis Müdürüne ve Adalet Bakanına sürekli rapor veriyordu.

Bakan Bartholmew bir görüşmelerinde ona, biraz sıkıntılı bir ifadeyle, "Evet, kızımдан haber aldım, ama kızım beni çok zor bir durumda bıraktı, Mr. Meredith," diye şikâyetle bulundu. "Beni nasıl sıkıntıya soktuğunu sana söyleyemem, ama bunu bilmende de yarar var."

T.X. o gün Bakana, "Kızınızdan gelen mektubu ya da telgrafı görebilir miyim acaba, efendim?" diye sordu.

Ama Bakan başını iki yana salladı ve "Korkarım ki, bunu yapamam," dedi. "Kızım benden haberleşmemizi gizli tutmamı istedi, bunun için yalvardı bana. Karıma mektup yazdım, eve gelmesini söyledim. Bugünlerde çok mutsuzum, sıkıntılıyım, zor günler geçiriyorum, ne yapacağımı bilemiyorum, Mr. Meredith."

T.X. sabırlı bir ifadeyle onun yüzüne baktı, bir an düşündü ve dudak bükerek, "Mektupları gönderdiğiniz adresi bana söyleyemez misiniz acaba, efendim?" diye sordu.

Adalet Bakanı başını iki yana salladı ve "Hayır, yani sadece bu sabah bir telgraf aldım ve onda da gönderici adresi yoktu, Mr. Meredith."

T.X., "Anlıyorum, efendim," dedi ve başını salladı.

T.X. o gün sekreterine özel bir talimat verdi ve "Yarın sabahki ve bu akşamki gazetelerde çıkan acılı ilanları kesip hazırla ve yarın sabah masama bırak," dedi.

İçeriği üzüntülü olan ilanlar istediği gibi, ertesi sabah masasına bırakılmıştı. T.X. ilanları karıştırıp okudu ve çok geçmeden aradığı ilanı buldu. İlan şu şekilde yazılmıştı:

"B.M. Beni çok zor durumda bıraktın. Çok düşüncesizce bir davranış bu. Annene gönderilen paketi aldım, onun oturma odasına koydum. Hafta sonunda evden çıkıp uzaklaşmamı, bir yere gitmemi ve hizmetkârları da göndermemi neden istedin, anlayamadım, ama istediğini yapıyorum. Bunları bana açıklamayı istiyorum. Annen yeterince uzağa gitti zaten.

Baban."

T.X. ilanı okuyunca çok sevindi, derin bir nefes aldı ve kendi kendine, "Evet, işte bu!" dedi. "Şimdi iş başına bakalım!"

BÖLÜM XVI

Şubat ayında genellikle pek sis olmazdı, bu ay daha çok sert rüzgârların estiği, fırtınalı bir aydı, karlı ve buzlu geçirdi, ama 17 Şubat günü hava sakin ve pusluydu. Yabancıların çok korktuğu yoğun Londra sisi değildi bu, ama sokakları kaplamış olan parçalı sis bazı yerlerde en yakın yerlerin görünmesini bile engelliyor, bazı yerlerde de açılarak görüş alanını oldukça genişletiyordu.

Sir William Bartholomew'nun malikânesinin bulunduğu büyük Portman Meydanında, dış görünüşleri oldukça kasvetli, iç karatıcı, ama içleri çok büyük, güzel döşenmiş, konforlu olan eski binalar vardı. 17 Şubat gecesi saat on bire birkaç dakika kala, Sussex Sokağıyla Portman Meydanı kavşağında bir taksi durdu ve arabadan bir genç kız indi. O anda sis yoğunlaşmıştı ve genç kız arabadan inmeden önce bir süre başını uzatıp dışarıya baktı, etrafı kontrol etti.

Genç kız şoföre bir şeyler söyledi, acele adımlarla bir süre yürüdü ve sonra birden durdu, dönüp 173 No. lu evin kapısı önündeki birkaç basamağı çıktı. Acelesi var gibiydi, elindeki anahtarı kilide sokup kapıyı açtı, eve girdi ve sonra kapıyı yavaşça kapadı arkasından. Birkaç adım attı ve ho-

lün ışığını yaktı. Ev boş gibi görünüyordu, etrafta derin bir sessizlik vardı. Genç kız birkaç saniye durup etrafı dinledi ve sonra memnun olmuş gibi, hafifçe gülümseyerek başını salladı. Kız hol ışığını söndürüp geniş merdivenden birinci kata çıktı, o katın ışığını bulup yaktı, o ışığın sokaktan görünmeyeceğini biliyordu. Orada da birkaç saniye durup etrafı dinledi, sonra ikinci kata çıktı.

Miss Belinda Mary Bartholomew planının iyi çalıştığını görünce kendini kutladı, başarılıydı. Şimdi sadece yatak odasının kilitli olup olmadığını merak ediyordu. Fakat babası bu konularda çoğunlukla dikkatsiz davranır, kapı kilitlemeyi pek düşünmezdi. Yaşlı uşak Jacks da dikkatsiz bir adamdı, evde bulunduğu süre içinde boş odaların kapılarını kilitlemek hiç aklına gelmezdi adamın.

Genç kız kapı kilidinin açık olacağından emin gibiydi, buna rağmen, kolu çevirince kapının hemen açıldığını görünce çok sevindi, rahatladı tabii. Birisi akıllı davranmış ve kalın perdeleri kapamıştı. Genç kız rahat bir nefes aldı, ışığı yaktı. Annesinin yazı masası üzerinde bir sürü mektup vardı, ama Belinda küçük paketi ararken onları bir kenara aitti. Annesi onu belki de çekmecelerden birine koymuştu, ama genç kız bütün çekmeceleri aradığı halde aradığı bulamadı.

Canı sıkılmıştı Belinda'nın. Şaşkın bir ifadeyle masanın yanında durdu ve düşünceli bir tavırla, hafifçe parmağını ısırıldı.

Derin bir nefes aldı, başını çevirip odanın içinde etrafa bakındı bir süre ve sonra birden "Tanrım! Çok şükür, işte

orada!" diye söylenirken sevinçle havaya sıçradı. Paket şömine rafının üzerinde duruyordu. Belinda koşar adım şömine önüne gitti ve rafta duran küçük paketi aldı.

Genç kız acele hareketlerle paketin kâğıdını yırttı, tanıdığı deri kaplı kutuya baktı. Sonra heyecanla kutunun kapğını açtı ve pamuk yatağı içinde duran çok değerli enfiye kutusunu görüce çok rahatladı, derin bir nefes alıp kendi kendine gülümsedi.

Sonra yüksek sesle, "Şükürler olsun sana, Tanrım!" dedi.

Ama aynı anda, "Bana da teşekkür etmelisin, Miss Batrholomew!" diyen bir ses duyunca birden korkuyla irkildi.

Dönüp bunu söyleyen adama baktı ve "Mr... Mr. Meredith...!" diye kekeledi.

T.X. bir süre arkasında saklandığı ve o anda iterek ortaya çıktığı kalın perdenin önünde durdu. Ona bakarak hafifçe güldü ve "Evet, bana da teşekkür etmelisin, Miss Bartholomew," diye tekrarladı.

Genç kız şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Adımı nerden biliyorsunuz siz?" diye sordu.

T.X. "Ben dünyada olan biten her şeyi bilirim, küçük hanım," deyince Belinda kendini tutamadı ve güldü.

Ama genç kız hemen sonra, birden ciddileşti ve "Seni peşimden kim gönderdi, Mr. Meredith?" diye sordu. "Kara mı istedi bunu?"

Bu kez T.X. şaşırdı ve “Kara mı? Nasıl yani?” diye sormaktan alamadı kendini.

“Nasıl olacak? Beni polise teslim etmekle tehdit etti önce. Ona bunu yapabileceğini söyledim... Polisten korkmamı gerektirecek bir şey yapmadım ki ben. Benim korktuğum insan Kara idi. Biliyorsunuz, ben sadece annemin değerli bir şeyini kurtarmaya çalışıyordum.”

Belinda bunu söylerken mücevherli enfiye kutusunu hafifçe havaya kaldırıp ona gösterdi. Ve “Beni hırsızlıkla suçladı Kara, çok öfkelenildi,” diye devam etti. “Ve sonra polise haber vermekten vazgeçti ve o korkunç şarap mahzenine kilitledi beni...”

T.X. onu merakla dinliyordu, sustuğunu görünce, “Evet? Sonra ne oldu?” diye sordu.

Genç kız dudaklarını büzdü, balını hafifçe yana salladı ve “Hepsi bu kadar işte!” diye cevap verdi ona. “Şimdi ne yapacaksın bana?”

T.X. bir an düşündü ve “Her şeyden önce birkaç soru soracağım sana, küçük hanım,” dedi. “Şimdi söyle bana bakanım, oradan kaçtıktan sonra Kara ile ilgili herhangi bir haber duydun mu?”

Belinda Mary Bartholomew, “Hayır efendim,” diyerek yüzünü buruşturdu, başını iki yana salladı. “Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştım.”

T.X. dikkatle onun yüzüne bakarak, “Ama gazetelere baktın, değil mi?” diye sordu.

Belinda sessizce başını salladı.

“İlanı gördüm – babama telgraf çektim ve o telgrafıma cevap vermesini istedim ondan.”

T.X. “Biliyorum – gördüm onu,” diyerek gülümsedi. “Buraya gelmemin nedeni de o oldu zaten.”

Belinda dudaklarını büzdü, başını iki yana salladı ve “Bunun olmasından korkuyordum zaten,” diye söylendi. “Babam bazen çok konuşur, çenesini tutmayı bilmez – bilirsin, nutuk atmaya da bayılır. Ben ondan sadece bir evet ya da hayır kelimesi istedim. Gazetelere bakıp bakmadığımı neden sordun, Mr. Meredith? Anneme bir şey olmadı, değil mi?”

T.X. başını iki yana salladı ve “Hayır, hayır,” diye cevap verdi. “Bildiğim kadarıyla Leydi Bartholomw’nun sağlığı çok iyi ve evine dönüyor.”

Genç kız meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı. “O halde gazetelere bakıp bakmadığımı neden sordun bana?” diye sordu. “Gazetelerde çok önemli bir haber mi vardı? Ne oldu?”

T.X. onun gözlerine dikkatle baktı ve “Gazetelerde Kara ile ilgili bir haber görmedin mi yani?” diye sordu.

Genç kız başını iki yana salladı ve gözlerini iyice açarak, şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

“Ben Kara ile ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum, bayım. Bunu neden soruyorsun bana?”

T.X. derin bir nefes aldı ve ağır bir ses tonuyla, kelimele-
rin üzerine basarak konuştu, "Soruyorum, çünkü senin
Cadogan Meydanı yakınındaki o malikânenen kaçtığın gece
Remington Kara öldürüldü."

Genç kız birden ne yapacağını bilemiyormuş gibi onun
yüzüne baktı. Şoke olmuş gibiydi. Derin bir iç çekti ve "Öl-
dürüldü, ha!" diye mırıldandı.

T.X. başını salladı ve "Evet, birisi ya da birden fazla kişi
onu kalbinden bıçaklayıp öldürdü," diye cevap verdi.

Sonra cebinden paket kâğıdına sarılmış bir cisim çıkardı
ve paketin kâğıdını açarken, genç kız korkudan büyümüş
gözlerle, dehşet içinde kalmış gibi, onun hareketini izledi.
T.X. kâğıda sarılı, sapı kanlı bir mendile sarılmış, üzerinde
de kan lekeleri olan makası çıkarıp sessizce ona gösterdi.
Belinda ellerini yanaklarına götürdü ve içini çekerek bir
adım geriledi.

Sonra T.X.'in yüzüne baktı ve korkudan kısılmış bir ses-
le, "Benim makasım bu," diye kekeledi. "Herhalde buna
bakarak benim..."

Yüzünde korkuyla karışık müthiş bir öfke ifadesi vardı
genç kızın. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi durup dü-
şündü, sonra T.X.'in yüzüne baktı, dili tutulmuş gibiydi.

Ama T.X. onun yüzüne bakarak hafifçe gülümsedi ve
yumuşak bir sesle, "Cinayeti senin işlediğini hiç sanmıyo-
rum, "diye konuştu. "Fakat bu kanlı makası ve senin kanlı

mendilini başka birisi bulmuş olsaydı, başın cidden büyük derde girecekti, küçük hanım."

Adalet Bakanının kızı Belinda Bartholomew makasa baktı ve titredi.

"Ben de birini öldürdüm ama...şey yani bir köpeği öldürdüm..." diye konuştu Belinda. "Bunu nasıl yaptım bilmiyorum, ama o canavar köpek birden ortaya çıkıp üzerime saldırınca, makası sapladım ve öldürdüm onu...bunu yaptığımı da memnunum..."

"Bunu anladım zaten, merak etme...öldürdüğün köpeği orada buldum ben. Fakat seni bulamadım, sen nerdeydin, söyler misin bana?"

Genç kız ona hemen cevap vermedi, tereddüt içindeydi ve ondan bir şeyler saklıyormuş gibi davranıyordu.

T.X.'in yüzüne baktı ve "Beni neden bulamadığınızı anlamadım," diyerek omuz silkti. "Ben oradaydım."

"Nasıl çıktın sen oradan, Miss Bartholomew?"

Genç kız ona meydan okurmuş gibi bir ifadeyle baktı ve "Sen nasıl çıktın peki?" diye sordu.

T.X. gözlerini onun gözlerine dikti ve "Ben elbette kapıdan çıktım," diye cevap verdi ona. "Oradan çıkış için başka bir kapı göremedim ve girdiğim kapıdan çıktım tabii."

Genç kız hafifçe gülümsedi ve "Ee, ben de aynı yerden çıktım işte!" dedi.

"Fakat kilitliydi o kapı."

Belinda güldü ve “Ben mahzendeydim,” diye anlattı. “Sen anahtarla kapıyı açmaya uğraşırken, Kara adamıyla geliyor diye düşündüm, korktum, kapağı açıp alt mahzene kaçtım, makası da orada bıraktım. Bir süre sonra üst mahzende sesler kesildi, o zaman yukarıya çıktım ve sen kapıyı açık bırakmıştın. O zaman ben de...”

Genç kız yine sustu, konuşmasını kesip ona baktı. Onun böyle konuşurken aniden susup durması T.X.’i şaşırtmıştı. Kızın ona söylemekten kaçındığı bir şeyler olduğu belliydi.

Belinda onun beklediğini ve yüzüne baktığını görünce, “İşte, ben de o zaman mahzenden çıkıp mutfığa girdim,” diye devam etti. “Orada da kimse yoktu, kimseye görünmeden evden çıktım ve hemen köşede bir taksi bulup uzaklaştım oradan, hepsi bu işte.”

Genç kız yine sustu ve söyleyecek başka bir şey olmadığını göstermek ister gibi, ellerini iki yana açtı.

T.X. birkaç saniye durup düşündü ve “Gerçekten hepsi bu mu?” diye sordu.

“Evet, her şeyi anlattım sana işte, hepsi bu. Şimdi ne yapacaksın?”

T.X. kaşlarını çatıp bir an düşündü, sonra başını kaldırdı ve çenesini kaşıdı.

“Sanırım seni tutuklamam gerekiyor, küçük hanım. Yapmam gereken bir görevim olduğunu düşünüyorum. Şimdi sana bir soru soracağım, sen aşağıdaki o portatif yatakta mı uyuyordun?”

Genç kız bir an şaşırmış gibi durakladı, sonra, “Alt mahzende mi? Evet, alt mahzende uyuyordum,” diye cevap verdi.

Belinda Bartholomew konuşurken, sanki her kelime arasında biraz tereddüt eder gibi duraklıyordu.

Bir süre konuşmadılar, sonra genç kız T.X.’in yüzüne bakarak, “Evet, ne yapacaksın?” diye tekrar sordu.

Genç kız şimdi kendinden çok emin görünüyordu, T.X.’in aniden oraya çıkışıyla çok şaşırmış, korkmuş, fakat kısa sürede kendini tamamen toparlamıştı. T.X. düşünceli bir ifadeyle elini kaldırıp gür ve biraz da kıvrıkcık olan saçlarını karıştırdı. Genç kız şimdi ona daha rahat bir ifadeyle baktı, güzel, ela gözleri, düzgün burnu ve çenesiyle oldukça yakışıklı bir adamdı T.X.

Genç kız onun tereddüt ettiğini görünce, hafifçe gülümsedi ve nazik bir ifadeyle, “Sanırım artık beni tutuklaman gerekiyor,” dedi.

T.X. birden irkildi ve “Ne saçmalıyorsun sen?” diye söylendi.

Genç kız şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve birden sinirlenmiş gibi, “Ne dedin sen?” diye söylendi.

T.X. sakın bir genç adam pozundaydı şimdi ve “Saçmalamamı söyledim,” diye cevap verdi.

Belinda başını iki yana salladı ve “Kabalaştığının farkında mısın sen, bayım?” diye sordu.

T.X. bu genç kızın karşısındaki davranışına kendisi de şaşırmış gibiydi. Bir süre ona ne diyeceğini bilemiyormuş gibi durup düşündü.

Belinda elbisesindeki kırıksıklığı düzeltti ve onun gözlerine bakmamaya çalışarak, "Ben senin, hakkımda ne düşündüğünü biliyorum elbette," diyerek güldü. "Benim saçma, şımarık bir kız olduğumu düşünüyor ve adımları da komik buluyorsun, yalan mı?"

T.X. ciddi bir ifadeyle ona baktı ve "Ben senin adının komik olduğunu hiçbir zaman söylemedim," dedi. "Böyle bir şey söylemeye hiç de hakkım olmadığının bilincindeyim küçük hanım. Anlaşıldı mı?"

"Ama adımın garip olduğunu söyledin ki, komik demek-ten de kötü bir şey bu, öyle değil mi?"

"Şey...belki garip demiş olabilirim, ama bu, 'komik' demek kadar kötü bir şey olmasa gerek. Garip şeylerde bir değer, bir saygınlık vardır, öyle değil mi? Örneğin, kâbuslar komik değildir, ama bir ciddiyeti, bir değeri vardır onların..."

Belinda, Tamam, tamam, teşekkür ederim," diyerek onun sözünü kesti.

"Sakın yanlış anlama beni küçük hanım. Adının kâbus gibi bir şey olduğunu söylemek istemiyorum elbette...." T.X. bunu söylerken, eliyle bu laflara boş ver der gibi bir işaret yaptı. "Yani öyle sanıyorum ki, Belinda Ann..."

Genç kız hemen atıldı ve “Adım Belinda Mary,” diye düzeltti.

T.X. mahcup olmuş gibi yüzünü buruşturdu ve “Özür dilerim, ben de zaten Belinda Mary diyecektim,” diye mırıldandı. “Yani, aslında Belinda ve Mary demek istemiş-tim.”

Genç kız başını hızla sağa sola salladı ve “Sen hiç de böyle bir şey söylemek istemedin, çok iyi biliyorum,” diye söylendi.

“Hayır, hayır, inan bana, aslında Belinda Mary gerçekten çok iyi bir isim, doğru söylüyorum.”

“Nasıl inanayım ben sana?”

Belinda onun gülen gözlerine baktı ve o anda gerçekten kahkaha atmak geldi içinden. Bir an düşündü ve kendini savunmak ister gibi, “Adımın garip olduğunu söyledin ve öyle olduğunu da düşünüyorsun,” diye konuştu. “Ama ben insanların adım konusunda düşündüklerine hiç aldırmıyorum, biliyor musun? Aslına bakarsan, adımlı ben de garip buluyorum zaten. Bir teyzemin adı olduğu için vermişler bu adı bana.”

T.X. güldü ve başını nazik bir tavırla eğerek, “Sen yine de benden iyi durumdasın, küçük hanım,” dedi. “Bana babamın çok sevdiği köpeğinin adını vermişler. Buna ne diyeceksin bakalım?”

Genç kız meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “T.X.’in açılımı, ya da anlamı nedir?” diye sordu.

T.X. "Bu harflerin anlamı Thomas Xavier," deyince, genç kız kısa bir süre önce korku içinde yaslandığı sandalyeye tutundu ve gülmeye başladı.

T.X. "Asıl benim adım komik, değil mi?" diye sordu.

Belinda birden gülmeyi kesti, ciddileşti ve "Kabalık ettim, özür dilerim," dedi. "Aslında Tommy Xavier – yani Thomas Xavier adı oldukça hoş, ilginç bir isim..."

"Şey, istersen sen de bana Tommy diye hitap edebilirsin – pek çok arkadaşım bu isimle hitap ederler bana."

Genç kız gülerken yaşaran gözlerini ellerinin tersiyle sil-di ve "Ne yazık ki, ben senin arkadaşın değilim," dedi. "Onun için, bir sakıncası yoksa sana Mr. Meredith diye hitaba devam edeceğim.

Belinda bunu söylerken saatine baktı ve "Eğer beni tutuklamak istemiyorsan, o zaman gideyim bari" dedi.

"Hayır, seni tutuklamayacağım elbette, ama sakıncası yoksa evine kadar götürmek istiyorum."

Belinda birden irkildi ve "Hayır, efendim," dedi. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Genç kız bunu o kadar kesin bir ifadeyle söyledi ki, T.X. şaşırdı ve "Sevgili yavrum, lütfen..." derken Belinda elini kaldırıp onun konuşmasını engelledi.

Ciddi bir ifadeyle, "Sakın bana böyle 'Sevgili yavrum' gibi ifadeler kullanma, Mr. Meredith," dedi. "Şimdi küçük, iyi bir Tommy olacak ve evime yalnız başıma gitmeme izin vereceksin, tamam mı?"

Bunu söyledikten sonra tokalaşmak için elini uzattı ve gülen gözlerle baktı T.X.'e.

T.X., "O halde en azından taksiye kadar götüreyim seni," dedi.

"Evet, sonra da şoföre evimin adresini verirken dinle beni, değil mi?"

T.X.'in yüzüne sitem eder gibi bakarak başını iki yana salladı ve "Polis olmak berbat bir şey olmalı," diye mırıldandı.

T.X. bir adım geriye çekildi, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatıp ona bakarak, "Bana güvenmiyor musun sen, küçük hanım?" diye sordu.

"Özür dilerim, ama hayır efendim, güvenmiyorum."

T.X. başını salladı ve "Pekâlâ, ama ben yine de taksiye kadar geleceğim seninle," diye konuştu. "Sen de benim yanımda şoföre Charing Cross tren istasyonuna gideceğini söyler, biraz gittikten sonra da adres değiştirirsen, bundan kolay ne var, değil mi?"

"Ama bana söz ver, takip etmeyeceksin beni, değil mi?"

"Elbette, söz veriyorum, ama bir şartım var.

Belinda kaşlarını çatarak baktı onun yüzüne ve "Hiçbir şart kabul edemem," dedi.

T.X. başını hızla iki yana salladı, dudaklarını büzdü ve "Lütfen şu büyüklük tavırlarını bir yana bırak da biraz mantıklı düşün, küçük hanım," diye konuştu. "Şartım şu,

ben seni istediğim zaman çağırabilir, görmek isteyebilirim. İnan bana, bunu yapabilirim, bu çok gerekli olabilir, Belinda Mary.”

Genç kız soğuk bir ifadeyle, “Miss Bartholomew,” diye düzeltti onu.

T.X., “Pekâlâ, bu gerekebilir,” diye devam etti. “Ve senin de bunu anlayışla karşılayacağına eminim. Şimdi bana söz vermeni istiyorum senden. Şimdi sana adını vereceğim bir gazeteye ya da Morning Post’a acı bir olay konulu bir ilan verirsem, bir engelin yoksa, orada vereceğim randevuya geleceksin.”

Belinda bir an tereddüt etti, düşündü, sonra elini uzattı ve “Pekâlâ, söz veriyorum,” dedi.

T.X. güldü ve “Aferin sana Belinda Mary,” dedi. Sonra onun kolunu tutup kendi koluna taktı, ışığı söndürdü ve beraberce merdivenden aşağıya indiler.

O anda Belinda Mary Bartholomew’nun içinde öğrenciliğinden bir şeyler kaldıysa, Şef Detektif T.X. de o anda kendisini sanki bir okul çocuğu gibi hissediyordu. O anda içinden, sisli sokakta, etrafa hiç aldırmadan onunla dans etmek geliyor, kızı hemen taksiye bindirip göndermemek için bir çare düşünüyordu.

Bir süre sonra T.X. onun elini tutarak, “İyi geceler,” dedi.

Belinda güldü ve “Bu gece üçüncü kez elimi sıkıyorsun, bayım,” dedi.

T.X. de gülümsedi ve "Umarım aramızda hiçbir tatsızlık, anlaşmazlık olmaz," diye mırıldandı. "Sözünü de unutma sakın."

"Söz verdiysem unutmam, merak etme."

"Ve bir gün o şarap mahzeninde olanları olduğu gibi anlatacaksın bana."

Belinda onun yüzüne baktı ve alçak sesle, "Anlattım ya!" dedi.

"Bana her şeyi anlatmadığını biliyorum, küçük hanım."

T.X. onu taksiye bindirdi, arabanın kapısını kapadı ve açık camdan içeriye doğru hafifçe uzandı.

Sonra hafifçe gülümsedi ve "Victoria'ya mı, yoksa Marble Arch'a mı gidiyorsun?" diye sordu.

Genç kız hafif bir kahkaha attı ve "Charing Cross," diye cevap verdi.

T.X. uzaklaşan taksinin arkasından bir süre baktı ve tam dönüp yürümek üzereydi ki, araba birden durup yolun kenarına çekti, pencereden çıkan bir el sallanıp onu çağırırdı. T.X. hemen koştu taksinin yanına.

Belinda açık camdan başını uzattı ve "Ya ben seni görmek istersem ne yapayım?" diye sordu.

T.X. bir an düşündü ve sonra gülerek, " 'Sevgili Tommy' diye başlayan bir ilan ver," dedi.

Genç kız ona kızmış gibi baktı ve "Hayır, 'T.X.' diye başlayacağım," dedi.

T.X. şapkası elinde olduğu halde sokağın ortasında durdu ve “O zaman ilanı hiç dikkate almam,” diyerek güldü. Şoför ters bir ifadeyle ona bakarak kendi kendine bir şeyler homurdandı ve sonra gaza basıp uzaklaştı oradan.

BÖLÜM XVII

Thomas Xavier Meredith zeki, anlayışlı bir genç adamdı. Ünlü kriminolog Signor Paulo Coselli, onda olağanüstü bir sezgi ve yetenek olduğunu söylemişti. Pek çok insan eğik mumun gizemini kimse çözemez diye düşünürken, T.X. belki de çoktan çözmüştü bulmacayı.

Polisler Cadogan Meydanı yakınındaki malikânede hala araştırma yapıyor. T.X. sık sık bu malikâneye, özellikle de cinayetin işlendiği Kara'nın odasına giriyor, cinayet gecesi yaşanmış olanları tahmin etmeye ve aynı ortamı oluşturmaya çalışıyordu. Odada yine o büyük ateşi yaktırmış, o boğucu sıcaklığı istemişti, aynı kilitli kapı duruyordu. Mandal yuvasına oturtulmuş, T.X. elinde saniye ölçen bir saatle bazı deneyler yapmış, ama ne yaptığı konusunda kimseye bir şey söylememiştir.

T.X. yanına Mansus'u da alarak o eve ve cinayetin işlendiği odaya üç kez gitti ve bir seferinde, Mansus'ı dışarıda bekletip bir buçuk saat kaldı içerde. Her üç seferde de hep düşünceli, ciddi bir ifadeyle çıktı dışarıya ve malikâneye üçüncü gidişinden sonra John Lexman ile de görüştü.

John Lexman Amerika'ya gidişini bir süre ertelemiştir ve şehir dışında bir yerde kalıyordu.

T.X. o gün John Lexman ile buluştuğunda sıkıntılı, gergin görünüyordu ve arkadaşına, "Bu cinayet canımı çok sıkıyor, John," diye konuştu. "Ama bu konuyla ilgili olarak benim gibi canı sıkılan başka insanlar da var. Geçen gün De Mainau Fransa'dan geldi ve en iyi detektiflerini getirdi. İki gün önce de olayı duyan O'Grady New York'tan geldi. Ama olayı öğrenince hiçbiri işe yarar bir şey söyleyemedi bana. Gathercole denen şu garip gezgin tamamen yok oldu ortadan, belki de yine bilinmeyen diyarlara doğru yola çıktı. Ve Kara'nın uşağı da hala bulunamadı."

John Lexman bir süre düşündü ve "Hâlbuki uşağın bulunması o kadar da zor olmamalıydı," dedi.

T.X. başını salladı ve "Gathercole denen adamın neden ortadan kaybolduğunu anlamış değilim," diye devam etti. "Uşak Fisher'in bana anlattığına göre, adam Kara'dan bir çek bekliyordu ya da bir çek almıştı galiba. Ama Kara'nın bankasına tahsilat için verilen bir çek olmadı, ya da Gathercole çeki tahsil etmeden gitti buradan. Kara'nın defterlerinde Gathercole'a sadece peşin olarak 600 sterlin ödenmiş görünüyor ve şimdi bütün hesaplarımı altüst eden şu habere bak."

O sırada Carlton'da yemek yiyorlardı ve T.X. cebinden çıkardığı bir gazete parçasını masanın üzerinden arkadaşına uzattı. John Lexman bir New York gazetesinden kesilmiş olan gazete haberini alıp okudu:

“Antarktik Ticaret Şirketinin Cyprus adlı gemisinden, Arjantin Şehri adlı gemi kazasıyla ilgili yeni bilgiler alınmıştır. Güney Amerika limanlarına gitmek üzer yola çıkan bu kötü şanslı geminin, pervane kaybedip rotasının güneyine doğru sürüklendiğine inanılıyordu. Bu teori şimdi doğrulandı. Öğrenildiğine göre, gemi 23 Aralık günü bir buz dağına çarpıp batmış, bir filikaya binip kurtulan birkaç kişi de Cyprus adlı gemi tarafından kurtarılmıştır. Geminin yolcu listesi aşağıda verilmiştir.”

John Lexman yolcu listesini okumaya başladı ve bir süre sonra T.X. tarafından mürekkepli kalemle altı çizilmiş olan isme baktı. Bu isim George Gathercole idi ve yanına da parantez içinde (Kâşif) yazılmıştı.

“Bu haber doğruysa, Gathercole Londra’ya gelmiş olmaz, değil mi?”

T.X. derin bir iç çekti ve “Adam başka bir gemiye binmiş de olabilir,” diye konuştu. “Belki de Gemi Şirketine telgraf çekti ama bunu dikkate almadılar. Gathercole zaten çok garip, ne yaptığı pek belli olmayan bir adamdı. Adam bir yere gitmese bile bazen bazı gemilerde rezervasyon yaptırmış. Şirket bana onun Arjantin Şehri adlı gemide rezervasyon yaptırdığını söyledi, ama gemiye binip binmediğini bilemediler.”

John Lexman bir süre düşündü, sonra ağır ağır, kelimelelerin üstüne basarak konuştu ve “Ben tanıgım kadarıyla, Gathercole’un sineği bile incitmeyecek bir adam olduğunu

söyleyebilirim sana, T.X.," dedi. "Adam hiçbir canlı yaratığı öldüremeyecek kadar yufka yürekli biriydi, dostum. Bu yüzden kelebek koleksiyonu bile yapmamış ve hayatında hiç ava gitmemiş. Zavallı adam et bile yemezdi, tam bir vejetaryendi..." John Lexman geri döndüğünden beri ilk kez olarak gülümsedi ve T.X. bunu görünce şaşırıldı.

John Lexman'ın yüzüne baktı ve "Birine sempati göstereceksen önce bana göster, zor durumdayım dostum," dedi.

T.X.'i ertesi gün İçişleri Bakanlığına çağırdılar ve detektif çağırılış nedenini merak ederek hemen gitti oraya. İriyarı, oldukça sert ve her fırsatta nutuk çekmekten hoşlanan bir adam olan İçişleri Bakanı, o gün onu olağandışı bir nezaketle karşıladı.

Bakan ona, "Seninle şu talihsiz Yunanlı hakkında görüşmek istedim, Mr. Meredith," dedi. "Onun bütün belgelerini inceledik, tercüme ettirdik ve şifreli olan bazı yazılarını uzmanlara çözdürdük, çünkü muhtemelen senin de bildiğin gibi, günlükleri ve mektuplarının büyük bir kısmı şifreliydi ve onları ancak uzmanlar çözebildi."

T.X., Kara'nın özel belgeleriyle pek ilgilenmemiş, çoğu şifreli olan günlük notları ve mektuplarını, talimatlara göre ilgili yetkililere teslim etmişti.

İçişleri Bakanı büyük masasının arkasından ona bakarak, "Mr. Meredith, biz senin bu cinayetle ilgili soruşturmaya devam etmeni elbette istiyoruz," diye devam etti. "Ama öyle sanıyorum ki, katil zanlısını yakaladığın zaman, adam jüri karşısına oldukça güçlü bir savunmayla çıkacaktır."

T.X. başını salladı ve “Buna ben de inanıyorum, efendim,” dedi.

Bakan yine o nutuk çeker tarzı konuşmasıyla devam etti. “Ben bir hukukçu olarak yaşadığın uzun yıllar içinde hiç bu öldürülen Yunanlı kadar şerefsiz, pis bir geçmişi olan bir adam görmedim diyebilirim.”

Bakan konuşurken, T.X.’i bile çok şaşırtan bazı şeyler söyledi. “Adam insanlara zulmetmekten zevk alan tam bir manyakmış yani,” diye devam etti. “Şifreleri çözülen notlarında üç cinayetini itiraf etmiş ve bunlardan birini de bu ülkede işlemiş.”

T.X. şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

İçişleri Bakanı, önündeki kağıtları karıştırdı ve “Hatırlarsın, Meredith,” diye devam etti konuşmasına, “Senin raporlarından birinde okumuştum, bu Kara’nın daha önce yine Yunanlı, Poropulos adında bir şoförü varmış.”

T.X. sessizce başını salladı. Sonra, “Evet efendim,” dedi. “Poropulos denen bu Yunanlı şoför, Vassalaro silahlı çatışmasından bir gün sonra Yunanistan’a gitmişti.”

İçişler Bakanı ona baktı ve başını iki yana salladı. “Bak, bilmiyorsun bunu işte, Meredith,” diye devam etti. “Ve o şoförün cesedini, Kara’nın Portsmouth Yolunda kiraladığı ama kullanmadığı bir başka evde kolayca bulabilirsin. Kara’nın, Arnavutluk’ta da birçok insanı öldürdüğünü düşünüyoruz. Bu canavar adam kendi zevki ve heyecanlanmak için bazı köyleri yakmaktan bile çekinmemiş. Adam aslında

Nero'dan bile daha beter bir canavarmış. Kara çıldırmış, hayatının tehlikede olduğunu düşünüyor, en güvenli adamlarından bile kuşkulanyormuş...

"Öğrendiğimize göre, bu şoför Poropulos birçok Avrupa ülkesi hükümet yetkilileriyle temastaymış. Bunları sana, Kara'nın katilini ararken çalışmalarını gevşetebileşin diye söylemiyorum tabii, ama onu öldüren adamın nasıl bir nedeni olduğunu da bilmeni istedim."

T.X. Bakanın odasından çıktı, kendisine verilen küçük odada bir saat kadar oturup, önüne konan Kara'nın şifresi çözülmüş günlüğünü ve diğer belgeleri okuyup inceledi. İçişleri Bakanlığından çıkarken şaşkıındı, tedirgin ve gergindi, bir ara fakında bile olmadan titrediğini hissetti. Kara bir deli, bir sapıktı ve ruhunu tam anlamıyla şeytana teslim etmişti.

T.X. o akşam yemek için kıyafetini değiştirmek üzere Whitehall Gardens'daki dairesine gitti. Henüz tam olara giyinmemişti ki, kapıcı akşam gazetesini getirdi ve Detektif, her zaman yaptığı gibi, önce ilk sayfadaki manşet haberlere, sonra da ilanlar sayfasına göz attı. Kendisiyle ilgili bir şey bulacağını pek ummuyordu, ama yine de kişisel ilanlara dikkatle bakmaktan alamadı kendini. Fakat küçük ilanlar sütununun sonundaki tek satırlık ilanı görünce şaşırdı, gazeteyi masanın üzerine fırlattı ve aceleyle hazırlığını tamamladı.

Tek satırlık küçük ilanda şöyle yazıyordu:

“Tommy X. çok acele. Marble Arch 8.”

T.X. ilanda verilen adrese beş dakikada vardı, ama bu kısacık zaman sanki beş saat gibi geldi ona. Trafik yoğundu, her sokak köşesinde beklemek zorunda kaldı ve yol önceliği almak için polis olarak yetkisini kullanabileceği halde, o anda görevde olmadığı için yapmak istemedi bunu. İsteddiği yere gelir gelmez taksiden atladı, şoföre parası verdi ve kaldırım kenarında durup etrafa bakındı, genç kızı aradı.

Çok geçmeden kaldırımdaki yayalar arasında gördü onu ve hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. T.X. genç kıza yaklaşıırken, o da onu görüp eliyle belirsiz bir işaret yaptı ve dönüp yürümeye başladı. T.X. onu takip etti ve Bayswater Yolunda aralarındaki mesafeyi yavaşça kapadı.

Genç kızın yanına gelince, Belinda ona bakmadan, alçak sesle, “Sanırım beni takip ediyorlar, bir taksi bulur musun?” diye konuştu.

T.X. sokaktan geçen ilk taksiyi durdurup Belinda’yı onu bindirdi, arkasından kendisi de atladı arabaya ve taksiye aklına gelen ilk adresi, Finsbury Park’ı söyledi.

Genç kız ona baktı ve “Çok endişeliyim, korkuyorum,” diye konuştu. “Bana yardım edecek insan olarak aklıma ilk gelen kişi sen oldun, Mr. Meredith.”

T.X. meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve “Para konusu mu?” diye sordu.

Kız birden sinirlenmiş gibi, kaşlarını çatı ve “Para mı? Elbette para konusu değil,” diye söylendi. Birkaç saniye dü-

şündü ve sonra, "Bak, sana bir mektup göstereceğim," diye ekledi.

Belinda çantasından bir kâğıt çıkarıp ona uzattı ve T.X. bir kibrit çakarak zorla da olsa okudu kâğıttaki yazıyı.

Mektubun eğitimsiz bir kişi tarafından ve oldukça büyük çabayla yazıldığı belliydi ve şöyle diyordu:

"Sayın Bayan,

Kim olduğumu biliyorum, polis seni arıyor, ama ben seni polise ihbar etmeyeceğim. Sevgili bayan, çok zor durumdayım,

20 sterlin çok işime yarayacak ve seni bir daha da rahatsız etmem. Parayı pencerenin eşiğine koyarsan ben oradan alırım.

Dairenin zemin katında olduğumu biliyorum, parayı oradan kolayca alabilirim. Bu parayı vermezsen çok üzülürüm, başına dert açmak istemiyorum.

"Sevgilerle

"BİR DOST.",

T.X. genç kıza baktı ve "Ne zaman geldi bu mektup?" diye sordu.

Belinda, "Bu sabah aldım," diye cevap verdi. "gazeteye küçük ilanı telgrafla gönderdim, geleceğini biliyordum."

T.X. dudak büktü ve "Vay canına!" dedi. "Demek geleceğimden emindin, biliyordun, öyle mi?"

Genç kızın kendinden emin bir tavırla konuşması T.X.'in çok hoşuna gitmişti. O anda içinde bir sevinç, bir mutluluk

hissi duyar gibi oldu ve kahkahayla gülmemek için zor tuttu kendini.

Belinda'nın yüzüne baktı ve "Seni bu sıkıntıdan hemen kurtarabilirim, küçük hanım," diyerek güldü. "Adresini ver bana, bu adam gelir gelmez..."

Ama Belinda hiç düşünmeden başını şiddetle iki yana salladı ve "Hayır, hayır," diye konuştu. "Bu mümkün değil, bayım. Sakın nankörlük yaptığımı, saçmaladığımı filan da düşünme, olur mu? Yani, saçma bir kız olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

T.X. ciddi bir ifadeyle, "Asla böyle kaba fikirlerim yoktur," diyerek başını iki yana salladı. "Böyle şeyler düşünmem hiç, inan bana."

Belinda surat astı ve "Hadi, yapma. Böyle düşündüğünü biliyorum," diye konuştu. "Ama adresimi sana gerçekten veremem. Bunu yapamam, bunun için özel bir nedenim var. Aslında bunu yaparken asla kendimi düşünmüyorum, işin içinde başka birinin hayatı söz konusu."

Belinda bunu söyledikten sonra, biraz fazla dramatik olduğunu ve çok ileriye gittiğini düşünmekten alamadı kendini. Böyle konuştuğuna pişman oldu ve alçak sesle, "Sakın yanlış anlama beni," diye düzeltmeye çalıştı sözünü. "Aslında düşündüğüm bir insan var, anlarsın beni..."

T.X. bir an düşündü ve sadece, "Yaa!" diyerek sustu.

O anda kendini sanki çiçekli tepelerden, güneşsiz bir vadinin gölgesine, karanlığına inmiş gibi hissetti.

Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, Belinda'nın yüzüne baktı ve "Demek ilgi duyduğun biri var öyle mi, küçük hanım?" diye sordu.

"Evet."

"Yaa! Vay canına!"

Aralarında yine derin bir sessizlik oldu ve sonra Belinda ona bakarak, "Senin andığın türden bir ilgi değil bu," diye konuştu.

T.X. birden umutlarının tekrar yeşerdiğini hissetti ve sakin olmaya çalışarak, "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun sen?" diye sordu.

"Yani benim o tarzda bir ilişkim yok demek istiyorum."

T.X. yine sadece "Yaa!" dedi ve sustu.

Detektif genç kızın bir sevgilisi olmadığını öğrenince birden yine umutlandı ve sakin olmaya çalıştı. Ona karşı duyduğu hisleri o anda belli etmemeliydi, bunun bilincindeydi. Ama genç kız söylediği birkaç kelimeyle onun mutluluğunu yine bir anda yok ediverdi.

Belinda onun yüzüne baktı ve kararlı bir ifadeyle, "Ben hiçbir zaman evlenmeyeceğim, Meredith," diyerek başını iki yana salladı.

T.X. bunu duyunca bütün dünyasının bir anda karardığını, mutluluk bir yana, içinde bir yaşam sevinci kalmadığını hissetti. O anda içinde buz gibi bir şeyler vardı sanki.

Bir an düşündü ve sanki kendini savunma ihtiyacı hissetmiş gibi, buz gibi bir ses tonuyla, "Evlenmek zorunda olduğunu kim söyledi ki sana?" diye sordu.

Genç kız onun yüzüne bakarak, küstahça bir iadeyle, "Sen söyledin," deyince, T.X. adeta şoke oldu.

Dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırdı, birkaç saniye düşündü ve sonra, "Pekâlâ, şimdi söyle bana bakalım, benden nasıl bir yardım istiyorsun?" diye sordu.

Belinda bir an düşündü ve içini çektikten sonra, "Önce bana bir tavsiyede bulunabilirsin," diye konuştu. "Yani mektupta istenen parayı pencere eşiğine koyayım mı?"

T.X. kendini toparlamaya çalıştı ve birkaç saniye düşündükten sonra, "Bence parayı istenen yere koymasın daha iyi olur," diye konuştu. "Ama bunu yapmadığın takdirde de başına dert açmış olabilirsin, gelecek günlerde çok dikkatli olman gerekecek. Diğer yandan, senden bu parayı isteyen serseri her kimse, 20 sterlini aldıktan sonra durmayacak, bir süre sonra bu kez en azından 40 sterlin isteyecektir. Fakat neden eve dönmüyorsun da burada kalıyorsun, küçük hanım? Sen herhangi bir şeyle suçlanmış değilsin, polis senden kuşkulanmadı, seni suçlayan yok."

Belinda kararlı bir ses tonuyla konuşarak, "Eve dönemem, çünkü yapmam gereken bir şey var," diye cevap verdi ona.

T.X. yutkundu, başını iki yana salladı ve "Bana baksana, Belinda Mary," diye konuştu. "Biz yıllardan beri tanıyoruz

birbirimizi, değil mi? Beni bu kadar iyi tanıdığına göre, bana güvenebilir ve kaldığın yerin adresini hiç çekinmeden verebilirsin herhalde, değil mi?"

Genç kız ona baktı ve kuru bir sesle, "Pekâlâ, ben şimdi arabadan inip gidiyorum," dedi.

T.X. birden sinirlendi ve "Lanet olsun, Belinda! Bu durumda sana nasıl yardım etmemi bekliyorsun benden?" diye homurdandı.

Blinda Mary de sert bir sesle, "Küfretme!" dedi. "Bana sadece kibar, nazik olarak, sempati duyarak yardım edebilirsin, bayım!"

T.X. ona bakarak yüzünü buruşturdu ve "İstersen ağlayıp özür de dileyeyim, ha?" diye söylendi.

Genç kız başını iki yana sallayarak, "Buna hiç gerek yok, Mr. Meredith," diye konuştu. "Duygularının incinmesini, acı çekmeni istemem, sadece centilmen ol yeter!"

T.X. teslim olur gibi ellerini hafifçe havaya kaldırdı, taksi koltuğunda arkasına yaslandı ve "Teşekkür ederim, çok naziksin genç bayan!" dedi.

Genç kız dikkatle onun yüzüne baktı ve "Sanırım karanlık taksi içinde suratını buruşturuyorsun," diyerek suçladı onu.

T.X. yine sinirlendi ve Tanrı beni kuru iftiradan korusun!" diye homurdandı. "Bu karanlıkta somurttuğumu ya da yüz buruşturduğumu nasıl fark ettin sen?"

Belinda Mary onun yüzüne bakarak, “Çünkü sana yaklaşıp dilimi çıkardım da o zaman gördüm,” deyince, ön taraftaki taksi şoförü, motorun sesi arasında müthiş bir kahkaha sesi duyarak başını bir an için geriye çevirip bakmaktan alamadı kendini.

O gece saat on ikide, Londra’nın dış mahallelerinden birinde, paltolu bir adam bir bahçede kimseye görünmemeye çalışarak, dikkatle ilerledi. Karanlıkta eliyle evin duvarını yoklayarak zemin kat penceresine yaklaştı. Pencere eşiğine bırakılmış olan zarfı aldı, ama kötü işler yapmaya alışık parmaklarıyla yoklayınca içinde sadece mektup olabilecek incecik bir kağıt parçası olduğunu anladı.

Adam karanlıkta yine dikkatle yürüyerek bahçeden çıktı ve biraz ilerde, loş bir sokak lambasının altında bekleyen arkadaşının yanına gitti.

Lamba altında bekleyen adam, diğerine, “Koymuş mu?” diye sordu.

Bahçeden çıkan adam, “Bilmiyorum, zarfa henüz bakmadım,” diye homurdandı.

Zarfı açtı ve içindeki kâğıdı çıkarıp sokak lambasının ışığında okudu. Sonra yüzünü buruşturdu, dudaklarını büzdü ve “Şu anda parası yokmuş, ama bir yerden alacakmış,” diye konuştu. “Yarın öğleden sonra Oxford ve Regent Sokaklarının köşesinde buluşmamızı istiyor.”

Diğeri, “Kaçta buluşacaksınız?” diye sordu.

Parayı almak için pencereye giden ve boş dönen adam, "Saat altıda," dedi. "Ondan parayı alacak olan adamın elinde de Westmister Gazette olması gerekiyormuş."

Diğeri başını salladı ve "O zaman bu bir tuzak olabilir, dostum," diye homurdandı.

Ama arkadaşı güldü ve "Saçmalama, dostum," dedi. "O kızın tuzak kuracak hali mi var? Bizim mektubu alınca korkudan ne yapacağını şaşırmıştır zavallı, eminim bundan."

Ama diğeri endişeli bir tavırla tırnağını ısırdı ve sokakta sağa sola bakındı bir süre. Sonra yüzünü buruşturdu ve acı bir tonla, "Şu halimize bak!" diye söylendi. "Binlerce sterlin alacağız diye yol açtık, sonunda 20 sterlin için bir sürü numara yapmak zorunda kaldık, ne komik, değil mi?"

Arkadaşı filozofça bir ifadeyle, "Şansımız yokmuş, ne yapalım dostum?" diye homurdandı. "Zaten o kızla işimiz henüz bitmiş sayılmaz, değil mi? Ayrıca büyük iş çevirme fırsatını da kaçırmış değiliz henüz, Harry. O kızı en azından yüz, hatta iki yüz sterlin koparabiliriz."

Ertesi gün akşamüzeri saat altıda koyu renk bir palto giymiş ve fötr şapkasını gözlerinin önüne indirmiş bir adam kaldırımında, Regent Sokağı otobüs durağına yakın bir noktada durdu ve elindeki katlanmış Westminster Gazette'ı hafifçe diğer eline vurmaya başladı.

Liberal bir gazete okuduğunu herkese göstermek ister gibi, sokak lambasının altına mümkün olduğunca yakın duruyor, ama ışığın yüzüne değil de, gazete üstüne düşmesi

için durduğu yere dikkat ediyordu. Saat altıyı birkaç dakika geçerken, göz ucuyla kalabalık arasına kendisine doğru yaklaşan genç kıızı gördü ve dönüp ona doğru ilerledi. Fakat genç kız onun yanından geçip hiç durmadan yoluna devam ederken, adam şaşırdı. Birden toparlandı ve dönüp kızın peşinden gitmek istedi, ama tam o sırada bir el koluna yapıtı, iyice sıkı.

Sonra alaycı bir ses, "Sen Mr. Fisher'sin, değil mi, dostum?" diye sordu.

Adam kolunu ondan kurtarmak için direndi, ama diğeri bırakmadı onu.

Adam, "Ne demek istiyorsun sen, dostum?" diye sordu.

Baş komiser Mansus ona bakıp hafifçe gülümsedi ve "Şimdi sessiz ve sakın olup benimle gelecek misin bayım?" diye sordu.

Fisher onun yüzüne bakıp bir an düşündü. Sonra polis olduğunu anlayıp hiç ses çıkarmadan, sakın bir tavırla kaldırım kenarında bekleyen arabaya bindi.

T.X. onu ofisinde sanki bir arkadaşını karşılar gibi, nazik bir tavırla, hafifçe gülümseyerek karşıladı.

Adamın yüzüne baktı ve "Ee, Mr. Fisher bu akşam nasıl bakalım?" diye sordu. "Herhalde sen yine Mr. Harry Gilcott ya da Mr. George Porten olmadın, hala Mr. Fisher'sin, değil mi, dostum?"

Fisher yine her zamanki gibi, ona baktı ve hiçbir şeyi umursamaz tavrıyla hafifçe güldü.

“Her zamanki şakacılığınız yine üzerinizde, efendim. Sanırım o genç hanım ele verdi beni, değil mi?”

T.X. yine güldü ve onun önüne bir kâğıt parçası koyarak, “Sen kendini ele verdin, Fisher,” dedi. “Sen bir şeyler yazarken, mütevazı davranıp, eğitimsiz biri gibi, cahil dili kullanabilirsin, akıllı adamsın ama bundan sonra böyle suç oluşturan mektuplar yazarken çok daha dikkatli olmalı, ellerini iyi yıkamalısın.”

Fisher şaşırdı ve “Nasıl yani? Ellerimi mi yıkamalıyım? Ne demek istediğinizi anlamadım, efendim,” dedi.

T.X. başını salladı ve yine gülererek, “Tabii, o mektup kâğıdı üzerinde mükemmel parmak izleri bırakmışsın dostum,” dedi. “Ve biz Scotland Yard’a parmak izleri konusunda çok ustayızdır, onlardan çok şey çıkarır, öğreniriz.”

“Anlıyorum, efendim. Peki, ben neyle suçlanacağım şimdi?”

“Şimdilik seni sadece, polis tarafından çağrıldığın halde cevap vermeyip bizden kaçmakla suçlayacağım, Fisher. Yani ağır bir suç işlemiş değilsin aslında.”

Fisher birden rahatladı, derin bir nefes aldı.

“Bu da bir yıl hapis cezası demek oluyor, değil mi, efendim,” dedi, Durdu ve yazdığı mektubu başıyla gösterip, “Bu işten de suçlayacak mısınız beni peki?” diye sordu.

T.X. başını iki yana salladı.

“Miss Bartholomew’yu korkuttun, ama sana bu yüzden ceza vermeyeceğim, Fisher... Evet, o kızın Miss Bartolomew

olduğunu biliyorum, bundan her zaman haberim vardı. O genç hanım bazı nedenlerle o evde kalıyor, bu ne seni, ne de beni ilgilendirir. Evet, sana şantajla, ya da insanları korkutup para istediğin için ceza vermeyeceğim, ama sen de bana bu iyiliğimin karşılığında Kara cinayeti konusunda tüm bildiklerini anlatacaksın. Seni Kara cinayetiyle suçlamamı istemezsin herhalde, değil mi?”

Fisher derin bir iç çekti ve “Aman efendim, elbette istemem,” diye cevap verdi. “Ama suçlarsanız bile ben masum olduğumu kolayca kanıtlayabilirim, efendim. Ben o akşam saatlerce mutfakta oturdum.”

T.X. onun yüzüne baktı ve “Ama on beş dakika ortadan kayboldun, değil mi?” diye sordu.

Fisher başını salladı ve “Evet, bu doğru efendim,” dedi. “Bir arkadaşımı görmek için çıktım.”

“Bu para işinde yanında olan arkadaşını mı?”

Fisher bir an tereddüt etti, düşündü ve sonra, “Evet, efendim,” diye cevap verdi. “O arkadaş bu para işinde bana yardım ediyordu, ama bu işi beceremedik. Aslında itiraf edeyim, ben büyük bir iş planlıyordum, efendim. Ama böyle bir suç işlemedim henüz ve bana yardımcı olursanız Kara cinayeti hakkında bildiğim her şeyi anlatırım size.”

“Büyük işi kime karşı planlıyordun peki?”

Fisher hiç düşünmedi ve T.X.’in yüzüne bakarak, “Mr. Kara’ya karşı, efendim,” diye cevap verdi.

T.X. başını salladı ve “Pekâlâ, şimdi anlat bana bildiklerini bakalım,” dedi.

Fisher’in hikâyesi fazla uzun ve karmaşık değildi. Fisher bir adamla tanışmış, o da onu Türk ya da Arnavut olan bir başka adamla tanıştırmıştı. Bu adamlar Kara’nın evde çok para sakladığını öğrenmişler, onu soymaya karar vermişlerdi. Fakat yaptıkları plan bozulmuştu. Hikâyenin oraya kadar olan kısmı T.X.’i fazla ilgilendirmiyordu, ama Fisher cinayet gecesi olanları anlatmaya başladığında onu dikkatle dinlemeye başladı T.X.

Fisher, “Yaşlı adam geldi ve onu yukarıya, Mr. Kara’nın odasına çıkardım,” diye devam etti. “Bir süre sonra kapının açıldığını duydum, merdiven başına gittim, adam kapıda durmuş, Mr. Kara ile bir şeyler konuşuyordu...”

T.X. onun sözünü kesti ve “Konuşurlarken Kara’nın sesini de duydun mu peki?” diye sordu.

Fisher, “Duydum sanıyorum, efendim,” diye cevap verdi. “Kapıda duran o yaşlıca adam hayatından memnun gibi görünüyor, gülümsüyordu.

T.X. ona baktı ve “O gezgin yaşlı bir adam değildi ki, ona neden yaşlı adam deyip duruyorsun, Fisher?” diye sordu.

Fisher, “Evet, aslında tam olarak yaşlı bir adam sayılmazdı tabii,” diye cevap verdi. “Ama adam bazen bazı yaşlılar gibi çok titiz, huysuz davranıyordu ve bu yüzden sanki yaşlı bir adammış gibi kaldı aklımda. Aslında adam kırk beş, elli yaşları arasındaydı diyebilirim.”

“Sen bunları daha önce de anlattın bana, Fisher. Adamda garip bir şeyler var mıydı, onu söyle bana?”

Fisher bir an düşündü ve “Bilemiyorum efendim, sadece bir kolu ya da eli takmaydı sanırım,” dedi.

“Sağ kolu mu, yoksa sol kolu mu takmaydı, Fisher?”

“Sol kolu, efendim.”

“Emin misin?”

“Bu konuda yemin edebilirim, efendim.”

“Pekâlâ, devam et bakalım.”

“Adam daha sonra aşağıya indi ve evden çıkıp gitti, bir daha da görmedim onu. Cinayetten sonra siz ve polisler eve gelince, planımın ortaya çıkacağından korktum, aşağıya hole indim ve masanın üzerinde o bana gönderilmiş mektubu gördüm...”

Fisher sustu ve T.X. ona bakıp başını salladı.

“Devam et, Fisher.”

“Ben bütün akşam saatlerinde oralarda ya da mutfaktaydım ve daha önce görmemiştim o mektubu. Sadece kısa bir süre dışarıya çıkarak o gece planımızı uygulamamızın mümkün olmadığını söyledim arkadaşşıma. Zarfı açtım, içindeki kâğıtta sadece birkaç kelime ardı, ama onları okur okumaz yüreğim ağzıma geldi, buz kesildim, efendim.”

T.X. meraklı bir ifadeyle ona baktı ve “Pekâlâ, ne yazıyordu o kâğıtta, Fisher?” diye sordu.

“O yazıyı unutmam mümkün değil, efendim,” diye cevap verdi. “Kafama kazındı o kelime ve rakamlar. Notun başında ‘A.C. 274’ ifadesi vardı...”

“Neymiş o peki?”

“Bu benim Dartmoor Hapishanesindeki numaramdı, efendim.”

“Pekâlâ, notta ne yazıyordu?”

“ ‘Oradan hemen kaç’ yazıyordu kâğıtta. Onu oraya kimin koyduğunu bilmiyorum, ama bunu yazan benim kim olduğumu biliyordu, işi şansa bırakamazdım tabii... İşte, benim hikâyem bu, efendim... Miss Holland’ı, yani Miss Bartholomew’yu tesadüfen gördüm ve Portman Meydanındaki dairesine kadar takip ettim onu. Yani, sizin orada olduğunuz gece yaptım bunu.”

T.X. nedense birden sinirlenip kızardığını hissetti ve “Pekâlâ, Fisher, bütün bildiklerin bu kadar mı yani?” diye sordu.

“Başka bir şey bilmiyorum, efendim, ama ölümden kurtulmuş gibi hissettim o akşam ve...”

T.X. elini kaldırıp onu susturdu ve “Tamam, tamam bu kadarı yeter,” dedi ve iki polis gelip oldukça rahatlamış gibi görünen Fisher’i götürdüler.

T.X. o akşam tutuklusunu Cannon Row polis karakolunda tekrar sorguya çekti ve birkaç yerde daha araştırma yaptı.

T.X. ertesi sabah Belinda ile Green Park'ta görüştüğü zaman genç kız ona, "Sana sormak istediğim bir soru var, Şef," dedi.

T.X. onun yüzüne bakıp gülümsedi ve "Evinin adresin öğrenmek için soruşturma yapıp yapmadığımı soracaksan, lütfen vazgeç bundan," diyerek içini çekti.

Genç kız o sabah her zamankinden daha güzelmış gibi göründü T.X.'in gözüne. Serin hava yanaklarını pembeleştirmişti ve T.X.'in yanında yürürken sanki dans eder gibi kıvrak, ahenkliydi adımları. Gençliğin en güzel temsilcilerinden biriydi Belinda.

Bir süre yan yana yürüdüler ve T.X. bir ara onun güzel yüzüne bakarak, "Baban gittiği kısa yolculuktan geri döndü," dedi. "Senin için çok endişeleniyor, görmek istiyor seni."

Belinda yüzünü buruşturdu ve "Umarım babama gidip benim hakkımda bir şeyler anlatmamışsındır ona," dedi.

T.X. çaresiz kalmış gibi ellerini hafifçe iki yana açarak, "Elbette anlattım," dedi. "O benim Bakanım, onun emrindeyim. Ayrıca Fleet Sokağından da bir sürü gazeteci çağırdım ve onlara yaramazlıklarını anlattım."

Belinda ona bakarak hafif bir kahkaha attı ve "Sen daha Noel gelmeden bir Noel şehidi olmak istiyorsun galiba," dedi. "Zavallı adam! Yem olarak aslanlara atılmak ister misin?"

T.X. omuz silktili ve "Onlar çok parçalar," dedi. "Beni ördklerin önüne attır daha iyi olur, değil mi?"

Belinda yine o sevimli gülümsemesiyle onun yüzüne baktı ve "Sen mutsuz, acınacak bir adamsın aslında," diye konuştu. "Ama yine de hayattan zevk almaya çalışıyor ve sanırım bunu beceriyorsun da."

T.X. onun yüzüne baktı ve sadece, "Ha! Ha!" dedi.

"Elbette, yaşamayı biliyorsun. Çok mükemmel bir makamın var. Herkes sana hayran, senin hakkında konuşuyor, bunun farkındasın. Mutlu bir aile yaşantın, seni seven, sana hayran bir ailen var..."

T.X. bunu duyunca birden durdu ve şaşkın bir ifadeyle genç kızın yüzüne baktı. Duyduğuna inanamıyormuş gibi, "Nasıl yani? Neler söylüyorsun sen, Belinda Mary," diye sordu.

Genç kız masum bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Ne demek bu? Evli değil misin sen yani?" diye sordu.

T.X. derin bir iç çekti ve garip, anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Belinda güldü ve "Ben hep evli bir adam olarak düşündüm seni," diye devam etti. "Seni hep evinde, aile ortamında, karınla çocuklarının arasında, bazen evinde bir köşeye çekilmiş, bir şeyler okurken hayal ettim. Bazen çocuklarına Daily Megafon'dan Küçük Willie Waterbug hikâyeleri okuduğunu düşündüm."

T.X. başının döner gibi olduğunu hissetti, yan taraftaki parmaklığa tutundu ve hafif bir sesle, “Şu banka oturalım mı biraz?” dedi.

Parkın banklarından birine yan yana oturdular ve Belinda Mary bütün güzelliğiyle gülümseyerek onun yüzüne baktı.

T.X. “Söylediklerinin bir kısmında doğruluk payı var elbette,” diye konuştu. “Ama çocuklar konusunda yanılıyor-sun.”

Belinda soran gözlerle baktı ona ve “Evli misin Tommy?” diye sordu.

T.X. onun yüzüne garip bir ifadeyle baktı ve “Bilmiyorumdun?” diye o sordu ona.

Belinda yutkundu, bir şeyler mırıldandı, sonra “Beni ilgilendirmez tabii bu,” diye konuştu. “Ama umarım mutludur.”

“Elbette, ben çok mutlu bir adamım, Miss Belinda Mary. Bir Cumartesi günü öğleden sonra bahçeme gelip patates toplarken seyredebilirsin beni. Sebze bahçemde çalışırken benden mutlu adam yoktur dünyada.”

Genç kız başını salladı ve zor duyulan alçak bir sesle, “Artık gidelim mi?” diye mırıldandı.

T.X.o anda genç kızın gözlerin dolduğunu fark etti, ama belli etmedi bunu. Belinda onun sözlerini ciddiye almış ve sinirlenmişti.

Genç kızın yüzüne bakmadan, "Umarım seni üzmedim, değil mi?" diye sordu.

"Oh, hayır. Neden üzülecekmişim ki?"

"Yani benim evli olduğuma ve anlattığım hikâyeye gerçekten inanmadın, değil mi, Belinda?"

Genç kız önüne bakarak omuz silkti ve "Bunlar beni ilgilendirmez ki," diye söylendi. "Sen bana karşı çok nazik davrandın, tavsiyede bulundun, yardım ettin, müteşekkirim, minnettarım sana. Evli olman konusuna gelince, senin sadece mutlu olmanı isterim, hepsi bu işte!"

T.X. güldü ve "Hayır, hepsi bu değil!" dedi. "Pekâlâ, şimdi ben sana sorayım, sen evli misin peki?"

Belinda surat asıp ona baktı ve "Neden soruyorsun?" dedi. "Yoksa dördüncü kocam olmayı mı düşünüyordun, bayım?"

Belinda bunu söyler söylemez büyük bir hata yaptığını anladı. Ama çok geç kalmıştı. Sözünü bitirdikten bir saniye sonra kendisini T.X.'in kollarında buldu. Genç adam ona sıkıca sarıldı ve yaşlı park bekçisinin ve yüzü kir içinde kalmış küçük bir çocuğun şaşkın bakışları altında öpmeye başladı, tüyleri dökülen bir ördek bile oradan geçerlen durdu, sarı ve sanki öfkeli gözlerle onlara baktı.

T.X. bir süre sonra genç kızı bıraktı ve "Belinda Mary, kenar mahalledeki o küçük daireni hemen bırakıp, ne kadar rahatsız olsan da Portman Meydanındaki eve geri dönmelisini, hayatım," diye konuştu. "Oh, belki bunu hemen ya-

pamayacaksın. Senin o küçük dairende birinin olduğunu biliyor ve onun kim olduğunu da tahmin ediyorum galiba."

Belinda şaşkın, ama sanki meydan okur gibi bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve sert bir sesle, "Nasıl tahmin edersin?" diye sordu. "Kim o peki, söyle bana bakayım?"

T.X. gözlerini hafifçe kıstı ve "Benim tahminime göre annen şehre geri döndü ve senin dairende kalıyor," dedi. "Yanılıyor muyum yoksa?"

Genç kızın güzel yüzünde, sanki ona çok kızmış gibi, ama yalancıkıktan olduğu belli olan bir ifade belirdi ve Belinda, "Aman Tanrım, Tommy!" diye homurdandı. "Anneme olanları hiç anlatmadan o şehir dışındaki küçük dairede nasıl tutarım, saçmalamasana!"

"Sen sorumluluk nedir bilmeyen yaramaz bir kızsın, hayatım!"

Bir süre sonra Whitehall'da, Atlı Muhafızlar binasına geldiler ve T.X. gitmek zorunda olduğunu söyledi genç kıza.

Belinda Mary gülümseyerek ona baktı ve "Pekâlâ, bende olmayabilir, ama sende sorumluluk ve görev duygusu varsa, şimdi görevini yaparak şu trafiği keser ve bu geniş caddede karşıya geçmeme yardım edersin," dedi.

T.X. şaşkın gözlerle onun yüzüne baktı ve "Hayatım, trafiği nasıl durdururum, ben sivil bir polisim," diye homurdandı.

Belinda yine kızmış gibi, kaşlarını çatarak ona baktı ve “Tabii ya, ne de olsa polissin işte!” diye söylendi.

T.X. onu kolundan yakaladı ve “Ben sadece üniforma giydiğim zaman polis olurum,” diyerek onu karşı kaldırıma geçirdi.

Genç polis şefi kasvetli ofisine girerken ilk kez bu kadar neşeli, mutlu olduğunu hissetti. O şimdi seven bir erkekti ve o anda kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve sanki sesi- ni duyar gibi oldu, gerçekten mutluydu.

BÖLÜM XVIII

T.X. masasına oturdu, dirseklerini masa kenarına dayayarak çenesini elleri arasına aldı, kafası karmakarışık. Derin düşüncelere dalmış, aklındaki sorunlara çözüm bulmaya çalışırken, bir süre sonra kapısı vuruldu ve yüzünde ciddi, gizemli bir ifade olan Mansus gülümseyen genç kızı odaya soktu. T.X. hemen neşeli bir tavırla ayağa kalkıp karşıladı onu.

Genç kız o gün çok mutlu, neşeli görünüyordu, gözlerinde olağandışı bir parıltı vardı.

T.X.'in gözlerine bakarak güldü ve "Sana harika bir şey söylemek istiyorum," diye konuştu. "Ama bunu şu anda söyleyemem."

T.X. de güldü ve "Bu güzel bir başlangıç, bakalım sonu nasıl gelecek?" diyerek başını hafifçe salladı.

Belinda, "Oh, gerçekten harika!" diye bağırdı. "Bu kadar güzel bir şey duyacağınızı düşünemezsiniz bile!"

"Vay canına, oldukça meraklandım şimdi!"

"Hayır, hayır, sakın dalga geçme benimle, Tommy. Tamam, bunu sana şu anda hemen söyleyemeyeceğim, ama duyduğun zaman tam olarak...yani gerçekten..."

T.X. dudaklarını kısıtı ve "Daha ne kadar sabretmemi bekliyorsun acaba, küçük hanım?" diye sordu.

Belinda birden ciddileşti ve onun gözlerine bakarak, "Seni çok şaşırtacağım, dostum," diye konuştu.

T.X. gülümsedi ve "Ben şaşırmaya alışığım hayatım," dedi. "Hele seni tanıdıktan sonra her an şaşırmaya hazır olduğumu söyleyebilirim."

Belinda dikkatli bir ifadeyle konuşmaya çalışarak, "Evet, hiç kuşkusuz şaşıracaksın," diye devam etti, "ama duydukların hoşuna gidebilir de, gitmeyebilir de, bu konuda pek emin olamıyorum."

T.X. dayanamadı ve hafif bir kahkaha atarak, "Merak etme ben söyleyeceğinden hoşlanacağım, küçük hanım," dedi. "Hadi, daha fazla bekletme beni, sabrım taşmaya başladı, nedir bu hikâye?"

Ama Belinda onunla oyun oynamaya kararlı gibiydi. Yine gülerek başını iki yana salladı ve "Hayır, hayır, bunu sana şu anda söyleyemem," dedi.

T.X. onun bu oyunundan sıkıldı ve sinirlenerek, "Söylemeyeceksen neden konuyu açıyorsun öyleyse?" diye şikâyet etti.

"Konuyu açtım, çünkü bir şeyler bildiğimi bilmeni istedim."

T.X. kendini tutamadı ve yine bir kahkaha attı. Sonra, "Aman Tanrım!" diye söylendi. "Elbette her şeyi bilirsin

sen, Belinda Mary! Müthiş akıllı, zeki, her açığı gören yaramaz, harika bir kızsın sen, güzelim!"

T.X. onun oturduğu koltuğun kenarına oturdu ve elini genç kızın omzuna attı. Bir an düşündü ve sonra eğilip onun yüzüne bakarak, "Ee, beni öğle yemeğine davet etmek için mi geldin, güzel kız?" diye sordu.

Belinda ona cevap vermek yerine, "Ben geldiğimde derin düşüncelere dalmıştın," dedi. "Neler düşünüyordun öyle?"

T.X. konuyu kapatmak ister gibi, elini hafifçe salladı ve sonra onun yüzüne bakarak, "Oh, önemli bir şey yoktu kafamda," diye cevap verdi. "Sana John Lexman'dan söz etmiştim ben, değil mi, Belinda?"

Belinda sessizce başını eğerek cevap verdi ona.

"Lexman ünlü bir polisiye roman yazarıdır, hayatım. Muhtemelen sen de okumuşsundur onun romanlarından bir ikisini."

Genç kız yine başını salladı ve T.X. o anda onun, yüzündeki sabırsızlık ifadesini kontrol altına aldığını gördü.

"Sen iyi misin, Belinda? Hasta filan değildin, değil mi güzelim? Ateşin filan yok, değil mi?"

"Saçmalama, Tommy. Hadi, Mr. Lexman'dan bahsediyordun, ne söyleyecektin onun hakkında, devam et?"

"Aslında önemli bir şey değil, Belinda..." T.X. bir an durup düşündü, sonra, "John Lexman yakında Amerika'ya gidecek," diye devam etti. "Buradan ayrılmadan önce bir konuşma yapmak istediğini söyledi bana."

“Nasıl yani? Ne konuşması yapmak istiyormuş?”

“Sana da garip geldi onun bu arzusu, değil mi? Ama ülkeden ayrılmadan önce bir konferans vermek istiyor işte!”

“Vay canına! Neden istiyormuş ki bunu?”

T.X. dudaklarını büzüp genç kızın yüzüne baktı ve “Onun bu arzusunun nedenini ben de öğrenemedim, güzelim,” diye cevap verdi. “Bunu bana da söylemedi arkadaşım, ama bazen ünlü insanlar böyle kendilerinden hiç beklenmedik bazı şeyler yapmak isterler işte. Ben de bir yandan John Lexman’ın bu konuşmasını dinlemek istiyorum, ama bir yandan da bunu yaparken sıkılacağımı düşünüyorum.”

Genç kız birden kalktı koltuğundan, onun koluna yapıştı ve “Hadi gel,” dedi. “Bunu öğle yemeğinde de konuşabiliriz.”

BÖLÜM XIX

İnsan Durazzo'da, gece karanlığında, lastik çizmeli birkaç kanalizasyon işçisiyle birlikte Londra'nın yeraltı tünellerine inen viskonsülü görse gözlerine inanamaz, ne düşüneceğini şaşırabilirdi. Ama Lambeth'de yaşayan ve hayal gücü olmayan bir adam, Durazzo denen bir yer olduğunu ve onun, sabahın erken saatlerinde böyle yetkili bir adamı yatağından kaldırabileceğini bilemezdi elbette. Adam zorla ve adeta isyan ederek yatağından kalkmış, kalabalık pazar yerlerinde bir araştırma yapmaya başlamıştı.

Adam önce başarılı olamadı, çünkü Durazzo'da çok sayıda Hüseyin Efendi vardı. Sonra, Amerikan Konsolosunu kahvaltıya davet etti ve ondan, kendisine yardımcı olmasını istedi.

Viskonsül kahvaltıda, "Dışişleri Bakanlığı durup dururken Hüseyin Efendi adında bir yabancı adamla neden ilgilendi, bir türlü anlamış değilim," diye konuştu.

Güler yüzlü Amerikalı, "Dışişleri Bakanlığı da bir şeylerle uğraşmak zorunda tabii, dostum," diye cevap verdi ona. "Benim Washington'dan bazen aldığım garip, hatta komik talepleri görsen şaşarsın. Sanırım bazen dış ülkelerdeki

temsilcilerinin yerlerinde olup olmadıklarını kontrol etmek için telgraf çekip bir şeyler soruyorlar...

“Neden yapıyorsun bunu peki?”

İngiliz yetkili, “Hakaat Beyi gördüm,” dedi. “Bu adamın neler yaptığını merak ediyorum doğrusu. Muhtemelen yakında bir ihtar alacağız gibi geliyor bana.”

O sırada kanalizasyon işçisi evinde ailesiyle beraber oturmuş, büyük bir kupadan sıcak çayını yudumluyordu.

Birkaç yudum içtikten sonra karısına baktı ve “Yakında Old Bailey’ye çağrılıp tanıklık yaparsam hiç şaşırma, hanım,” dedi.

Kadın, “Aman Tanrım, Joe!” diyerek telaşlandı, “Ne oldu?”

Kanalizasyon işçisi piposunu doldurdu, yakarak bir nefes çekti, dumanını arkaya doğru savurdu ve hikâyeyi ayrıntılı olarak anlattı ona. O saatte Victoria Sokağı altındaki kanalizasyona nasıl indiklerini, aşağıya inerlerken Bill Morgan’ın ona söylediklerini, kanalizasyonda pis suların içinde yürürlerken kendisinin Harry Carter’a söylediklerini, içinde bir şeyler bulacaklarına dair garip bir his olduğunu ve daha birçok şeyi tüm ayrıntısıyla anlattı karısına. Sonra, hikâyenin en heyecanlı yerine gelince birden durdu ve derin bir nefes aldı.

T.X. o gece geç saatlere kadar büyük bir sabırla bekledi, ama gece yarısı, saat on ikide sabrının ödülünü aldı. Dışışle-

ri Bakanlığından bir kurye ile gelen telgraf çok önemliydi ve şöyleydi:

“No. 847. Sizinki dünkü tarihle 63952. Başlıyor. Bu şehrin başarılı işadamlarından Hüseyin Efendi kızını Marie Theressa manastırına yerleştirmek için İtalya’ya gitti. Florence Hüseyin Hristiyan’dır. Paris’e geri dönüyor. Başvuru Ralli Theokritis ve Ort. Şti. Opera Sokağı. Son.”

T.X. yarım saat sonra Paris’e telefon etti ve oradaki İngiliz detektifine gereken talimatı verdi. Ertesi sabah Paris’ten telefonla bir haber aldı ve çok sevindi. Bu büyük sırrın küçük parçalarını yavaş yavaş toplayıp bir araya getiriyordu ve bulmacayı çözmeye başlamıştı. Hüseyin Efendi de büyük olasılıkla bilinmeyen son noktaları aydınlatacaktı.

O gece saat sekizde T.X.’in kapısı vuruldu, açıldı ve paltosunu çıkarıp koluna almış olan Paris’teki detektif içeriye girdi. T.X. ona hoş geldin dedikten sonra, “Getir onu,” dedi. “Yalnız konuşacağım onunla.”

Detektif, arkasındaki cüppeli, uzun boylu ve başında kırmızı fes olan adamı T.X.’in odasına soktu ve geriye çekilip dışarıdan kapadı kapıyı. Adam elli beş altmış yaşlarında, güçlü kuvvetli, esmer ve kısa sakalı kırışmış biriydi. Odaya girince hafifçe eğilerek selamladı T.X.’i.

T.X. onun selamına karşılık verdi ve “Sanırım Fransızca biliyorsun, değil mi?” dedi.

Adam yine hafifçe eğilerek cevap verdi ona.

T.X. ona Fransızca konuşarak, "Detektif arkadaşımın sana açıkladığı gibi, bu ülkede işlenmiş bir cinayeti aydınlatmak için bazı bilgilere ihtiyacım var, bayım," dedi. "Bana anlatacakların nedeniyle başına bir şey gelmeyeceği konusunda güvence istiyorsan, bunu sana veriyorum."

Uzun boylu Türk, "Sizi anlıyorum, efendim," diye cevap verdi. "Benim birçok Amerikalı ve İngiliz dostum vardır ve Londra'ya her zaman gelirim. Bu nedenle size yardım etmek için elimden geleni yapacağıma emin olun."

T.X. yerinden kalkıp odanın bir yanındaki dolaba gitti, beyaz bir kâğıda sarılmış bir paket çıkardı ve masanın üzerine koyarken, adam sakın, ifadesiz bir yüzle onu seyrediyordu. T.X. kâğıdı açtı ve içinden uzun, paslı ve kanlı bir bıçak çıkardı, bıçağın aslında gümüş kaplı olan kabzası iyice kararmıştı. T.X. bıçağı masadan aldı ve adama uzattı.

Sonra onun yüzüne baktı ve "Sanırım bu bıçak senin, değil mi?" diye sordu.

Adam, odanın daha aydınlık olan bölümünde bulunan masaya yaklaştı ve bıçağı alıp elinde çevirerek bir süre baktı. Bıçağın kabzaya yakın olan kısmını dikkatle inceledi ve sonra onu T.X.'e uzattı.

"Evet, efendim, bu benim bıçağım," dedi.

T.X. güldü ve "Kabzaya yakın bir yerde Arapça 'Durazzo'lu Hüseyin Efendi' yazıyor, bu yazıyı gördüğümü anlattın tabii, değil mi?" diye sordu.

Adam başını hafifçe öne eğdi.

T.X. onun yüzüne baktı bir süre, sonra ağır bir ses tonuyla konuşarak, "Bu şehirde bu bıçakla bir cinayet işlendi, bayım," dedi.

Adam hiç şaşırmadı, heyecanlanmadı ve sakin bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Sonra yine o sakin tavrını hiç bozmadan, "Tanrı'nın emri bu, efendim," diye konuştu. "Londra gibi büyük bir şehirde bile oluyor böyle şeyler."

"Tamam, ama bu senin bıçağın, bayım."

"Fakat benim elin Durazzo'da idi, efendim."

Adam eğilip tekrar baktı bıçağa, sonra derin bir nefes aldı ve "Demek Kara Roman öldü, öyle mi, efendim?" diye sordu.

T.X. şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Kara Roman mı? O da ne demek öyle?" diye sordu.

"Yunanlılar Kara'ya öyle derlerdi, efendim. Çok kötü bir adamdı o."

T.X. oturduğu masadan yine kalktı, kenarına yaslandı ve hafifçe eğilerek kısık gözlerle adama baktı.

"Öldürülenin Kara olduğunu nasıl bildin?" diye sordu.

Türk olduğu söyleyen adam omuzlarını silkti ve gülümseyerek, "Bütün gazeteler yazdı bu cinayeti, efendim" diye cevap verdi.

T.X. ona böyle saçma bir soru sorduğu için kendine kızdı ve başını hafifçe yana salladıktan sonra yine yerine oturdu.

“Evet, bu cinayeti gazeteler yazdı, Hüseyin Efendi, ama ben senin bunu gazetelerden öğrendiğini hiç sanmıyorum.”

Adam bir an düşündü ve sonra onun yüzüne bakarak, büyük bir soğukkanlılıkla, “Haklısınız, aslına bakarsanız gazetelerden öğrenmedim ben bunu, efendim,” diye konuştu. “Bu bıçağı görene kadar Kara’nın öldürüldüğünü bilmiyordum. Siz nerden buldunuz bu bıçağı?”

T.X., “Bıçak bir kanalizasyon tüneline bulundu,” diye cevap verdi ona. “Büyük ihtimalle katil attı onu oraya. Pekâlâ, şimdi söyle bana, cinayeti gazetelerden öğrenmediğine göre, katilin kim olduğunu biliyorsun demektir.”

Adam ellerini omuzları hizasına kadar kaldırdı ve “Bakın bayım, ben Hristiyan oldum, ama hatırladığım kadarıyla babamın dininde çok zekice deyimler vardı,” diye konuştu. “Bunlardan biri de ‘kötü adam iyyinin elinden ölecek, onun silahıyla yok olacaktır,’ ifadesiydi. Ben dürüst bir adamım, hayatımda kimseye kötülük yapmadım, efendim...”

“Ben Yunanlılarla, İtalyanlarla, Fransızlarla, İngilizlerle ve bir süre de Yahudilerle ticaret yaptım. Onları hiçbir zaman soymadım, canlarını yakmadım. Tanrı biliyor, adam öldürdüysem, benim ve sevdiklerim için tehlike oluşturdukları için yaptım bunu. Bıçağa sorun sorularınızı ve onun cevaplarını dinleyin. Bıçak konuşana kadar ben de onun kadar dilsizim. Çünkü başka deyimler de var, örneğin ‘asker kılıcının hizmetindedir’ ya da ‘akıllı uşak efendisinin işleri konusunda dilsizdir,’ derler.”

T.X. elinde olmadan güldü ve başını salladı.

Sonra başını kaldırıp adamın yüzüne baktı ve "Bana bak bayım," dedi. "Senin bana yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Ama konuşman mümkün değilse, seni herhangi bir şekilde zorlayamam, tehdit edemem ya da işkence yapamam sana. Davetime cevap verip buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim sana, gerçi gelişin işime yaramadı, ama olsun, yine de bir şeyler öğrenmiş oldum sayılır."

T.X. bunu söyledikten sonra yine gülümsedi ve elini uzattı adama.

Türk olduğunu söyleyen adam ciddi bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve "Hayatta öyle şeyler olur ki, onları fazla kurcalamamak, sessizce bir kenara bırakmak gerekir efendim," diye konuştu. "Adaletin gözü bazen öylesine körleşir ki, suçluyu göremez, bu da işte o anlardan biri sanırım."

T.X.'in büyük umutlar bağladığı bir görüşme de böylece sonuçsuz kaldı. Belinda Mary'yi görmek için Portman Meydanındaki malikâneye giderken can sıkıntısından henüz kurtulmamıştı.

Büyük eve girer girmez Belinda Mary gülümseyerek karşıladı onu ve hiçbir şey söylemeden, "Mr. Lexman şu meşhur konferansını nerde verecek, söyler misin bana, Tommy?" diye sordu. "Hem konusu neymiş bu konuşmanın, biliyor musun?"

T.X. onun yüzüne ciddi bir ifadeyle baktı ve "Beni çok ilgilendiren bir konuda konuşacağını söyledi," diye cevap verdi. "Konuşmasının başlığı 'İpucu Eğik Mum' olacakmış. Kriminal dünyasında kafası John Lexman kadar iyi çalışan

başka bir adam tanımıyorum ben. Kafasını sadece polisiye romanlar konusunda çalıştırıyor, ama gerçekten polis teşkilatında olsaydı, dünyanın en iyi detektiflerinden biri olurdu, eminim bundan. Bu konuşmayı yapmaya kararlı ve gerekli kişilere davetiyeleri göndermiş bile. Uygur ülkelerin Emniyet Müdürlerini de davet etmiş konuşmasına. Amerika'dan O'Grady de geliyor, bu sabah telsiz telefonla haber verdi bana. Rusya'dan Emniyet Müdürü bile geliyor, çünkü bu cinayet pek çok ülke polisini meraklandırdı, düşündürdü... John Lexman'ın konuşması çok önemli, çünkü arkadaşım bize katilin kim olduğunu ve cinayetin nasıl işlendiğini de açıklayacak, biliyor musun?"

Belinda şaşkın gözlerle baktı ona, bir an düşündü ve sonra, "Nerde yapacak John bu konuşmasını?" diye sordu.

T.X. onun bu sorusuna cevap veremedi, şaşkın bir ifadeyle yüzüne baktı ve "Vay canına!" dedi. "Bak bunu sormak aklıma bile gelmedi, hayatım. Ne garip, değil mi? Ama bunu sonra da öğreniriz, şu anda önemi var mı konuşma yerinin?"

Belinda Mary ciddi bir ifadeyle baktı ona ve "Benim için çok önemli konuşma yeri," dedi. "Şey... Mr. Lexman'a rica etsen konuşmasını benim evimde yapmayı düşünebilir mi acaba, ne dersin, Tommy?"

T.X. yine şaşkın gözlerle baktı ona ve "Nasıl yani, Portman Meydanındaki malikânede mi?" diye sordu.

Genç kız başını iki yana salladı ve "Hayır, hayır," dedi. "Ben yeni bir ev kiraladım. Blackheath'de mobilyalı bir ev

kiraladım. Mr. Lexman'ı konuşmasını orada yapması için ikna edebilir misin acaba?"

T.X.'in şaşkınlığı devam ediyordu, "Pek ama neden?" diye sordu.

"Lütfen soru sorma ve benim için yap bunu, Tommy."

Belinda Mary bu konuda gerçekten ısrarlıydı.

"Pekâlâ, John'a hemen bir not yazar, kuryeyle gönderirim."

John Lexman ona hemen, telefonla cevap verdi ve "Ben konuşmamı Londra dışında bir yerde yapmayı yeğlerim," dedi. "Mademki Miss Bartholomew konuşmamla ilgilendi, onu da davet etmek isterim. Onun salonu uygunsa istediğini yaparım tabii. Davetlilere haber verimiz. Söylediklerimi duyunca onun da herkes gibi şoke olacağından eminim."

Böylece Kara cinayetini aydınlatacağını söyleyen ünlü yazarın konuşmasını dinlemek için Londra'ya gelen yerli, yabancı tüm polis şeflerinin listesine Belinda Mary Bartholomew adı da eklendi. John Lexman ayrıca, o anda Scotland Yard Müzesinde muhafaza edilen eğik mumların sırrını da açıklayacaktı.

BÖLÜM XX

John Lexman'ın cinayeti aydınlatıp, eğik mumların sırrını açıklayacağı konuşmasını dinlemek ve kendi teorileriyle karşılaştırmak için birçok yerden gelmiş olan polis şeflerinin rahatça oturabilmesi için, geniş salondaki birçok eşya dışarıya çıkarılmıştı.

Konferans saati yaklaşırken, polis şefleri kendi aralarında meslekleri ile ilgili sohbet ediyor, çeşitli suçlardan, çözülmüş ya da çözülmemiş cinayetlerden bahsediyorlardı. Belinda Mary, salonla çalışma odası arasındaki perdeli kapıda durmuş, polis şeflerinin konuşmalarını dinliyordu.

“...Bolbrook vakasını hatırlıyor musunuz, Sir George? Adamı Odessa’da yakalamıştık...”

“...işin garibi, cesette hiç para bulamadık. Sadece zümrütlü ve altından yapılmış, muska gibi bir şey vardı boyunda...o zaman işin içinde o kürklü bonesi olan kızın olduğunu...”

“...Pinot bana üç el ateş etti, yaralandım, ama sürünerek pencereye gittim ve oradan ateş edip vurdum, öldürdüm onu...çok iyi bir atış oldu doğrusu..!”

Bir süre sonra T.X. geldi ve Belinda Mary'yi polis şefleriyle tanıştırdı. Adamlar ayağa kalkıp selamladılar genç kıızı. Ondan birkaç dakika sonra da uşak kapıya gelip yüksek sesle, John Lexman'ın geldiğini bildirdi.

John Lexman yorgun görünüyordu ama polis şeflerini gülümseyerek selamladı ve hoş geldiniz dedi onlara. Pek çok ülkenin polis şefini adıyla tanıyordu John ve dinleyiciler arasında onu tanımayan kimse de yoktu. Davetliler arasında bir süre dolaşıp onlarla birkaç kelime konuştuktan sonra, konuşma yapacağı masanın arkasına geçti, elindeki notları masaya bıraktı ve hemen başladı konuşmasına.

BÖLÜM XXI

JOHN LEXMAN'IN HİKÂYESİ

“Tekrar hoş geldiniz bayanlar, baylar, bildiğiniz gibi ben, sonunda çözölen cinayetler, gizemli polisiye hikâyeler yazan bir yazarım. Polis Müdürümüzün nezaket gösterip sizlere söylediğı gibi, benim romanlarım sadece basit polisiye olaylardan ibaret değildir, ben ilk anlarda karmaşık, karanlık gibi görönen muammaları çözmeye çalışır, yani bir yerde normal okuyucuyu eğlendirirken, bazı olaylar konusunda polis teşkilatı uzmanlarına da bazı tavsiyelerde bulunmaya çalışırım...

“İlk yazdığım romanlarda pek ciddiye aramaz, sadece okurları heyecanlandıran olaylar yaratmaya çalışırdım, ama şimdi geriye dönüp baktığımda görüyorum ki, amaçsız sandığım, öyle düşündüğüm eski romanlarımda da aslında planlı çalışmalar var, bunu şimdi fark ediyorum...

“Kendimi bu kadar övdüğüm için sizlerden özür diliyorum, ama bu açıklamayı yapmak zorunda olduğumu takdir edersiniz. Sizler deneyimli ve çok iyi polis şefleri olarak, yazdığım romanlarda adı geçen kurgu kahramanı suçluların zihinlerine nüfuz ettiğimi anlıyorsunuzdur. İşte ben

şimdi bu olayda da cinayeti işleyen adamın zihninden geçenleri anlayabiliyor, Remington Kara'yı öldüren adamın psikolojisini yeniden yaratabiliyorum...

“Çoğunuz bu adamla ilgili hayati gerçeklere sahipsiniz. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsunuz, korkunç acımasız bir canavar olduğunu, kan dökmekten, insanlara acı vermekten nasıl zevk aldığını en azından duydunuz. Onun gibi acımasız katillerin sayısı pek fazla değildir dünyada.”

John Lexman biraz durun dinlendi, düşündü ve sonra Vassalaro olayını anlatmaya başladı.

“O olayın nasıl olduğunu artık biliyorum,” diye devam etti. “Geçen yıl Noel’de, tanımadığım bir hayranım bir tabanca hediye etti bana. Bu tanımadığım hayranım, bu cinayeti üç ay öncesinden planlamış olan Kara idi. Bana o Browning tabancayı gönderirken, daha önce hiç böyle bir silah kullanmadığımı ve bunu da kullanmayacağımı biliyordu. Ben o tabancayı bir dolaba koyup ortadan kaldıracak, onun dikkatle hazırladığı planını boşa çıkaracaktım...”

“Fakat Kara sistemli bir adamdı. Ben silahı aldıktan üç hafta sonra evime hırsız girdi. Ama hırsız beceriksiz bir adam olmalı ki, çok gürültü yaptı ve kaçarken de sadece yemek odası penceresinin camını kırdı. Evim köyün dışında olduğu için, yine başka bir hırsızlık olayı olabilir diye düşündüm ve tabancayı dolaptan çıkarıp, gerektiğinde kolayca alabileceğim bir yere koydum. Kara durumu görmek için ertesi gün evime geldi ve benden hikâyeyi öğrendi...”

“Konuşurken tabancalardan hiç söz etmedi Kara, o zaman aklıma gelmedi, ama şimdi hatırlıyorum, bir tabancam olduğunu söyledim ona. On beş gün sonra evimde yine bir hırsızlık girişimi oldu. Girişim diyorum, ama bunun da ciddi olduğuna inanmıyorum. Bunun amacı, tabancayı hemen alabileceğim bir yere koymamı sağlamaktı...

“Kara bu ikinci olaydan sonra da geldi bana ve ben ona yine silahtan bahsetmiş olmalıyım, ama bu ikinci olayda tam olarak ne olduğunu pek iyi hatırlamıyorum. Bu hırsızlık girişimini karımla ve hizmetçilerle konuştuğum için, Kara’ya da mutlaka söylemişimdir...

“Sonra o tehdit mektubu geldi ve çok şükür Kara bana yine yardımcı olacaktı. Cinayet gecesi, Kara evimde otururken, onun şoförünü aramak için dışarıya çıktım. Kara birkaç dakika karımla yalnız kaldı, sonra bir bahane bulup kütüphaneye gitti. Orada tabancayı doldurdu ve namluya da bir mermi sürdü, silahı karşımdaki adama doğrultacağımı ama zorda kalmadan tetiği çekmeyeceğimi düşünüyordu. Ama orada şansını fazla zorladı Kara, çünkü Browning tabancayı bana göndermeden önce tetik yayını gevşetmişti. Tetik en küçük bir temasla harekete geçiyordu ve silah otomatik olduğu için, bir mermi ateşlendikten sonra diğerleri de otomatik olarak namluya sürülüyor, ateşleniyordu, onun planını ancak şanslı bir dokunuş boşa çıkarabilir ve muhtemelen beni de yok ederdi.

“O gece neler olduğunu hepiniz biliyorsunuz, baylar.”

John Lexman durup derin bir nefes aldı. Sonra yargılanışını, hüküm giyişini ve Dartmoor'daki o sabaha kadar hapishanede yaşadıklarını anlattı.

“Kara masumiyetimin kanıtlandığını biliyor ve benden nefret ediyordu, çünkü bende istediği bir şey vardı. Benim ve karımın ne kadar acı çektiğimizi seyretti bir süre. Planını istediği gibi uyguluyor, karıma işkence yapıyordu...”

John Lexman birden durdu, T.X.'e baktı ve sonra, “Sen bilmiyorsun dostum,” diye devam etti. “Ben hapse girdikten yaklaşık bir ay sonra ahlaksız bir herif karımı aradı, Portland ya da Wormwood Scrubbs cezaevinden o sabah çıktığını ve beni tanıdığını söyledi ona. Daha sonra başka haberciler de gitti karıma ve hepsi de benimle ilgili acı haberler verdiler ona. Karıma benim hapiste gardiyanlardan dayak yediğimi, hastalandığımı, çıldırmak üzere olduğumu anlatıyorlardı...

“O adamları karıma hep Kara gönderiyordu. Amacı karıma acı çektirmek, işkence etmek, onun aklını çelmektir. Ama bir süre sonra benim affedileceğimi, hapisten çıkacağını öğrenince, o iğrenç planını yaptı. Fakat uygulaması için sadece iki günü vardı...

“Kara adamlarının yardımıyla, hapishanede başı yönetimle dertte olan, mahkûmlarla işler çevirdiği için yakında kovulması beklenen ahlaksız bir gardiyan buldu. Ona çok para teklif etti ve o ahlaksız gardiyan da onun dediğini yaptı...

“Kara çok zengindi, biliyorsunuz ve aynı zamanda iyi bir pilottu. Küçük bir uçak satın aldı, Devon’a uçtu ve şafak vakti kırlarda uygun bir düzlük bulup indi oraya...

“Hapisten kaçış hikâyemi anlatmama gerek yok sanırım, hepiniz duymuşsunuzdur bunu. Aslında benim hikâyem, ayağımı Mpret’in güvertesine bastığım andan itibaren başladı. İlk görmek istediğim insan elbette karım oldu. Ama Kara bana önce kamarama gidip üstümü değiştirmemi tavsiye etti, onu duyana kadar hala hapishane kıyafeti içinde olduğumu bile unutmuştum. Tabii hemen bana verilen kamaraaya gidip yeni bir kıyafet giydim, rahatladım...

“Sonra Yunanlı bir tayfa gelip beni yatın büyük salonuna götürdü ve orada sevgili karımın beni beklediğini gördüm...”

John Lexman birden sustu, sesi kısılmış gibiydi, bir iki dakika kadar durup bekledi ve sonra kendini toparlamayı başardı.

John derin bir nefes aldı ve “Karım Kara’dan kuşkulanıyordu,” diye devam etti konuşmasına. “Ama Kara çok ısrarlıydı. Planlarını iyi yaptı, karıma uçağı gösterdi ama karım inanmadı ona, biz uçakla denize inerken, karım düşük hızla seyreden yatın yan tarafında, onunla beraber seyreden bir motorlu teknedeydi ve ancak uçağın güvenli bir şekilde denize indiğini görüne inandı Kara’ya. Kara o motoru da kiralamıştı ve içindeki iki kişi de hiç kuşkusuz onun adamlarıydı...

“Özgürlüğü değerini ancak ondan bir süre mahrum kalanlar çok iyi anlayabilir, baylar. Böyle konularda konuşulurken kurnazlığa, inceliğe hiç gerek yok. Yatla yolculuğumuz sırasında bir olay yaşamadık, Kara bizi rahat bıraktı. Fakat Bir İngiliz savaş gemisinin yatı durdurup beni yakalamasından, ya da Cebelitarık’ta İngiliz yetkililerin tutuklaması ihtimalinden korkuyorduk. Ama Kara her ihtimali düşünmüş, buharlı yatın uzun süre denizde kalması için gerekli kömürü almıştı...

“Akdeniz’de bir süre fırtınaya tutulduk ama sonra Durazzo’ya ulaştık. Kara, İngiliz Konsolosunun bizi görüp tanınması ihtimaline karşı kılık değiştirmemiz gerektiğini söyledi. Türk kıyafetleri giydik, Grace çarşaf giyip yüzünü peçeyle örttü, ben eski, kirli bir kaftan geçirdim sırtıma, zayıf ve sakallı yüzümle kimsenin dikkatini çekmeyecek bir adam oldum...

“Kara’nın evi Durazzo’ya yaklaşık on sekiz mil mesafedeydi. Ev anayol üzerinden değildi, kasabanın güneybatısında dönemeçli ve daracık dağ yollarından gidiliyordu oraya. Kimsenin yaşamadığı bir dağ başıydı o bölge, oraya ulaşmak için birkaç bataklı araziden geçtik, birçok tepeyi aştık...

“Kara’nın saray denebilecek malikânesi denizi gören bir tepedeydi. Linguetta Burnuna yakın, Acrocera Yarımadasında bulunuyor. Oraya yakın bölgede oldukça kalabalık bir nüfus yaşıyor ve topraklar ekiliydi. Yamaçlarda dut ve zeytin ağaçları, vadilerde ise mısır tarlaları vardı. Saray

yüksek bir tepeye inşa edilmişti. Oraya giden iki yol, bir zamanlar Sultanın askerlerine ya da yağma için gelen düşman grupların saldırılarına karşı çok iyi savunulacak şekilde korumalıydı...

“Kara’nın emrinde, kendisi gibi acımasız, kana susamış bir grup olan Skipetar’lar vardı. Kara onlara çok iyi para veriyordu ve ona ihanet etmeleri olanaksızdı. Arada sırada onlara saldıracakları bazı hedefler gösteriyor, savaşma ve kan akıtma zevklerini de tatmin ediyordu Kara. Saray, Türk mimarisi değil de, daha ziyade Fas mimarisi tarzında inşa edilmişti...

“Ama bina inşaatında, Doğu tarzının yanında İtalyan mimarisinin de etkisi görülüyordu – etrafta beyaz sütunlu avlular, geniş bahçeler, çeşmeler ve içerde serin, karanlık odalar vardı...

“O gün sarayın kapılarından geçip geniş bahçeye girerken, Kara’nın çok güçlü, önemli bir adam olduğunu ilk kez idrak ettim. Etrafta hepsi de Doğulu, çok iyi eğitildiği belli olan, sessiz, itaatkâr bir sürü hizmetkâr vardı. Saraya girdiğimiz zaman Kara bizi önce kendi dairsine götürdü...

“Gittiğimiz muazzam salonda çepeçevre divanlar, bütün zemini kaplayan çok büyük, çok güzel bir İran halısı vardı ve etrafta Fransız salonlarında bulunan eşyalar da görülüyordu. Burada şunu söylemeden geçemeyeceğim, tüm yolculuğumuz süresince Kara bana ve karıma karşı çok iyi, tam bir samimi dost gibi davrandı...

“Onun salonunda hayranlıkla etrafı seyrederken, Kara yanıma geldi ve yolculuk boyunca gösterdiği o yakın dostluk tavrıyla, kendi odamı görmek isteyip istemediğimi sordu...

“Ona elbette görmek istediğimi söyledim. Kara ellerini çırpınca, önünde perde olan bir kapıdan içeriye iriyarı, Arnavut olduğunu sandığım bir uşak girdi ve Kara ona galiba Türkçe olarak bir şeyler söyledi, bir talimat verdi...

“Sonra bana baktı ve gülümseyerek, her zamanki nazik ifadesiyle, ‘Uşak sana odanı gösterecek,’ dedi...

“Uşağın peşinden yürüdüm, ama yine bir perdeli kapıdan geçtikten hemen sonra, birden dört adam üzerime atlayıp beni yere yatırdılar, ağzıma bir paçavra taktılar ve birkaç saniye içinde el ve ayak bileklerimi sıkıca bağladılar...

“Kara’nın ihanetini anladım ve aklıma hemen Grace geldi, ona ne yaptıklarını ya da yapacaklarını düşündüm, şoka girdim. Bağlanırken onlardan kurtulmaya çalıştım ama bunun mümkün olmadığını anladım, bir iki kişi olsalar belki onlarla başa çıkabilirdim, ama çok kalabalıktılar. Beni bir koridorda sürükleyerek götürdüler ve çıplak bir odaya attılar. Ama adamlar yarım saat kadar sonra geri geldiler ve bu kez yanlarında İtalyan ya da Yunanlı olduğunu sandığım Savolio adında orta yaşlı bir adam vardı...

“Adam güzel İngilizce konuşuyordu ve bana sakin olmamı söyledi. Beni alıp bir başka odaya götürdüler, Kara büyük bir koltuğa oturmuş sigara içiyordu. Zavallı Grace de hala çarşafli olarak onun karşısında oturuyordu. Ona bir

zarar vermediklerini görünce sevindim. Grace beni görünce birden yerinden fırladı, bana doğru koşmak istedi, ama yanında duran uşak onu yakalayıp hemen yerine oturttu...

"Kara bana baktı ve 'Mr. John Lexman, büyük hayal kırıklığı yaşıyorsun, ama bu daha başlangıç, sana söylediklerimi duyunca çok üzüleceksin,' diye konuştu. İşte o zaman masumiyetimin anlaşıldığını ve affedildiğimi öğrendim...

"Kara bana bakarak, 'Seni hapse attırmak için bu kadar uğraştıktan sonra, planlarımın boşa çıkmasını istemem elbette,' diye konuştu, 've benim planım aslında ikinizi de üzme, rahatsız etmek.' Bunları söylerken çok sakindi ve o anda yaptıklarından büyük zevk alıyormuş gibi bir hali vardı...

"Kara yüzüme bakıp sırtıttı ve 'Senden nefret etmemin iki nedeni var,' diye devam etti, 'birincisi, istediğim kadını elimden aldın. Benim gibi bir adama karşı işlenmiş affedilmez bir suçtur bu. Ben kadınları asla arkadaş ya da eğlence olarak istemedim. Ben bu dünyada kendine yeterli birkaç kişiden biriyim. Ama senin karını istedim ve o da beni reddetti, seni tercih etti.' Kara sustu ve anlamadığı bir şey varmış gibi yüzüme baktı...

"Sonra yine sakin bir ifadeye konuşarak, 'Sen şimdi, intikam almak için karını haremime koyacağımı düşünüyorsun herhalde,' diye devam etti. "Ama ben böyle bir şey yapmayacağım. Kara Roman, senin gibi bir pisliğin artıklarıyla tatmin olacak bir adam değildir. Ben ikinizden de nefret

ediyorum ve size hayal bile edemeyeceğiniz acılar çektireceğim...

“Ona cevap vermedim ve Grace’e bakmaya da cesaret edemedim. Kara bunları söylerken karıma bakıyordu. Sonra ona hitap ederek, ‘Kocanı seviyorsun tabii, hayatım,’ diye devam etti. ‘Ama ben senin aşkını ciddi bir teste tabi tutacağım, Grace. Onun nasıl bir harabeye dönüştüğünü göreceksin. Ona nasıl acı çektirildiğini seyrettireceğim sana. Hayata küseceksiniz, acılar içinde kıvranacaksınız, kölelerden daha korkunç bir yaşantınız olacak.’

“Kara sustu, ellerini şaklattı, konuşması sona ermişti ve ondan sonra Grace’i sadece bir kez görebildim.”

John Lexman sustu ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bir süre öylece, hiç kımıldamadan durdu, sonra başını kaldırıp derin bir iç çekti ve “Beni alıp kayaların içine oyulmuş bir zindana götürdüler,” diye devam etti konuşmasına. “Chillon Şatosundaki zindana benziyordu burası, tek penceresi, üzerinde sert rüzgârların estiği, üzerinde kimse- nin olmadığı bir göle bakıyordu, zemin tamamen kayalıktı. Aslında bir yamaçta ve yeraltında olan bir yerdi orası, çünkü saray bir tepenin yamacına inşa edilmişti...

“O zindanda ayaklarıma zincir vurdular, günde bir kez gelip bir parça keçi etiyle bir şişe su veriyorlardı. Haftada bir gün de Kara gelip, zincirlerimin erişemeyeceği mesafede bir tabureye oturup sigara içiyor ve konuşuyordu. Onun söylediği korkunç, iğrenç şeyleri burada size söyleyemem, baylar. Onları duysanız tüyleriniz diken diken olur, şoka gi-

rersiniz. Konuşmalarında da hep Grace'in adı geçiyor, ona benim hakkında neler söylediğini anlatıyordu bana... Bunları size tekrarlamam mümkün değil!"

John Lexman titredi, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapayıp bir süre öyle kaldı.

Sonra yine iç çekerek başını kaldırdı ve "Bu tavrı onun silahıydı – karıma nasıl işkence yaptığını söylemiyor, bunu benim hayal etmemi istiyordu," diye devam etti, "ve ben onu düşünüp acı çekerken bana bakarak zevk alıyordu..."

"Bu kadar büyük acıya daha fazla dayanamayacağımı, delireceğimi düşünmeye başladım. Bir gün onun üzerine atlamak istedim, ama ayaklarımdaki zincirler tuttu beni ve yüzüstü o kaya zemine düştüm. Bir gün kırbaçlattı beni, ama hiç acı çekmediğimi, dayandığımı görünce bundan zevk almadı ve vazgeçti. Grace'i o olaydan sonra sadece bir kez gördüğü söylemişim sizlere, baylar. O da şöyle oldu..."

"Kara benim kırbaçlanmaktan korkmadığımı, acı çekmediğimi görünce, bunun intikamını almayı düşündü. Grace'i kürekli, küçük bir tekneyle gölde, benim zindan penceresinden görebileceğin bir yere getirdiler. Kara o teknede bu kez karımı kırbaçlattı..." John Lexman hıçkırır gibi durdu, sonra kendini topladı ve "O zaman ne kadar acı çektiğimi kelimelerle anlatamam size, ama Kara o zaman çektiğim acıyı seyrederek zevklendi, tatmin oldu. Tanrım! Korkunç bir işkenceydi o!"

"Kış yaklaşırken, beni ayaklarımda zincirlerle dışarıya çıkarıp ormanda odun toplatırlardı. Aslında bunu yapmala-

rına gerek yoktu, ama Salvolio'dan öğrendiğime göre, Kara kaldığım zindanın yeterince soğuk olmadığını düşünüyor ve daha çok üşümem için dışarıya çıkartıyordu beni. Aslında zindan yamaçta ve yeraltında olduğu için, sert ve soğuk rüzgârlardan fazla etkilenmiyor ve insanı donduracak kadar soğuk olmuyordu. Bir süre sonra, Kara sanırım İngiltere'ye gitti. Ama geriye döndüğünde daha da öfkeliydi. Bir planı bozulmuştu ve bana daha çok işkence yapmaya başladı...

"Eskiden haftada bir kez gelirken, artık her gün geliyordu zindana. Genellikle öğeden sonraları gelirdi, ama bir gece uyandırıldım ve onu kapıda, elinde bir fenerle, sigara içerken görünce şaşırdım. Oradayken hep Arnavut kıyafeti olan eteklik ve kısa yelek giyerdi. O gece elindeki feneri yere koydu ve duvara yaslandı. Bana baktı ve 'Korkarım karın fazla dayanıklı değilmiş, Lexman,' diye homurdandı. 'Ben de onu güçlü bir İngiliz kadını sanmıştım,'

"Ona cevap vermedim. Deneyimlerime göre, cevap verirsem ona zevk veriyor ve kendim daha çok acı çekiyordum...

"Kara sustuğumu görünce, 'Durazzo'dan doktor çağırdım, ölmenizi istemem,' dedi. Canı sıkılmış gibi, yüzünü buruşturdu ve 'Karın artık sayıklıyor,' diye devam etti. 'Bu sabah üç kez seni görmek istedi.' Bunu duyunca kendimi kontrol altında tutabilmek, sakın olabilmek için insanüstü bir çaba gösterdim...

“Sonunda dayanamadım ve mümkün olduğunca sakın olmaya çalışarak, ‘Karım bu kadar büyük acıyı, işkenceyi hak etmek için ne yaptı sana, Kara?’ diye sordum...

“Acımasız canavar sigarasından derin bir nefes çekip dumanı yüzüme doğru üfledi ve ‘Ne mi yaptı?’ diye sordu. ‘Daha ne yapsın ki? Bir kadının benim gibi bir adama yapabileceği her şeyi yaptı. Gururumla oynadı. Ondan önce hiç kimse reddetmemişti beni. O zamana kadar kimse karşı gelemez, reddedemezdi Kara’yı. Oh, ona olan aşkımdan öldüğümü sanma sakın. Karına hiç aşık olmadım ben, geçici bir sevdadaydı benimki, ama karın, benim kendime olan inancımı öldürdü. Ve büyük işler yapacağım, başarılı olmak için kendime güvenmem gerektiği zamanlarda, onun beni reddedişini, gurumun kırıldığını hatırladım ve moralim bozuldu, kendime olan güvenimi yitirdim. Zayıf düştüğümü hissettim ve işimi gerektiği gibi yapamadım, başarısız oldum...

“Kara bir an durdu ve sonra büyük bir öfkeyle, ‘Karından nefret ettim, hala da ediyorum,’ diye devam etti. ‘Karın ölürse ondan daha da çok nefret edeceğim, çünkü hep aklımda olacak, kafamı rahatsız edecek, ben ölene kadar gururumu kırmaya devam edecek.’

“Kara oturduğu yerde dirseklerini dizlerine dayayarak çenesini ellerinin arasına aldı, bana baktı ve elini salladı. ‘Bu toprakların kralı olabilirdim ben,’ dedi. ‘Etrafa rüşvet dağıtarak Arnavutluk tahtına oturabilirdim. Benim gibi bir adam için ne demektir bu, düşünebiliyor musun, John Lexman? Ama hala bir şansım olduğunu düşünüyorum,

eğer karın ölmez ve onu mantıklı düşünmeye ikna edebilirim, ben de kendimi toparlar, eski güvenimi yeniden kazanabilirim. İnan bana, karın için en iyi doktorları getirteceğim buraya.'

"Kara bana bunları söyledikten sonra gitti ve ondan sonra uzun zaman görmedim onu. Ama ertesi sabah bana bir not gönderdi ve karımın öldüğünü bildirdi."

John Lexman bunu söyledikten sonra, bitkin bir halde, başını önüne eğerek salonda, dinleyicileri arasında ağır adımlarla dolaştı bir süre. Sonra bir noktada durdu ve "O andan itibaren sadece bir tek şey için, Remington Kara'yı cezalandırmak için yaşadım, baylar," dedi. "Ve bunu da yaptım, cezalandırdım onu."

Bunu söylerken büyük salonda, dinleyici sandalyelerinin arasında durdu ve yumruğunu geniş göğsüne hızla vurdu.

John Lexman, "Evet, Remington Kara'yı ben öldürdüm," deyince, biri dışında, onu dinleyen bütün polis şefleri şaşkınlık içinde içlerini çektiler. Şaşırmayan, içini çekmeyen tek polis şefi, bunu zaten uzun zamandır bilen T.X. Meredith idi.

BÖLÜM XXII

John Lexman dinleyicilerinin sakinleşmesini bekledi, sonra hafifçe başını sallayarak gülümsedi ve “Evet, baylar,” diyerek devam etti konuşmasına, “Kara’nın sarayında Salvolio adında bir adam olduğundan söz etmiştim size. Salvolio, güney İtalya’da bir cezaevinde ömür boyu hapis cezasını çeken bir mahkûmmuş. Nasıl olduğunu bilmiyorum, bir gün hapisten kaçmış ve küçük bir tekneyle Adriyatik Denizini geçmeyi başarmış. Kara’nın onu nasıl bulduğunu da öğrenemedim. Salvolio konuşkan bir adam değildi, her zaman sessizdi. Onun milliyetini de bilmiyorum, Yunanlı ya da İtalyan olabilirdi. Ama bildiğim kadarıyla o da en az efendisi kadar acımasız bir katil, kana susamış bir canavardı...

“Bu Salvolio denen acımasız katil bıçak kullanma konusunda uzmandı ve bir gün, bana acıyarak fazla yemek veren bir muhafızı gözlerimin önünde, bir an bile düşünmeden, sanki bir fare öldürür gibi, birkaç saniyede bıçaklayıp öldürdü.”

John Lexman sustu ve yüzündeki eski bıçak yarasını göstererek, “Yüzümü bıçakla kesen alçak o adamdır işte,” dedi.

“Kara’nın olmadığı bir gün, efendisinin yapmak istediğini yapmayı düşündü ve yüzümü kesti. Zavallı Grace’e yapılan işkenceyi bana sırtarak gösteren de o alçaktı. Karım Grace köpeklerden korkar, nefret ederdi. Kara da ona işkence olsun diye onun odasına – Grace benim zindanımdan daha güzel bir yerdeydi tabii – dört tane azgın köpek getirdi ve zincirlerle bağladı onları, canavar köpekler Grace’e oldukça yaklaşabiliyor, ama tam olarak ulaşamıyorlardı...

“Salvolio denen o pis canavar bir gün karımdan söz edince dayanamadım, üzerine atladım ve o da bıçağını çekip yüzümden yaraladı beni, ölümden zor kurtuldum. Adam beni rahatça öldürebilirdi orada, ama sanırım Kara ona, bana dokunmaması için emir vermişti ve adam beni yaraladığı için paniğe kapıldı. Çünkü Kara geri döndüğünde yüzümdeki yarayı gördü, beni kimin yaraladığını öğrendi ve Salvolio’yu avluda falakaya yatırıp ayaklarının altı kan içinde kalana kadar dövdürdü....

“Salvolio da en az efendisi kadar nefret ederdi benden. Grace öldükten sonra Kara bir gün aniden ayrıldı oradan, uzak bir yere gitti ve ben de o acımasız uşakla karşı karşıya kaldım. Ama Kara bu kez adamına talimat vermemiş olacaktı, nefretinin temel nedeni olan Grace öldüğü için, benimle eskisi kadar ilgilenmiyordu Kara ve sanırım benim çekeceğim acılar hiç umurunda değildi. Salvolio bana eziyet etmek için, önce yemeğimi kısmakla başladı işe. Aslında ben çok az yiyen bir adamım, ama o namussuz yemeklerimi her gün biraz daha azalttı ve ben de açlık çekmeye başla-

dım. Fakat hiç beklemediğim bir gün, bir olay bütün yaşam-tımı değiştirdi, bana özgürlük ve intikamın yolunu açtı...

“Salvolio efendisi kadar ciddi, planlı bir katil değildi ve arada sırada kendine küçük eğlenceler bulurdu. Malikâneye Durazzo’dan kızlar getirtip oynatır, eğlencelerine yakınlar-da yaşayan zengin ve itibarlı adamları da davet ederdi. Çünkü Kara’nın olmadığı zamanlarda sarayın efendisi oy-du ve istediğini yapabiliyordu. Bir gece eğlence çok uzun sürdü, sabahın saat dördüydü ve pencereyden oradaki ışıkları gördüm. Uyumaya çalışırken zindanın çelik kapısı açıldı ve Salvolio içeriye girdi, çok sarhoştı. Gücünü gös-termek için, dansçı kızlardan birini de yanında getirmişti...

“Sarhoş canavar bir süre kapıda durdu ve öfkeli bir sesle, hiç anlamadığım bir dilden – Türkçe de olabilirdi – bir şey-ler homurdandı. Yanındaki kız korkmuştu ve gerilemek is-tedi, ama sarhoş hergele onu yakaladı ve ayakta durmak için onun üzerine abandı. Dansçı kız korkulu gözlerle bana bakıyordu ve daha sonra onun hikâyesini de öğrendim. Genç kız aslında, Salvolio’nun eğlenmek ve misafirlerini eğ-lendirmek için zaman zaman saraya getirdiği, göbek dansı yapan kızlardan değildi. Aslında Katolik olan bir Türk işa-damının kızı olduğunu söyledi bana...

“Kızın bana daha sonra anlattığına göre, babası birinci Balkan Savaşı sırasında Durazzo’ya gitmiş, Salvolio kızı orada görmüş, aralarında bir yakınlaşma olmuştu. Kız Salvolio’nun nasıl bir adam olduğunu bilmeden, o gün onu

görmek için saraya gelmiş, eğlenceye katılmıştı. Bunları anlatıyorum, çünkü yaşadıklarımınla bunun da ilgisi var...

“Dediğim gibi, kız olanları görünce korktu ve zindandan kaçıp gitmek istedi. Herhalde hem zindandaki perişan mahkûmdan, hem de yanındaki sarhoştan korkmuş olacaktı. Ama Salvolio ona gücünü göstermeden gitmek istemiyordu oradan. Sallanarak yattığım yerin yakınına geldi, yatağımın yanında durdu ve bana küfürler etmeye baladı, bıçağı da her ihtimale karşı elindeydi. Ama ben küfürlere alışmıştım artık, aldırmadım ona...

“Umursamadığımı görünce ayağını kaldırıp bir tekme attı göğsüme, ama ben yine kımıldamadım, sesimi çıkarmadım. Salvolio daha önce de böyle davranmıştı bana, bunlara alıştım ben. Ama o sırada onun arkasına bakınca kapıda başka birini daha gördüm, şaşırdım...

“Kız kapının yan tarafına dayanmış, korkudan açılmış gözlerle Salvolio’nun insanlık dışı, şiddet dolu hareketine bakıyordu. Ama o anda onun yanında uzun boylu bir Türk belirdi. Sakalı kırlaşmış, sert ifadeli bir adamdı. Kız başını çevirip onu gördü, bağırarak istedi, ama adam elini kaldırıp onu susturdu ve dışarıdaki karanlığı gösterdi...

“Kız hiç sesini çıkarmadı ve döndü, sandallı ayaklarıyla sessizce uzaklaştı oradan. Salvolio o sırada küfürlerine devam ediyordu, ama yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görünce birden dönüp arkasına baktı...

“Yaşlı Türk hemen onun yanına geldi, sol koluyla onu sıkıca sardı. Adam Salvalio’dan bir baş boyu kadar daha

uzundu ve çok güçlü olduğu belliydi. Bir an durup birbirlerine baktılar, sonra güçlü Türk onun göğsüne bir yumruk attı, ya da bana öyle geldi ve Salvolio öksürerek yere yığıldı, hareketsiz kaldı. Adam yavaşça eğilip elindeki uzun ve kanlı bıçağı cesedin ceketine sildi ve sonra beline sarılı olan kuşağa soktu...

“Sonra bana baktı, dönüp gitmek istedi, ama kapıda durdu ve yine dönüp düşünceli bir ifadeyle tekrar bana baktı. Önce Türkçe bir şey söyledi, ama anlamadığımı görünce Fransızca konuştu...

“ ‘Kimsin sen?’ diye sordu. Ona birkaç kelimeyle kim olduğumu söyledim. Gelip ayağımdaki kelepçeye baktı ve ‘Bunu çıkarmak çok zor’ diyerek başını iki yana salladı. Sonra kelepçeye takılı uzun zinciri alıp iki kez koluna sardı, kolunu kalçasına dayadı ve ani bir dönüş yaptı. Bir çatırtı duydum ve zincir koptu. Adam beni omuzlarımdan yakalayıp ayağa kaldırdı. ‘Zinciri beline sar, Efendi,’ dedi ve belinden bir tabanca çıkarıp bana verdi....

“Yüzüme baktı ve ‘Durazzo’ya gidene kadar bu silaha ihtiyacın olabilir,’ dedi. Belinde bana verdiğinden başka üç tabanca daha olduğunu gördüm – adam her türlü soruna karşı hazırlıklı gelmişti. Onunla beraber zindandan çıktım ve karanlıkta bir an durup temiz havada derin bir nefes aldım...

“On sekiz aydan beri ikinci kez açık havaya çıkıyordum, dizlerim titriyordu, çok heyecanlı ve zayıftım. Yaşlı adam zindanın kapısını yavaşça kapadı ve onunla beraber göl kı-

yısında bizi bekleyen kızın yanına kadar yürüdüm. Biz yanına gittiğimizde kız sessizce ağlıyordu, ama adam ona fısıldar gibi bir şeyler söyledi ve kız ağlamayı kesti, sakinleşti...

“Yaşlı adam bana, ‘Kızım bize yolu gösterecek,’ dedi. ‘Ben buraları iyi bilmem, ama o çok iyi biliyor yolları.’”

John Lexman durup yine derin bir nefes aldı ve sonra, “Her neyse, lafı fazla uzatmayayım,” diye devam etti. “Durazzo’ya ancak öğleden sonra vardık. Peşimizden gelen, bizi takip eden kimse olmadı ve daha sonra öğrendiğime göre, benim yokluğum ancak akşamüzeri fark edildi ve Salvalio’nun cesedi de o zaman bulundu. Size söylediğim gibi, benim zindanına sadece Salvalio girebiliyordu ve o yüzden daha önce kimse bir araştırma yapamadı...

“Yaşlı adam kimse görmeden beni evine soktu ve bileğimdeki zincir kelepçesini çıkartmak için bir yakını getirdi eve. Bana bu iyiliği yapan yaşlı adamın adı Hüseyin Efendi idi...

“O gece küçük bir gruba katılıp yaşlı adamın bazı akrabalarını ziyarete gittik. Yaşlı Türk, Kara’nın adamını öldürdüğü için önlem almak zorundaydı ve bazı akrabalarının yaşadığı köylerden birine gidip onlara sığınmayı düşünmüştü...

“Orada kaldığım üç ay süresince Arnavutluk’u iyice gördüm, tanıdım – benim için asla unutmayacağım bir deneyim oldu bu!

“Tanrının bu dünyasında o Hüseyin Efendi kadar iyi bir insan şimdiye kadar görmedim, hayatımı ona borçluyum tabii. Arnavutluk’tan ayrılıp ülkeme dönmem için gereken parayı da bana yine o adam verdi. Salvolio’yu öldürdüğü bıçağı da bana vermesini rica ettim ondan. Yaşlı Türk, Kara’nın İngiltere’de olduğunu öğrenmişti ve bana Yunan işgali hakkında daha önce bilmediğim bir şey anlattı. Oradan İtalya’ya geçtim ve Milano’ya gittim. Orada bana söylediklerine göre, birkaç gün önce Güney Amerikan gemilerinden biriyle Cenova’ya garip bir İngiliz adam gelmişti ve benim kaldığım otelde kalıyordu, ama o sırada adamın çok hasta olduğunu öğrendim...

“Kaldığım otel lüks bir yer değildi ve orada İngiliz olarak sadece iki kişiydik. Gidip hasta vatandaşını görmek ve onun için bir şeyler yapıp yapamayacağımı öğrenmek istedim. O garip adamı daha önce bir yerde gördüğümü hatırladım ve etrafa bakınırken, adını öğrendim...

“Adamın adı George Gathercole idi ve Güney Amerika’dan dönmüştü. Adam sıtmaya yakalanmış, kanı zehirlenmişti ve bir hafta boyunca, bir İtalyan doktorla beraber onu kurtarmak, iyileştirmek için uğraştık...” John Lexman o günleri hatırlayınca birden gülümsedi ve “Zor bir hastaydı bu Gathercole,” diye devam etti. “Sabırsız, küfürbaz ve arkadaşlarına kaba davranan bir adamdı. Örneğin, kesik kolu konusunda çok hassastı, yatağa yatıp yorganı boğazına kadar çekmeden odasına girmemizi istemez, bizim yanımızda bir şeyler yiyip içmezdi. Aslında çok cesur, iyi bir adamdı,

sadece yeni yazdığı kitabını bitirmek için vakit bulamadığından şikâyet ediyordu. Ne yazık ki, onu bu yıl 17 Ocak günü kaybettik, sessizce öldü zavallı. O tarihte ben de onun talebi üzerine, eşyalarını almak için Cenova'ya gitmiştim. Geriye döndüğümde onu gömdüklerini öğrendim. Onun belgelerini karıştırıp inceledim ve Kara'ya nasıl yaklaşılabileceğimi de o zaman tasarladım...

"Yunanlının Buenos Aires'e gönderdiği bir mektubu buldum ve o zaman Kara'nın bana söylediği bir şeyi hatırladım. Kara bana, George Gathercole adında bir kâşifi madden ve altın yatakları araştırması için Güney Amerika'ya gönderdiğini söylemişti. Kara'yı öldürmeye karar vermiştim, ama bunu yaptığım zaman geride polise hiçbir ipucu bırakmamalıydım...

"Kara beni mahvetmek için nasıl geride hiç iz bırakmadan planını yaptıysa, ben de onu öldürmek için, geride hiçbir ipucu bırakmayacak bir plan yapacaktım...

"Kara'nın evini çok iyi biliyordum. Huylarını, davranış ve adetlerini de öğrenmiştim. Arnavutluk'ta etrafındaki feodal muhafızlardan uzakta, İngiltere'de iken nelerden korktuğunu da biliyordum. Onun çelik mandallı kapısından da haberim vardı. Aldığı bütün önlemleri aşacak, onu öldürecek, ama ölmeden önce ona kaderinin ne olduğunu da bildirecek şekilde bir plan yapacaktım...

"Gathercole'un 140 Sterlin kadar bir parası vardı, kullanmak için bu paranın 100 sterlinini aldım, daha sonra varislerine bu parayı ödeyecek kadar param vardı Londra'da.

Geriye kalan parayı ve Kara ile olan yazışmaları hariç, bütün belgelerini İngiltere Konsolosuna verdim...

"Karmakarışık sakalımla Gathercole'a oldukça benziyordum ve onun rolünü oynayacak kadar da öğrenmişim adamın garipliklerini, küfürlü konuşmalarını. Her şeyden önce, İngiltere'ye döneceğim haberini yaymam gerekiyordu. Ben çok iyi bir gazeteciyim, genel kültürüm iyidir ve kütüphanede okuduğum kitaplardan da edindiğim bilgilerle, Patagonya hakkında çok güzel bir yazı yazdım...

"Bu yazıyı Gathercole'un kartlarından biriyle Times gazetesine gönderdim ve bildiğiniz gibi, yazı yayınlandı. Ondan sonra, Chelsea ve Scotland Yard arasında bir yerde, kalabileceğim bir yer bulmalıydım. Şansım yardım etti ve sahibi üç ay için güney Fransa'ya giden mobilyalı bir daireyi kiraladım. Kirayı peşin ödedim, Gathercole'un garipliklerini bırakarak ev sahibini etkiledim ve adam referans bile istemedi benden."

John Lexman biraz durup dinlendi, sonra hafifçe gülümseyerek devam etti konuşmasına, "Kendime birkaç kat yeni elbise yaptırdım, ama bunun için Londra'da değil, Manchester'de bir terzi seçtim. Her şeyim hazır olunca, planımı uygulayacağım günü ayarladım. Ertesi sabah kişisel eşyalarımın bazılarını iki sandığa koyup Great Midland Oteline gönderdim...

"Öğleden sonra, Cadogan Meydanı yakınındaki eve uzak olmayan bir yerde dolaşıp, Kara'nın arabayla uzaklaşmasına kadar bekledim. Onu Arnavutluk'tan ayrıldıktan

sonra ilk kez görüyordum ve koşup üzerine atlamamak, onu parçalara ayırmamak için çok zor tuttum kendimi...

“Kara evinden ayrıldıktan sonra oraya gittim ve zavallı Gathercole rolünü oynadım. Ama orada bir şok yaşadım, çünkü Kara’nın bana kapıyı açan uşağı, Dartmoor’dan kaçırıldığı gün benimle beraber gardiyan evinde çalışmış olan mahkûm arkadaşımı. Onu biraz zor tanıdım, ama sesini duyunca emin oldum. Sakalıma ve gözlüklerime rağmen beni tanımasından çok korktum...

“Fakat uşak beni tanımadı. Ona şans da tanıdım, yüzümü yaklaştırdım ve ikinci gidişimde zavallı Gathercole’un yaptığı gibi, kır sakalımdan birkaç kıl kopardım. Ama uşakla bir süre konuştuktan sonra oradan çıktım, Victoria Sokağındaki evime döndüm ve akşama kadar bekledim...

“O gün Kara’nın evden çıkıp gitmesini beklerken, evin çatısında iki ayrı telefon hattı dikkatimi çekmişti. Kara’nın korkularını bildiğim için, bu telefon hatlarından birinin acil bir durumda polise ya da yardım isteyebileceği bir yere bağlanmış olabileceğini tahmin ettim. Kara aynı şeyi Arnavutluk’ta da yapmış, sarayı ile Alesso’daki jandarma karakolu arasında bir telefon hattı çektiymişti. Bunu bana Hüseyin söylemişti...

“O gece evi gözetledim, Kara’nın penceresinde ışık gördüm ve saat onu on geçte kapıya gidip zili çaldım ve sanırım sakal çekme testini de o gece yaptım. Uşak bana Kara’nın odasında olduğunu söyledi, sonra beni yukarıya çıkardı. Uşağın polis tarafından sorgulanmasını istemiyordum ve

bunun için bir plan yapmıştım. Bir kâğıda onun Dartmoor'daki mahkûm numarasını ve 'Seni tanıyorum hemen kaç buradan,' diye yazdım...

"Uşak önüme geçip merdivenden beni yukarıya çıkarırken, notu yazdığım zarfı masanın üstüne bıraktım. İki mumu ceketimin iç cebine, bedenime mümkün olduğunca yakına koymuştum. Onları nasıl kullanacağımı da planlamıştım. Uşak beni Kara'nın yatak odasına soktu, çekildi ve ben yeniden, çok sevdiğim karımı öldüren, hayatımdaki bütün güzellikleri mahveden adamla karşı karşıya kaldım."

John Lexman durup yine derin bir nefes aldı ve solukları kesilmiş gibi kendisini dinleyen polis şeflerine baktı. T.X. sandalyesinde arkasına yaslanmış, başını hafifçe öne eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bütün dikkatiyle arkadaşına bakıyordu.

Polis Müdürü Sir George kaşlarını çatmış, dudaklarını kısmış, bıyığıyla oynuyor ve kalın kaşlarının altından konuşmacıyı gözetliyordu. Fransız polis şefi ellerini cebinde, başını hafifçe yana eğmiş, büyülenmiş gibi John Lexman'a bakıyordu. Rus polis şefinin yüzünde hiçbir ifade yoktu, sanki fildişinden yapılmış bir maskeydi o yüz. Amerikalı O'Grady, sönmüş purosunu dudakları arasına sıkıştırmıştı, yerinde hafifçe kıpırdandı ve sonucu bekler gibi, gözlerini John Lexman'a dikti.

John Lexman yeterince beklediğini düşündü ve "Ben Kara'nın odasına girip kapıyı kapatınca, o da yatağından indi ve bana doğru ilerledi," diye devam etti. "Kara bana doğru

geldi ve tokalaşmak için elini uzatarak o sahte nezaketiyle, 'Hos geldin Mr. Gathercole,' dedi...

"Ben ona bir şey söylemedim ve kalbim heyecanla atarken, o ana kadar hissetmediğim bir sevinçle, neşeyle onun yüzüne baktım... Yüzüme dikkatle bakınca neler olduğunu anladı ve telefona doğru uzandı...

"Ama ahizeyi almasına izin vermedim, bir kaplan gibi atladım namussuzun üzerine. O anda ellerimde bir çocuktan farkı kalmamıştı. Yaşadığım büyük acılar, aç, uykusuz ve donarak geçirdiğim geceler beni hiç düşünemediğim kadar güçlendirmiş, katılaştırmıştı. Londra'ya gelirken bir de sahte kol yaptırmıştım kendime ve onun üzerine atladığım zaman bu tahta kolu çıkarıp attım. Paris'te yaptırdığım uzun bilekli bir eldi bu...

"Kara'yı yatağına sırtüstü yatırdım ve diz çöküp, bacaklarımın arasına alarak üzerine yükledim...

"Onu sıkıca tuttum ve korkudan açılmış gözlerine bakarak, 'Dinle beni Kara,' dedim. 'Şimdi öleceksin, ama yine de karım kadar acı çekmeden gideceksin bu dünyadan...'

"Çırpınarak bir şeyler söylemeye çalıştı, altımdan kurtulmak için çabaladı, ellerini kaldırıp deli gibi salladı, altımdan kurtulması mümkün değildi, onu bir mengene gibi sıkıştırmıştım...

"Kulağına eğildim ve dişlerimi gıcırdatarak, 'Dinle beni Kara, seni kimin öldürdüğünü kimse öğrenemeyecek, ne garip, değil mi?' dedim. 'Seni şimdi burada gebertecek ve

çıkıp gideceğim, yine özgür bir adam olarak, rahatça dolaşacağın istediğim yerde. Bütün mektupların, belgelerin okunacak, şifrelerin çözülecek, hayatın, yaptıkların gözler önüne serilecek, bütün dünya senin nasıl bir canavar, acımasız bir katil, ne büyük bir pislik olduğunu öğrenecek!’

“Sonra bir kolunu bir an için bıraktım ve kımıldamasına imkân vermeden bıçakladım onu, sanırım birkaç saniye içinde öldü...

“Onu yatağın üzerinde, yarısı aşağıya sarkmış olarak, kanlar içinde bıraktım ve hemen kapıya gittim. Kaybedecek fazla zamanım yoktu. Vücut ısımla iyice yumuşamış olan mumları cebimden çıkardım...

“Kapının arkasındaki çelik mandalı kaldırıp küçük mumla yukarı pozisyonda tutturdum, mumun bir ucu orta yuvada diğer ucu da mandalın altındaydı. Oda çok sıcak olduğu için mum bir süre sonra daha da yumuşayacak ve mandal aşağıya düşecek, kapanacaktı...

“Kara’nın yatağının yanındaki telefonu gördüm ama nereye bağlı olduğunu bilmiyordum tabii. Zarf açma bıçağını görünce aklıma bir şey geldi. Zarf açacağını, bir ucu telefon ahizesinin altına gelecek şekilde, gümüş sigara tabakasının üzerine koydum, diğer ucunun altında da, kestiğim ikinci mumu yerleştirdim. Zarf açacağının, altında mum olan ucunun üzerine iki kalın, ağır kitap yerleştirdim...

“Çok sıcak olan odada mum bir süre sonra iyice yumuşayacak, eğilecek, zarf açacağının ahize altında duran ucu, diğer uçtaki kitapların ağır basmasıyla ahizeyi hafifçe kaldı-

racaktı. Ama bunun ne zaman olacağını bilemezdim elbette. Fisher'in, benim uyarımı alıp evden kaçmış olmasını umuyordum. Kapıyı hafifçe aralayınca, aşağıda, holde onun ayak seslerini duydum. Oyunu devam ettirmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu...

"Açık kapıda durdum ve Kara sanki yaşıyormuş gibi, onunla bir şeyler konuştum. O anda odadaki manzara korkunçtu tabii, ama ben birden kahkahalarla gülmek için zor tuttum kendimi!

"Uşağın yukarıya çıktığını duyunca odanın kapısını hemen kapadım. Mumun sıcakta iyice yumuşaması ne kadar zaman alacaktı, bilemezdim!

"Kara ile konuşarak ayrıldığımı iyice anlaması için, Fisher ile bir şeyler konuşmamın iyi olacağını düşündüm. Bunu yapabilirdim, çünkü gördüğüm kadarıyla Fisher ona bıraktığım uyarı notunu henüz görmemişti. Zaten fazla beklemem gerekmedi, birden çelik mandalın yerine oturduğunu duydu. Oda gerçekten çok sıcaktı ve mandalı tutturduğum mum kısa zamanda yumuşamış, mandalı bırakmıştı. Fisher'e odadan gelen sesin ne olduğunu sordum, o bana açıkladı. Onunla konuşarak aşağıya, hole indik. Sloane Meydanında bir taksi buldum ve evime döndüm. Paltomun altına akşam kıyafetimin bir kısmını giymiştim, yani yarı hazırdım...

Evime girdikten on dakika sonra tekrar sokağa çıktığımda, sakalsız ve kaldırımlarda yürüyen binlerce insandan farksız, kimsenin dikkatini çekmeyen biriydim. Victoria So-

kağından doğruca Scotland Yard'a gittim. Ben orada arkadaşlarla konuşurken, ikinci mum da yumuşayıp eğilecek ve Kara'nın odasındaki telefonun ahizesi yerinden oynayacak, alarm çalacaktı...

"Ama Baş komiser Mansus'un odasındaki o telefon çaldığı zaman, onun Kara telefonu olduğunu anlamamıştım..." John Lexman sustu, kendisini büyük bir dikkatle dinleyen polis şeflerine baktı ve kollarını havaya kaldırıp, "İşte, benim hikâyem bu kadar, baylar!" dedi.

"Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Kara birçok masum insanın katiliydi, kana susamış bir canavardı. Ben sadece benden bekleneni, düşündüğümü yaptım. Buradan kaçıp Amerika'ya gitmeyi düşündüm, ama gidiş günüm yaklaştıkça, çok sevdiğim ve o kanlı canavara kurban gitmiş olan canım karımla beraber yaptığımız planları hatırlamaya başladım!"

John Lexman sustu, önündeki küçük masanın arkasına oturdu, ellerini masanın üzerinde kenetledi, bembeyaz kesilen yüzünde büyük bir acının derin izleri fark ediliyordu.

Bir süre öyle kaldı, sonra başını kaldırıp acı bir gülümsemeyle salonda onu dinleyen yerli, yabancı polis şeflerine baktı ve "İşte, hepsi bu kadar!" diye tekrarladı.

O anda arkadan, "Hayır, hepsi bu kadar değil!" diyen bir ses duyuldu. T.X. derin bir iç çekerek başını çevirdi, arkaya baktı. Bunu söyleyen kişi Belinda Mary idi.

Genç kız herkesin kendisine baktığını görünce, “Ben bu hikâyenin devamını anlatabilirim,” diye konuştu.

T.X. ona bakarken, kendine çok hâkim bir kız bu, diye düşünmekten alamadı kendini. Belinda Mary gerçekten de kendinden çok emin gibi görünüyordu.

Belinda Mary, şaşkın gözlerle kendisine bakan polis şeflerine hiç aldırmadan, “Hikâyenin büyük kısmı doğru, Mr. Lexman,” diye konuştu. “Ama Kara bir konuda kandırdı seni.”

John Lexman oturduğu sandalyeden kalkarken hafifçe sendeler gibi oldu ve şaşkın bir ifadeyle, “Nasıl yani? Ne demek istiyorsun sen, küçük hanım?” diye sordu.

Belinda Mary hiç ses çıkarmadan salonun arkasına, önünde kalın bir perde olan kapıya gitti, perdeyi yana itti ve kapıyı açtı. Salondaki herkes sabırsızlık içinde, şaşkın gözlerle bakarken, zayıf, ciddi ifadeli ve güzel bir genç kadın o kapıdan içeriye, salona girdi.

T.X. şoke oldu ve “Aman Tanrım!” diye mırıldandı. “Grace Lexman!”

BÖLÜM XXIII

Salondakiler dışarıya çıktılar ve o anda insanların kolayca ulaşamayacağı bir mutluluğu yaşayan, kendilerini cennette hisseden iki genç insanı yalnız bıraktılar. Şimdi herkes büyük bir merakla Belinda Mary'nin çevresini sarmıştı.

Belinda kendisine sorulan sorulara cevap vermeden önce ellerini havaya kaldırıp onları susturdu ve sonra azarlar gibi, sert bir sesle, "Grace Lexman elbette ölmemişti, baylar," diye konuştu. "Kara her zaman oyun oynadı John Lexman ile, ona acı çekertmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Aslında Grace Lexma'a hiç dokunmadı, zarar vermedi, acı çek-tirmedi ona. John Lexman'a karısının öldüğünü söylediği gibi, Grace Lexman'a da kocasının öldüğünü söyledi. Ve bir süre sonra Grace'i İngiltere'ye geri getirdi..."

T.X. onun yüzüne şaşkın gözlerle baktı ve "Tanrım! Nasıl yaptı bunu peki?" diye sordu.

Belinda Mary güldü ve "Bunu kimseye görünmeden nasıl yaptığını merak ediyorsunuz elbette, değil mi?" diye devam etti. "Unutmayın, Kara'nın bir yatı vardı, onu yakın bir limana ve oradan da kendi arabasıyla Cadogan Meydanındaki malikânesine getirip, uşaklarına, hizmetçilerine bile

göstermeden şarap mahzenine kapadı. Ben Grace'i alt mahzende buldum..."

Polis Müdürü Sir George şaşkın bir ifadeyle, "Onu şarap mahzeninde mi buldun?" diye sordu.

Genç kız hafifçe gülümseyerek başını salladı.

Sonra kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bir ifadeyle, "Evet onu ve o korkunç köpeği alt mahzende buldum," diye devam etti. "Kara bu zavallı kadını hep köpeklerle korkutup sindiriyordu. Ama ben o canavar köpeği kendi ellerimle öldürdüm."

T.X. inanamıyormuş gibi baktı onun yüzüne ve "Demek Grace bütün bu zaman içinde seninle beraber yaşadı ve sen bana bir şey söylemedin, öyle mi, küçük cadı?" diye sordu.

Belinda Mary başını salladı ve gülümsedi.

"Ve evinin adresini de bu yüzden vermedin bana demek!"

Genç kız yine başını salladı.

"Aslında Grace çok hastaydı ve onun tedavisiyle meşguldüm," diye devam etti açıklamasına. "Kara'yı John Lexman'ın öldürdüğünü de biliyordum, ama sana Grace konusunu söylersem John'u ele vermiş olabilirdim. Bu nedenle, Mr. Lexman hikâyesini herkese anlatmaya karar verince, ben de büyük sonucu burada, kendi evimde ortaya koymak istedim."

Polis şefleri şaşkın gözlerle önce ona, sonra birbirlerine baktılar.

Polis Müdürü Sir George, "Bu durumda Lexman konusunda ne yapacağız?" diyerek T.X.'in yüzüne baktı. "Bu anlatılanlar senin teorilerinle ne derece uyuyor peki, T.X.?"

T.X. soğukkanlı bir ifadeyle, "Oldukça uyuyor, efendim," diye cevap verdi. "Kara'nın katilinin, odaya Gathercole olarak giren adam olduğunu, ama onun aslında Gathercole olmadığını biliyordum, bunu anlamıştım, çünkü katil takma sol kolunu orada düşürmüş, bırakmıştı. Bu çok açıktı yani?"

"Nasıl açıktı? Ne demek bu?"

T.X. Meredith, "Çünkü gerçek Gathercole'un sağ kolu yoktu, takma olan sağ koluydu – John Lexman orada hata yaptı," diye cevap verdi.

Sir George, "Hımm," diye mırıldanarak bıyığının ucunu çekti ve oradaki diğer polis şeflerinin yüzlerine baktı. "Pekâlâ, şimdi vakit geçirmeden Lexman hakkında ne yapmamız gerektiğini düşünmeliyiz, arkadaşlar. Sen ne düşünüyorsun, Carlneau?"

Fransız polis şefi omuzlarını silkti ve diğerlerine baktı. Sonra başını hafifçe salladı ve "Bana sorarsanız, ben Sir George'dan onu sadece affetmesini değil, ayrıca emekli maaşı da bağlatmasını isterdim," dedi.

"Sen ne diyorsun, Savorsky?"

Rus polis şefi başını sallayarak güldü ve "Çok ilginç, insanı etkileyen bir hikâye bu," diye cevap verdi. "Bana öyle geliyor ki, Mr. Lexman'ı mahkemeye çıkarıp yargılamaya

kalkarsanız, korkarım bazı skandalların ortaya çıkmasına da neden olabilirsiniz...” Durdu, ince bıyığını okşadı ve sonra, “Ayrıca şunu söylemeden geçemeyeceğim, dava sırasında bazen Arnavutluk’taki yasadışı durumlar da ortaya çıkacak ve benim hükümetim de bunlara sevinecektir,” diye ekledi.

Sir George’un gözlerinde bir parıltı belirip kayboldu ve Polis Müdürü başını salladı.

İtalyan Polis Müdürü, “Ben de aynı görüşteyim, baylar,” diye konuştu. “Adriyatik kıyılarına yakın bölgelerde olanlar doğal olarak bizi yakından ilgilendiriyor. Bana öyle geliyor ki, bu Kara denin canavar her şeye rağmen kolayca ölüp kurtulmuş ve bunu yapan Mr. Lexman’ın suçlanmasını adil bulmayacağımı söylemek isterim...”

O anda O’Grady araya girdi ve “Bakın arkadaşlar,” diye konuştu. “Bu vakanın siyasi yönü bizi pek fazla ilgilendirmez sanırım. Ama ben bir zamanlar bazı olayları fazla eşelediğim için boğulmaktan zor kurtulmuş bir adam olarak, bu meselenin kapatılmasını tavsiye edebilirsiniz size.

Polis Müdürü Sir George gözlerini kısıtı, derin düşüncelere dalmış gibi bir süre sessizce durdu. O sırada Belinda Mary meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Sir George bir süre sonra başını kaldırdı ve “Onlara söyleyin, buraya gelsinler,” dedi.

Belinda Mary salona girip John Lexman ve karısını çağırdı. Karı koca el ele tutuşmuş olarak, gelecekte başlarına

neler gelebileceđini hiđ dűşünmeden, yüzlerinde mutlu gülümsemelerle polis şeflerinin yanına geldiler.

Polis Müdürü Sir George hafifçe boğazını temizledi ve "John Lexman, çok ilginç hikâyen ve yine çok ilginç teorin için sana teşekkür ediyoruz," diye konuştu. "Benim anladığım kadarıyla, sen kendini katilin yerine koydun ve sadece cinayetin nasıl işlendiği konusunda mantıklı bir teori ortaya koymakla kalmadın, aynı zamanda cinayetin motivasyonunu da çok güzel açıkladın. Bu konuda delilleri, ipuçlarını çok güzel bir araya getirip açıkladığını söyleyebilirim sana..." Durdu ve elini kaldırıp bir şey söylemek isteyen John Lexman'ı susturarak, "Lütfen ben konuşmamı bitirene kadar bekle," diye homurdandı. "Sen katilin kimliğine büründün ve çok inandırıcı, hepimizi ikna edici bir konuşma yaptın. İnsan seni dinleyince, adeta Remington Kara'nın katilinin karşımızda olduğunu düşünüyor. Katilin kimliğine bu kadar başarılı bir şekilde büründüğün için kutlarınız seni, genç dostum..." Durup diğer polis şeflerine baktı ve onlar da başlarını sallayıp, bir şeyler mırıldanarak onu desteklediler.

Sir George saatine baktı ve "Evet, benim artık gitmem gerekiyor, dedi. John Lexman'ın yanına gidip, "Sana şans dilerim," dedikten sonra Grace Lexman'ın ellerini kendi elleri arasına aldı ve babacan bir tavırla, "Yakında bir gün Beston Tracey'ye gelip kocandan bana bir başka ve daha mutlu bir hikâye anlatmasını isteyeceğim," diye ekledi.

Polis Müdürü dışarıya çıkmadan önce kapıda durup arkasına baktı ve John Lexman'ın minnettar bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

Ona doğru hafifçe başını salladı ve "Unutmadan söyleyeyim, Mr. Lexman," dedi. "Yerinde olsaydım, 'İpucu Eğik Mum' adlı bir hikâye yazmazdım."

John Lexman başını iki yana salladı ve "Öyle bir hikâye asla yazılmayacak, efendim," dedi. "Yani, en azından benim tarafımdan yazılmayacak. Bundan emin olabilirsiniz."

